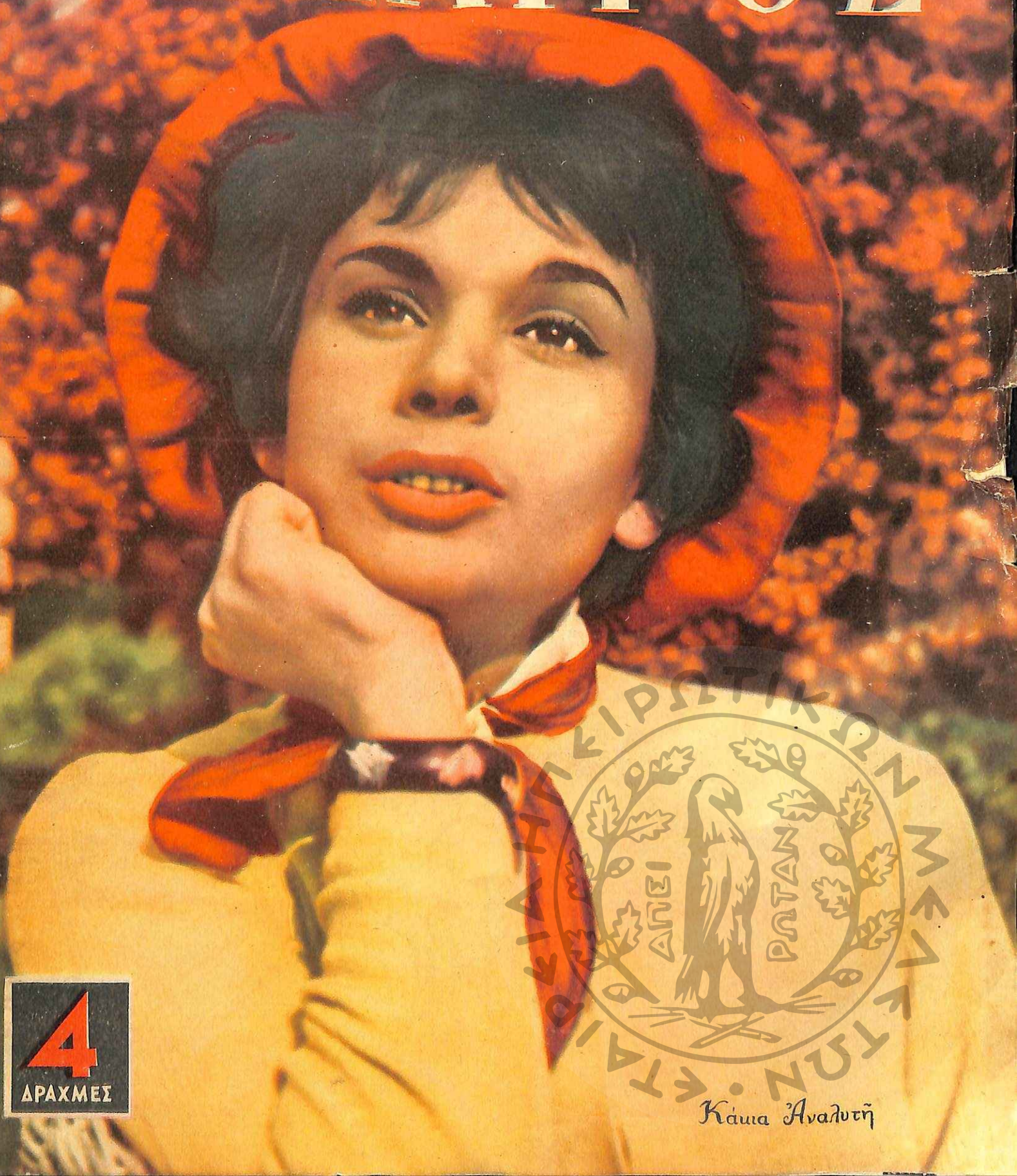


1960 2

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Κάτια Αναλυτή

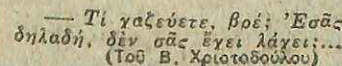
[illegible]

Σ' ἑμάς σπὴν Ἑλλάδα, ὅπου ζωπρὸς εἶναι ὁ πόθος τῆς οἰκονομικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν κοριταῖν, ὁ κανὼνας θέλει ὁ ἐγκλῶνος προσώπων ποῦ ἀφίστανται σὲ ἀπόστασις οὐράνια καὶ πενήντα ἐτῶν νὰ ἀφελῶνται στὸν παρὰ ὧμῃ ἀγορασπωλήσια. Δίνεισι λεπτὰ καὶ φωνίζεσι κρέας, φωνίζεσι δροσιά, φωνίζεσι νειάτια, γιὰ νὰ τὰ ντύσῃ σὲ τὸ χρυσάφι, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ μαράνην, καὶ γὰρ ἀκατάσπῃ τὴν ἐρωτικὴν χαρὰ. Τί ἔρωτα νὰ χαροῦν ὅταν δυὸ γενεὲς

Δέ θα πούμε ότι το είκοσι με το τριανταεπτά είναι η ιδέωδης αναλογία που πρέπει κανείς να επιδιώκει.

“Οχι όμως και να δημιουργούνται καταστάσεις δραματικές για πέντε χρόνια πάνω, πέντε χρόνια κάτω.”

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



Παρ' ὅλην, ὁμως, αὐτὴ τὴ συγκινητικὴ... ἀγόρευσι, ὁ ἄλλος δὲν... ἔπρεσε, ἀποδεικνύων, ὅτι ἑστέρεϊτο «ἐθνικὴς φιλοτιμία». Πάντως, ἐτέθη τὸ ζήτημα τῆς συμβολῆς τῶν σε-
λεμῶν εἰς τὴν καταστάλῳσιν τῆς ἑλληνικῆς καπνοπαραγω-
γῆς.

BIBΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ³

ΑΟΡΕΑ

DS2FEA www.ds2fea.com

НМЕРОМ. _____

APIO.



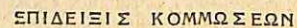
Ἡ φωνὴ τῆς φανήκε

Ἡ λαῦρος χήρ

τὴν χάραν μου ἀνεμένον πρὸς ψυγῆς·
 (ὅταν συνάττειται
 φραγὼν καὶ τέσσαρας φορές πρὸς σχετι-
 (κὴν καρδιάνην·
 Ἄλλὰ ἡ χάρ, ὦ συμφορά, οὐδ' αὖτως
 (ἐφαίνετο
 κ' ἐνῷ ἡ ἀγανάκτησις ἐν ἑμαυτῷ ἐταί-
 (νετο,
 ὦ παῖδες, τὸ τηλεφώνον ἠκῆσατο σοφο-
 (δρῶς
 κ' ἤκουσον αὖθις τὴν φωνὴν τῆς προα-
 (φίλους κηρύξης,
 ἦτις με σπύλ, ὦ "Ἀπολλών, συνέδον ἐν
 (Ταρτοφῶν
 ἅπας με σπύλ, ὦ "Ἀπολλών, συνέδον ἐν
 (μυθῶν)
 ἀνέκραξεν χυδαῖσι: «Πρωταρχία, βρέ
 (μυθῶν)
 Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



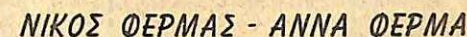
— Σφίξου, καρδιά μου, γιατί είσαι πολύ πλούσια για να γίνεις εύτυχισμένη!



A black and white photograph of a woman with dark hair, wearing a short-sleeved dress with a large floral pattern. She is leaning forward, looking down at a row of dark wooden lockers. Her right hand is resting on the top edge of one of the lockers. The lockers have small, light-colored rectangular labels. The background is dark and indistinct.

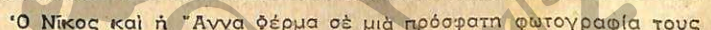
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ... ΖΕΣΤΗΣ

Ἐνὶ στῆν Εὐρώπῃ εἶνα νέο κύμα ψυχῶν·
 μὰς ἐξασθενῶσι πάλαι ἔχουμε ἀκόμα ἐπι-
 μῶνα, στὴν Αὐστραλία οἱ κάτοικοι βα-
 στανίζονται ἀπὸ ἀνυπόφορη ζέση καὶ 25
 ὅτομα ἔπασαν, στὸ Σίδνεϋ, θύματα τῆς
 θερμότητος, ποὺ ἀνέβηκε πᾶνω ἀπὸ
 τοὺς 40 βαθμοὺς. Στὴ φωτογραφία μὰς
 μιὰ νεαρή δακτυλογράφος, ἡ Λεονώρα
 Χόλλαντ, ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ, ἡ ὁποία ἀκο-
 λουθώντας τὸ παραδείγματι πολλῶν συν-
 αδέφων τῆς ἀγρόσης καὶ φέρουσε καί,
 αὐτὴ μιὰ ρούπα «Μοὺ – Μοὺ», ποὺ
 ἔχει μόνον προφυλάσσει τὸ σώμα ἀπὸ τῆς
 ζέσης· φέρε καὶ ἐξασφαλίζει μιὰ ἐντά-
 ριστη δροσιά μὲ τὴν συνδεθεῖ με μιὰ ἡ-
 λεκτρικὴ πρίζα. Πολλοὶ οἱκοὶ μὲδὰς
 τῆς Εὐρώπης ἐνδιαφέρθηκαν ἀμέσως
 γιὰ τὴν ἐφευρεσί αὐτῇ καὶ φρόντισαν
 νὰ πάρουν, οἱ καθένας γιὰ λογαριασμόν
 του, τὰ δικαιώματα τῆς ἐφευρετάσε-
 ως τῆς αὐτῇ γιγνασίαις καὶ κημερῶν, δέδο-
 μένου μάλιστα ἀπὸ τὸ προσέχον θερος
 μὰς ἀπαιτεῖ ἀφ' ὁποῦτος καὶ αὐτῶν.



Νίκος: Καπνίζω και τίνω.
 Έκτος από το βασιζέτε και το θέατρο, στα όποια έπαιζαν πάντα μαζί, από τότε που γνωρίστηκαν και παντρεύτηκαν, ο Νίκος Φέρμας και

γίνει πως την άλλη μέρα το πρωί, μετά τις δέκα ο Μανλὴ Μπελής θα



— Τί νοσταλγείτε από τὸ παρελθόν;
— Τη ζ' τάξη, πού εἶχα ὅταν ἦμουν μένος καὶ πού τώρα σιγά· σιγά
τὴν γάμω.

για τις γυναίκες.

Ιστορίες τῆς ζωῆς



τα ξεθαρρεύτηκε σιγά-σιγά και ξαναρχισε τα ίδια. "Έγινε ή λαχτάρα του σπιτιού. "Αδικά πή-

γαινε ή επαρκολούθησα. Στην ά-
γή του έφεραν άνοιγο, έπειτα του έ-
φωρναν το πιάτο. Και στο δόκτορα
ήλθαινε κάθε τρείς μήνες, για να
πόν δη και να του γράφει τα φάρ-
μακα.

— Τρώει γιατρέ! Έλεγε ή Κική.
— Ά! Δε θα πάμε καλά, κύριε
Θεοφάνη.

Με γλυκό και πρώο τόνο, ο δό-
κτωρ Ψί, που έκτός από λαμπρό έ-
πιστήμονη ήταν κι' ευχάριστος άν-
θρώπος, άγωνιζόταν να πείσει τον
άσθενή του πόσο επικίνδυνο ήταν αύ-
τό το παιχνίδι με τη ζωή του. Άλλα
τέσσερα χρόνια πέρασε ο κύριος Θεο-
φάνης στα γέρια του καλού αυτού
γιατρού. Το καλοκαίρι του είπε:

— Γιατρέ, κανένα υπανόκι στη
θάλασσα, που τό λαχταρώ!

— Ποτέ! τον έκοψε ο γιατρός.
Ούτε την άκρη του ποδιού σου, κύ-
ριε Θεοφάνη. Έτσι είναι πώς έθα-
λες τό ποδι σου στη θάλασσα, πώς
χαμένος. Έννοούμεθα!

— Έννοούμεθα!...

Άκριβως την επόμενη Κυριακή ή
οικογένεια και κάτι φίλοι είχαν πάει
έκδρομη στο Λουτρόκι. Όλοι έθα-
λαν τα μαγιά τους κι' έπαιναν στο
κύμα. Μέχρι και ή κυρία Εύδοια.
Ο κύριος Θεοφάνης κάθισε στη δί-
α κάπου πέντε και κύτταζε με
ζήλεια τους εύτυχεις που έκαναν
μπάνιο. Πρώτη θηήκε ή κυρία Εύδο-
ια κι' έβαζε γέλια τον άντρα της. Δέν
τόν είδε και άνησυχούσε. Όταν δέη-
καν τα παιδιά της, τούς είπε:

— Ο μπαμπάς σας λείπει. Πού
νά έχη πάει;

Έκρηκτισαν γύρω... Πίσω από
ένα βράχο, ή Κική είδε φωτισμένο ένα
μπαστούνι και τό μπαστούνι ν' άνε-
μίζεται εκείνο τό άντροκό εσώρου-
χο, που μοιάζει με μαγιά και μα-
γιά δέν είναι.

— Η Κική τό άναγνώρι-
σε από τις ρίγες του. Κι' άνα-
γνώρισε και τό μπαστούνι της, που ή-
ταν εσώρουχός της στην άκρη, κάτω
από τον ήλιο του καλοκαιριού, με μιά
έμφανίδα στο πρόσωπό του. Έτρε-
ξε κατατορραμένη.

— Μπαμπά!

— Τι τρέχει; ρώτησε ο γέρος ά-
πορροβώντας την έμφανίδα.

— Τι έκανε;

— Μπάνιο! Μόνο έσεις άπ' κάνετε;
— Μάε τρελλάθηκες μπαμπά; Δέ
σοο είπες ο γιατρός ούτε τό ποδι
σου;

— Έγώ έβόλα και τό ποδι μου
και τό κεφάλι μου και τράβηξα κά-
τι άπλωτες που εσώρηθησαν τά
παλάι μου. Για κύττα τώρα, στέ-
γνωση!

— Ένα μήνα άργότερα, πήγαν στο
γιατρό. Ο κύριος Θεοφάνης είδε έ-
να γιατρό πολύ άλλομηνον. Τά μα-
λιά του είχαν πάρει ν' άστρίλουν, τό
πρόσωπό του άφρό κι' άδύνατο, ρυ-
τίδες τό αλάκωναν και είχε μιά έκ-
φραση σκοντοφελισμένη. Έξέτασε
τον άσθενή του και με λόγια πολύ
μεταμμένα είπε πως τον εύρισκε ό-
πως πάντα.

— Ά! Τρώει γιατρέ, τρώει!...

είπε με παράπονο ή Κική.
Και ο άλσος γλυκομίλητος για-
τρός, άγρίωνε μονοψάλει:

— Τρώε; φώναζε δυνατά. Τρώε;
Ο κύριος Θεοφάνης δέ μαζεθότι-
κε φοβισμένα. Άγρίωνε ο γιατρός, ά-
γρίωνε κι' εκείνος.

— Μάλιστα, τρώω. Για τό πασι-
τόσι μου και τό γιοφθαλάκι μου
και τη σαρβελίτσα μου και τη σαλ-
τσόλα μου και πίνω και τό κρασάκι
μου. Άλλα τρώω και τό γιοφθαλάκι
που μούχεις πη για να έμ' έν τά-
ξει.

— Και όχι μόνο αυτό, γιατρέ,
πρόσθεσε ή Κική, άλλα έκανε και
μπάνιο στη θάλασσα.

— Έγκληματις έναντιον του έαυ-
τού σου! Έξοπασε ο γιατρός και γύ-
πησε τό γέρι του στο τραπέζι. Είσα
άξιος της τύχης σου. Έγώ νιώπω
τάς χειράς μου!

— Άντί να τις νιώθ άμως, τις γυ-
ποδός σου στο τραπέζι.

— Για θάσας γιατρέ, το μπήκε ο
κύριος Θεοφάνης, μ' ένα θάρρος
που άσπίσε και την κόρη του και
τό γιατρό. Τι σ' έπιασε και φώνα-
ζε έτσι; Τι έχεις μαζί μου; Έγώ
είμαι μιά χαρά και με θλίπει. Δέν
είσαι καλύτερα τον έαυτό σου που
κύττα μέσα σε τρείς μήνες; Τι
έχεις ρέψει μέσα σε τρείς μήνες; Τι
αούτσα είν' αυτό; Για δέσ στον κα-
σάβητό το γάλι σου και κύττα να
συνέλθεις κι' άσε με έμένα να τρώω.
Δέκα χρόνια μου λέτε να μην τρώω
και όλο γιοφθαλάκι λείει και σσλα-
μάρες κι' έγώ τρώω και θά τρώω.

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η ΑΠΟΦΑΣΙ του άρμόδιου ό-
πουργού και της ειδικής έ-
πιτροπής για τό θερινό θέα-
τρο του Πάρκου, που καθυστέρησε επί ένα είκοσαήμερο,
έγινε άφορμή να καθυστερή ή ολοκλήρωση της συνθέσεως των
μουσικών θιάσων της άερικής σαζόν.

Έτσι, ώρισμένοι ήθοποιοί κι' οι άδελφές Καλουτά, δέν
έχουν κλειθεί ακόμα συμβόλαια, περιμένοντας τι θά κάνει
ο έπιχειρηματίας κ. Μπουνέλλης.

Ο τελευταίος, ώστόσο, είναι πολύ αισιόδοξος και σκέπτε-
ται να μεταφέρει στο θέατρο της λεωφόρου Αλεξάνδρας
τό θίασο της Αρώνη, για να συγκροτηθεί στο «Άκροπόλ»
μεγάλο μουσικό θίασο.

Η Λυρική Σκηνή, μετά τον «Βαφτιστικό», θά άνεβά-
ση στις άρχες Άπριλίου μια παλιά μεγάλη όπερετική έπι-
τυχία «Τά παραπήματα».

Ένα από τους βασικούς ρόλους του έργου θά έχη ο δη-
μοφίλης κωμικός Παρασκευάς Οικονόμου, που είναι από τους
πρώτους δόξάντας.

Ο Δημ. Χόρν έχει ξεχωριστή άδυναμία στα λιγοπρό-
σωπα έργα. Έτσι μετά το «Νυφικό κρεβάτι», που είχε
μόνο δυο πρόσωπα και άλλα λιγοπρόσωπα έργα που άνέβα-
σε, στο τελευταίο έργο του «Μαθητικά γάμος» παίρνουν 4
μόνο πρόσωπα.

Στό έργο του Τέννεση Ουίλλιαμς, «Γλυκό πουλί της
νεότητος», που μ' αυτό έκανε την επανεμφάνισή της στη σκη-
νή, ή Μελίνα Μερκούρη παίζει τό ρόλο μιάς φημισμένης
στάρ του κινηματογράφου και ο ρόλος αυτός νομίζει κα-
νείς ότι είναι κομμένος έπάνω της.

Η Θεσσαλονίκη χάνει από φέτος τό ωραιότερο θεα-
τρικό της, τό «Μετροπόλ», άφού κατεδαφίζεται κι' αυτό με τη
σειρά του για να γίνει πολυκατοικία.

Στις μικρές ταινίες του παραγωγού τηλεοράσεως
Σουλλίαν, που θά γυριστούν με συνεργασία του Όργανι-
σμού Τουρισμού, με θέματα από την ελληνική ζωή, θά λά-
βουν μέρος πολλοί γνωστοί ήθοποιοί.

Αναφέρονται μεταξύ άλλων τά όνόματα της Κατίνας Πα-
ξινού, του Χόρν, της Άλκης Βουγιουκλάκη, της Μαίρης
Λώ και της τραγουδίστριας Νανάς Μούσκουρη.

Τό τρίο «Λος Πάντρεσ», έσανόρη στην Ελλάδα, ύστε-
ρα από 4 χρόνια, με διαφορετική σύνθεση.

Τόν τεινόσο του συγκροτήματος Χούγιο, που πέθανε πριν
λίγους μήνες στην Άμερική, αντικατέστησε ο Τζόννι.

Τό Λος Πάντρεσ συμπεριέλαβε τώρα στο ρεπερτόριό του,
έκτός από τό «Τί είν' αυτό που τό λένε άγάπη» και ένα νέο
ελληνικό τραγούδι, τό «Φεύγει ή ζωή».

Η τελευταία ταινία της Άλκης Βουγιουκλάκη τό
«Κλωστοσκυφί», γιορτάστηκε τό θράδυ της επεμερείας, σε
γνωστό κέντρο ής Πλάκας.

Η Άλίκη, έκτός από δυο τραγούδια της ταινίας που τρα-
γούδησε στο μικρόφωνο, με θερμές εκδηλώσεις όλων των
παρευρισκομένων, έδειξε και όλες τις ικανότητές της στο
«ατά-σά», χορεύοντας με πολύ κέφι και μπρο άρκετη ώρα,
με παρτεναίρη της γνωστό θεατρόφιλο Ιατροδικαστή.

Έπειτα από τριών χρόνων παραμονή στην Άμερική, γύ-
ρισε στην Άθήνα, ή γνωστή έρμηνεύτρια του λαϊκού τρα-
γουδιού Ζωή Νάχι.

Η Ζωή Νάχι σημείωσε πολλή έπιτυχία στη Νέα Υόρκη
και τό Σικάγο, όπου είχε και πολλές ενδιαφέρουσες προ-
τάσεις γάμου.

Προτίμησε όμως να γυρίσει στην Ελλάδα και κοντά στα
δυο άγαπημένα παιδιά της.

Στην Αθήνα επίσης έρκεται για λίγες μέρες και ο
γνωστός τραγουδιστής Γιώργος Δήμου, που σημείωσε τά
τελευταία χρόνια μεγάλη έπιτυχία στη Γερμανία.

Ο Δήμου που έμαθε τά γερμανικά, έμφανίζεται σ' ένα
από τά γνωστά κέντρα της Βιέννης και έχει ήχογραφήσει
σε δίσκους πολλά γερμανικά τραγούδια.

Τώρα πρόκειται να έμφανιστεί και σέ μιά νέα ταινία της
«Σάσας Φίλμ» με τον τίτλο «Δέν τό επιτρέπει ή άσπιά
μου», όπου και θα τραγουδήσει
τοια ελληνικά τραγούδια των
μαέστων Σπάη, Αθράντου και
Κασάουη.

Ο πλουσιώτερος τραγουδι-
στής στον κόσμο, θεωρείται σή-
μερα ο Ιταλός Μοντουνίνο, χά-
ρις στά δυο του τραγούδια που
βραβεύτηκαν στο φεστιβάλ και
έγιναν παγκόσμια σουξέ, τά
«Βολάρε» και «Πλόδες».

Ο Μοντουνίνο, πηρε 20 χιλιά-
δες δολλλάρια, για να τραγου-
δήση ο ίδιος τά δυο του αύ-
τά τραγούδια στην άμερικανική
τηλεόραση.

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!

Από τούς δίσκους, έξ άλλου,
των δυο αυτών τραγουδιών, έχει
κερδίσει ως τώρα πολλά έκα-
τομμύρια δολλλάρια!



Η Ζωή Νάχι



Ο Γιώργος Δήμου

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κι' άν θές να σοο πώ και για την
κλωστή, καλύτερα μιά κλωστή γερή,
παρά ένα στρονί άσπιτο. Άσε με να
γάρης. Τι σοο γαρστά; Πάμε, Κι-
κή.

Άφισε τό γιατρό να κυττάζεται
στον καθρέπτη...

Πηγαίνοντας για τό σπίτι, στάθη-
κε στην πλατεία ν' άγοράσει κρέας.
Στό διπλανό μανάφικο ο γιατρός της
γειτονίας άγόραζε πρασιανάδες.

— Πώς πάμε, κύριε Θεοφάνη;
— Άδεια σοι ο Θεός. Έδώ πηρα
λίγο κινιά για κανένα κεφτεδάκι.
Και μετά τό γιοφθαλάκι.

— Κύριε Θεοφάνη, δολοφονείς τον
έαυτό σου. Κεφτεδάκι, λέει; Δέ θλέ,
πεις έμένα, που έχω κι' έγώ τά κα-
λά τά δικά σου; Νά, αυτό τό μαρού-
λάκι τσάω για θραδύνο. Μαρούλάκι
σκέτο και όνι, όλόκληρο. Και τό λο-
γου σου κεφτεδάκι; Δέ σε θλέπω
καλά, κύριε Θεοφάνη και όφείλω να
σε προειδοποιήσω. Μαρούλάκι σκε-
το...

— Έυχαριστώ, γιατρέ. Καλή δ-
ρεξι!...

Τό άλλο μεσημέρι ή οικογένεια έ-
τρωγε. Ο κύριος Θεοφάνης έρρισκο-
ταν στον τόστο κεφτέ, όταν μπήκε
άγοστημένος και λυπημένος ο Τά-
κης.

— Τα μάθατε; Πάει ο γιατρός.
— Ποιός γιατρός;
— Ο Χί, μπαμπά. Ο γιατρός της
γειτονιάς.

Θλίψη και καθήφεια έπεσε στην οι-
κογένεια.

— Τσό νερό! έπλε ή κυρία Εύδο-
ια. Πώς; Πότε;

— Έγινε τί νόγητα, έσωνικά.
— Βρέ τον καμένο, είπες ο κύριος
Θεοφάνης. Και χτες τό θράδυ τον
είδα στο μανάφικο και τά λέγαμε...

Και, σαν κάτι να θυμήθηκε, διά-
ταξε:

— Πάρτε αυτό τό μαρούλι από δώ
να μην τό θλέπω!... Και θάλετε μου
κρασί, να τιμήσουμε τη μνήμη του!

Τις προάλλες ο κύριος Θεοφάνης
γιορτάσε τά 71 του χρόνια. Και όχι
πώς θέλω να υποστηρίξω ότι όσοι εί-
ναι στη θέσι του καλά θά κάνουν ν'
άκολουθήσουν την ίδια διαίτα και
στό τέλος τό γιοφθαλάκι. Όχι. Ο.
φείλομε να έχουμε σέβας στην έπι-
στήμη και στις προστάγες της. Άλ-
λά είναι μιά περίπτωση αυτή του
κυρίου Θεοφάνη κι' έκρινα παρόν
να την αναφέρω, έστω σαν μιά εξαί-
ρεσι. Για να την τιμήσω.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Αδύνατον!

Μεταξύ έρωτευμένων:

— Δός μου ένα φιλι, Μαρία, δός
μου ένα φιλι!

— Σάπια, λοιπόν, λιγάκι...

— Γιατί; Δέ θέλεις να με φι-
λήσης;

— Μα πώς να σέ φιλήσω, άφού...
μιάς διαρκώς;

— Άγάπη μου, θάθελα να σοο
κάνω ένα δώρο για τά γενέθλιά
του. Πότε είναι;

— Όποτε θέλεις, χρυσέ μου!

Όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα!

Στό δικαστήριο:

— Κατηγορούμενε, καταδικάσθη-
κες άλλη φορά;

— Μόνο μιά φορά, κύριε πρόε-
δρε, έδώ και είκοσι χρόνια.

— Κι' από τότε τί έκανες;

— Περιμένα να βγω άπ' τη φυ-
λακή!...

Στην έξοχή:

— Έδώ, βέβαια, τό γάλα σας
θάνει από ψάσκιο.

— Φρεσκοτάτο, κυρία. Μόλις μάς
τό φέρανε... άπ' την Άθήνα!

Ε' κερίνος:

— Γιά χατήρι σας,
θά πηγαίνα ακόμα και στην άκρη
του κόσμου!

Ε' κείνη:

— Άλήθεια; Μπα-
βο! Καίρες είναι λοιπόν... να έ-
κινήσεις!

Ο μπαρκής στη γυναίκα του:

— Γυναίκα, διψώ!

— Να σοο φέρω ένα ποτήρι
νερό...

— Μα δέ σοο είπα πως θέλω
να πλυθώ!

ΟΙ ΠΑΡΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΟΥΚΙΑ ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ: Πώς περνά την ημέρα της ή σύζυγος του Υπουργού Έμπορικης Ναυτιλίας

Η κ. Λουκία Άνδριανοπούλου, σύζυγος του ύπουργού Έμπορικης Ναυ-
τιλίας, κ. Γ. Άνδριανοπούλου και μιά από τις πρώτες κυρίες των
Άθηνών, παρουσιάζει δυο άσυνήθιστες ιδιοιυτιες, που έρχονται σε
άντινομία με την ελληνική νοοτροπία και ψυχολογία και... με τον
τίτλο της καμπάνιας μας.

Συγκεκριμένα ή ευγενική οικοδέσποινα είναι μόν «πρώτη κυρία των
Άθηνών», αλλά... είναι Πειραιώτισσα και, δεύτερον...

Άλλά άς αφήσουμε την ίδια ν' άφηγηθή τά περασμένα, να έκθέση τις
σκεψεις της, που, σημειωτέον, είναι άρκετά προσεχτικές, με την καλή
έννοια του όρου, και να μιλήση για τά ενδιαφέροντά της, που φανερώνουν
μιά στέρεη αντίληψη της ζωής, συγκεκριμένη με την απλότητα, τη χάρη
και την εδαισθησία, που αποτελεί τό κύριο συστατικό της προσωπικότητας
της σά γυναίκα.

Τά ντεκόρ συντίθενται για μιά έντελώς φιλική συνομιλία, χωρίς την ά-
καμψία της έθιμοτυπίας και τις έπισημότητες του πρωτοκόλλου. Τό κομψό
σαλονάκι του ίδιόκτιου διαμερίσματος της λεωφόρου Βασιλέως Κωνσταν-
τίνου, κοντά στο Δημοτικό Θέατρο, όπου κατοικεί τό ζεύγος, τά καλοθα-
μένα έπιπλα, και κυρίως ή θέα του λιμανιού, με τά άκίνητα πλοία, που
ονειροποιούν, δεμένα στην προκυμμία, την ώρα του ταξιδιού.

— Σ' αυτό τό σπίτι είμαι... σά στο σπίτι μου, μιάς έξομολογείται ή
συνομιλήτριά μας.

Στό άσαιο λεπτόγραμμο προσωπό της διαγράφεται κάποιο χαμόγελο και
στά γαλανά μάτια της σμίγει, θάρρος, ό'Ατ-
τικός ούρανος και ο Σαρωνικός, που έκτείνε-
ται μπροστά μας. Όμοιοιούμε πως δέν άν-
τιλαμβάνομαστε τό χιούμορ των λόγων της.
Και πρόθυμα σπεύδει προς βοήθειά μας.

— Έννοώ τό σπίτι των γονέων μου. Γεν-
νήθηκα σέ μιά πόλι-λιμάνι, σαν τον Πει-
ραιά, στη Λυών.

— Είστε Γαλλίς, λοιπόν;

Ναι! Η ευγενική πρώτη κυρία του Πει-
ραιώς, είναι Γαλλίδα, ή καλύτερα, Έλληνο-
γαλλίδα. Ο πατέρας της, ο κ. Όδυσσεύς
Μπρυνά, ήταν μεγαλέμπορος της Λυών, αλλά
στις φλέδες του, όπως μαρτυρεί και τό μι-
κρό όνομά του, έρρεε έκ καταγωγής αίμα ελ-
ληνικό. Είναι ή ώρα να διακινδυνεύσουμε την
πρώτη μας άδιακρίσια:

— Μας συγχωρήτε, αλλά... πως σας ά-
νακάλυψε στη Γαλλία ο κ. ύπουργός; Η
μήπως τον άνακάλυψατε σέ;

Η κ. Λουκία Άνδριανοπούλου είναι κα-
λοπροαίρετη γυναίκα και έξέρει να συγχωρή
τούς δημοσιογράφους. Χαμογέλα έλαφρά και...

— Ω, μιά έσείς θέλετε να με γυρίσετε 12
χρόνια πίσω, άναφανεί. Έ, λοιπόν, να σας
τό πώ. Ο κ. ύπουργός, δικηγόρος τότε, βρι-
σκόταν στο Παρίσι, όπου έμμεσα κι' έγώ.

— Μα έσεις δέν κατοικούσατε με τούς
γονείς σας στη Λυών;

— Όχι. Είχα τελειώσει τις σπουδές μου
(νομικά και τεχνική της λογιιστικής) και έ-
ργάζομουν σέ κάποια έταιρεία του Παρισιού.

Ήταν, λοιπόν, θυμάμαι, ή 25η Μαρτίου,
ή έθνική έορτή της Ελλάδος και γινόταν
έπισημη δεξίωση στο μέγαρο της ελληνικής
πρεσβείας. Παρευρέθηκα κι' έγώ, σά μέλος
της ελληνικής παροικίας, για πρώτη φορά
και εκεί γνωρίστηκα με τον άνδρα μου. Άν
θυμάμαι καλά... ο Γιώργος είχε προσφερθή
να μου δείξη τ' άξιοθέατα...

— Παριζιάνα έσείς, νομίζω πως ξέρατε
καλύτερα να τον ενημερώσατε σχετικά με
τό Παρίσι.

— Όχι. δέν ένοιώ αυτό. Τ' άξιοθέατα
της Ελλάδος. Τόν τρόπο ζωής, σκέψης, νοο-
τροπίας. Βλέπετε μ' ένδιεφερε ή Ελλάδα,
μιά και ή καταγωγή μου είναι ελληνική.

Μίλησε τότε άρκετά για την Ελλάδα τό
σημεινόν ύπουργικό ζεύγος. Στην αίσθησα
δεξιώσεως της πρεσβείας πρώτα, περπατών-
τας, κάποιο βραδάκι, σ' ένα βουλεβάρτο, ύ-
στερα, σ' ένα ήσυχο κέντρο, στις όχθες του Σηκουάνα, στο τέλος. Και...

Τό είδούλο δέν άργησε να πλεχθή.

Η δεσποινίς Λουκιανή Μπρυνά, που ως τότε ήξερε τη μακρινή πρώτη
πατρίδα της από τά μαθήματα του σχολείου και από τις ιστορικές μονο-
γραφίες, θέλησε να γνωρίσει κι' αυτό κοντά τη χώρα των προγόνων της,
και την πατρίδα του κ. Άνδριανοπούλου.

Ζήτησε, λοιπόν, μετάθεσι από την έταιρεία «Ι.Β.Μ.», όπου εργαζόταν,
για τό υποκατάστημά των Άθηνών, κι' ένα άραιο πρσί έφτασε με τις
βαλίτσες της και άνελασε καθήκοντα τεχνικού συμβούλου για τις ηλεκτρο-
νικές μηχανές, που διαθέτει στην πρωτεύουσα ή έταιρεία. Έδώ της δόθηκε
ο χρόνος να γνωρίσει και ν' άγαπήση βαθιά την Ελλάδα και να χορήγη
τό χορό του. Ησάμει με τον άραιο και διαλεκτό Έλληνα, που είχε γνωρίσει,
τό σημερινό ύπουργό της Έμπορικης Ναυτιλίας.

— Ένας έλαφρός βήχας άπ' τό διπλανό γραφείο, που φάνει σ' αούτ
μας από την άνοιχτή πόρτα του σαλονιού, διακόπτει τον άραιο περίπατο
στά περασμένα κι' μάς ξαναφέρνει στην πραγματικότητα του σήμερα.

Ησώφανος, ο βήχας είναι... ύπουργικός, πράγμα, που ποιοποιείται άμέ-
σως με την εμφάνισή του κ. Γ. Άνδριανοπούλου.

— Λουκία, τά είπες όλα... όσα έχουμε δικά μας έμεις οι δυο;
Ο τόνος της φωνής του είναι καλόςκαρος και έκφράζει ζωηρή συμπάθεια.

Τά χείλη της συνομιλήτριας μας μισούνουν σέ χαμόγελο παιδιού, που
τό έπιστο να κάνη άταξίες. Ύστερα προσθέτει:

— Μα... νομίζω, δέν είναι κακό να όμολογώ πως άγαπώ την Ελλάδα.

τόν Πειραιά: τον οικοδεσπότη και... τις ηλεκτρονικές μηχανές!

— Τις μηχανές; Δέν τέλειωσε, λοιπόν, ο ρόλος τους, όταν έγινε ο γάμος;
— Φυσικά όχι. Έργάζομαι ακόμη στη δουλειά μου.

— Και τώρα, που είσαθε «ύπουργίνα»;

— Και βέβαια. Τό λέτε σά νάνα κακό πράγμα ή έργασία.

— Παρακαλώ. Άπλως... με έξάνισε λιγάκι.

— Δέν τό καταλαβαίνω αυτό. Η σημερινή γυναίκα πρέπει νάνα α-
τοδύναμη κι' όχι εξάρτηα. Είναι σπάνια χαρά να έχης τη δική σου προ-
σωπικότητα, τη δική σου αούθυπαρία. Έτσι ή προσφορά σου στην οικο-
γένεια, στο ζεύγος ή στον πατέρα, ή άγάπη σου, θάλεγα, δέ στήριζεται
στο βάθος της ανάγκης, ή της προστασίας, δέ δεσμεύεται από οικονομικούς
καταναγκασμούς και σμυφέροντα. Είναι άληθινή, έλεύθερη, ελλικρινής και
ουσιαστικά ανθρώπινη.



Το πρώτο φιλή στοίχιζει πάντα έναν κλονισμό σε κάθε κορίτσι...

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΕΤΑΙ το πρώτο φιλή;

Οι γνώμες των Γάλλων ψυχολόγων για την κατάλληλη ηλικία για το πρώτο φιλή ηλικία για τη στάση, που επιβάλλεται στους γονείς.

ΣΕ ΠΟΙΑ ηλικία ένα κορίτσι μπορεί να δώσει, χωρίς σοβαρό κίνδυνο, το πρώτο φιλή; Το ερώτημα αυτό, που και η αναφορά του μονάχα θα αναστάσει την σεμνότητα κοινωνία των αρχών του αιώνα μας, απασχολεί σήμερα, και με όλη την επιβαλλόμενη σοβαρότητα, τους Γάλλους ψυχολόγους και κοινωνιολόγους. Στην εποχή μας, αποτελεί καθαρό παραλογισμό να πιστεύουμε πως μια κοπέλλα μπορεί να μείνει άφαιλη ως την ημέρα που θα παντρευτεί, ή, έστω, που θα αρραβωνήσει. Το ζήτημα είναι, για να μην έχω οδυνηρές συνέπειες από το πρώτο φιλή, να μην δοθεί νωρίτερα από τότε που θα έχει ωριμάσει σε σωστό άνθρωπο το κορίτσι.

Φυσικά, λένε οι Γάλλοι ειδικοί, που μελετούν το ζήτημα, δεν ωριμάζουν όλα τα κορίτσια στην ίδια ηλικία, γιατί παίζουν ρόλο στην ωριμότητα τους, πολλοί αστάθμητοι παράγοντες, κ' έτσι δε μπορεί να δοθεί στο ερώτημα μια απάντηση, που να ισχύει σαν γενικό κανόνα.

Όσο, όμως, αναγνωρίζουν, είναι διαπιστωμένο, από πολυάριθμες παρατηρήσεις, πως για τον μέσο όρο των κοριτσιών, η στιγμή της ωριμότητας, ή σιγή, πιο συγκεκριμένα, που ένα κορίτσι είναι τόσο ώριμο, ώστε να αναμετρηθεί τις συνέπειες, που μπορεί να έχει ένα φιλή, σπάνια φτάνει πριν από τα 19 χρόνια, αλλά σπάνια επιμένει κ' αργότερα. Έτσι, αν θελήσουμε να θεωρήσουμε μια ηλικία σαν ηλικία-σταθμό, αυτή η ηλικία θα είναι τα 19—με την προϋπόθεση, βέβαια, πως δε θα έχουμε να κάνουμε με ένα κορίτσι, που θα αποτελέσει φαινόμενο πρόωρης ωριμότητας ή παραινέσιμους παιδικότητας.

Τα 19 χρόνια είναι επίσης η ηλικία, παρ' όσον οι Γάλλοι ψυχολόγοι, που ένα κορίτσι αρχίζει να αντιμετωπίζει για πρώτη φορά στα σοβαρά τον γάμο του. Μπορούμε, λοιπόν, προσθέτοντας και από αυτή την πλευρά να πούμε πως μια κοπέλλα είναι ώριμη για το πρώτο φιλή, για το πρώτο φιλή, που θέλει να δώσει, μόλις αυτό ενδέχεται να οδηγήσει στο γάμο και που έχει σκεφτεί για τον γάμο, μπορεί ακίνδυνα να το δώσει.

Η αλήθεια είναι πως πολλά κορίτσια στις ημέρες μας δίνουν το πρώτο φιλή νωρίτερα — μερικά, μάλιστα, πολύ νωρίτερα — από τα 19 χρόνια. Στην περίπτωση αυτή, πως πρέπει να αντιδράσουν οι γονείς του κοριτσιού;

Δεν πρέπει να πανικοβληθούν, ως λένε οι Γάλλοι μελετητές του ζητήματος, μα ούτε και να αδιαφο-

ρήσουν, από υπερβολική σιγουριά στον χαρακτήρα ή στην συγκρατημένη ιδιοσυγκρασία της κόρης τους. Προπαντός το δεύτερο παρασέρνει πολλούς γονείς σε ανόητη αιδωδο-ζία πως το πρώτο φιλή στερείται από κάθε σημασία και δε θα έχει κανένα αντίκτυπο, ενώ, αντίθετα, είναι διαποτισμένο πως, όποια και αν είναι η ιδιοσυγκρασία ενός κοριτσιού, ποτέ δε δέχεται το πρώτο φιλή σαν κάτι το ασήμαντο.

Αν είναι 15 ή 16 ετών, δεν της εμπνέει συνήθως παρά ένα συναίσθημα άπιδας ή απογοητεύσεως. Αν είναι λίγο μεγαλύτερη, δεν της γεννάει, ίσως, την απέχθεια, μα την αναταράζει αισθησιακά και, ακόμη περισσότερο, ψυχικά.

Μπορούμε νάμαστε σιγουριά πως, σε κάθε ηλικία, από τα 15 ως τα 19, το πρώτο φιλή στοίχιζει πάντα έναν κλονισμό, ένα «κόκ», σε κάθε κορίτσι, έστω κι' όταν το ίδιο επιχειρήσει να το αρνηθεί. Το χειρότερο είναι πως, όταν ο κλονισμός αυτός συμβεί πολύ νωρίς, το κορίτσι δια-ζέται να σκηματίσει μια έντελως λανθασμένη, όπως είναι επόμενο, δέα για τον έρωτα, που ενδέχεται να οδηγήσει και αργότερα σε βασικές πλάνες, που θα δηλητηριάσουν τη ζωή της. Επιβαρύνεται επίσης είναι ότι της απασχολεί έμμεσα τη σκέψη και την αποσπά, όταν σπουδάζει, από τις σπουδές της, σε μια ηλικία αποφασιστική για την δημιουργία της πνευματικής της οντότητας.

Όσο, όμως, τονίζουν οι Γάλλοι ψυχολόγοι, ο υπ' αριθμό 1 κίνδυνος βρίσκεται στην άλλη πλευρά, στην πλευρά των κοριτσιών — λιγότερων, φυσικά, από τα πρώτα — που το πρώτο φιλή δεν τους προκαλεί παρά έναν μέτριο κλονισμό και συνήθως, πριν περάσει πολύς καιρός, στην ιδέα, πως ήταν κάτι χωρίς σημασία. Κατά κανόνα, τα κορίτσια αυτά, όταν μάλιστα, ή φύσιτά έχει προκύψει με αισθησιακή ιδιοσυγκρασία, καταλήγουν στο να δέχονται και να δίνουν φιλή ποτέ με το ένα και ποτέ με το άλλο αγόρι της ηλικίας τους, και να βρίσκουν στα φιλή αυτά μια μεγαλύτερη ολόενα, και ολόενα πιο επικίνδυνη, ευχαρίστηση.

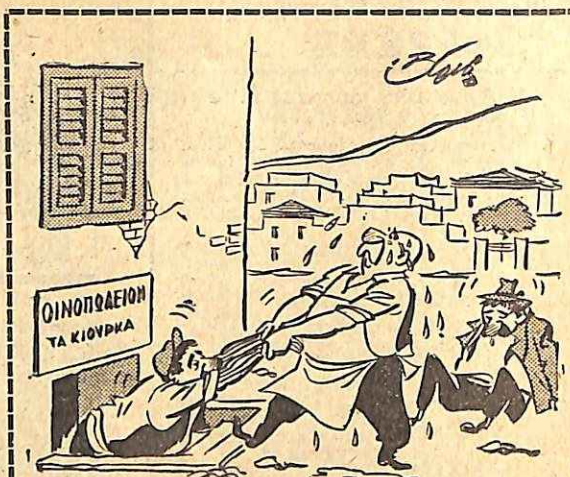
Στην περίπτωση αυτή, επιβάλλεται, αναμφισβήτητα, να επεμβεί. Η επεμβολή σας επιβάλλεται και στις δύο μορφές, που είναι ενδεχόμενο να πάρουν, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία της κόρης σας, τα αλληλεπιδράσματα αυτά («φλέτς»): τη μορφή της «κατακτικότητας», που ένα κορίτσι προκαλεί τ' αγόρι να το φιλήσουν, για να δοκιμάσει την ικανοποίησή πως τα κατέκτησε, και την ακόμη πιο επικίνδυνη της «παθητικότητας», όταν αφήνει, από αδυναμία χαρακτήρος και νοσηρή αδιαφορία, να την φιλή οποιος θέληση.

Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να καλέσετε την κόρη σας και να της μιλήσετε, αλλά με ήρεμα και με ορθολογιστικά επιχειρήματα.

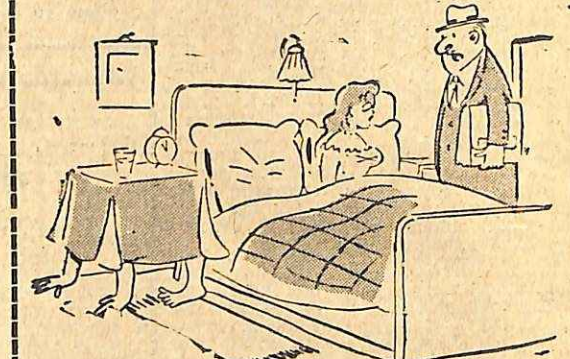
Το πιθανώτερο είναι πως η πρώτη αντίδραση της κόρης σας θα είναι να σκεφτεί τους ψήφους, αλλά αυτό δεν πρέπει να σας απογοητεύσει. Αντίθετα, μπορείτε να εισάγετε σιγουριά πως τα λόγια σας την επηρεάζουν και πως, κι' αν ακόμη έδειξε δυσφορία για την επεμβολή σας, στο βάθος η επεμβολή αυτή την ικανοποιεί. Και τα πιο μοντέρνα κορίτσια επιθυμούν, υποσυνείδητα, να τους ζητούν οι γονείς τους, γιατί και τα ίδια θεωρούν τους γονείς τους σαν υπόλογους για όσα κάνουν εκείνες.

Εννοείται, μια άδεια επεμβολή θα αποδώσει ακόμη χειρότερα αποτελέσματα από μια αδιαφορία πόλη. Το βασικό λάθος, που κάνουν πολλοί γονείς και που επιβάλλεται να το αποφεύγουν, είναι ότι καλούν και οι δύο μαζί την κόρη τους για να τη νουθετήσουν. Το κορίτσι τότε αισθάνεται σαν ένας υπάκουος απέναντι σε δύο αμελίκτους ανακρίτες και εξευγείρεται. Το σωστό είναι να την καλέσει ο πατέρας της, αν αυτός την είδε μαζί μ' ένα αγόρι ή άκουσε για τα έρωτά της, αν αυτή την είδε ή στα δικά της αυτιά έφτασαν οι σχετικές πληροφορίες.

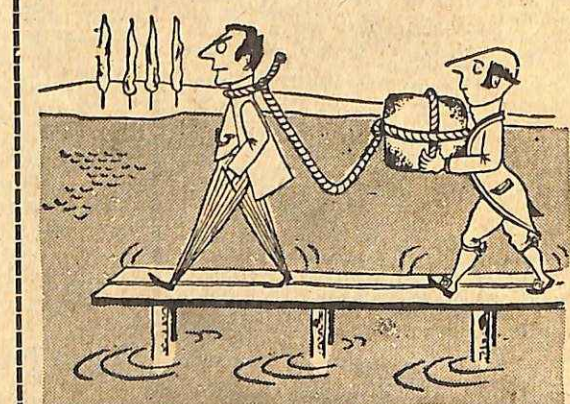
Ακόμη ωφέλιμότερο είναι ο ένας από τους δύο γονείς να διαβεβαιώνει την κόρη του πως ο άλλος δεν ζέρει τίποτε για την συζήτηση, που θα έχουν μεταξύ τους. Έτσι, η κερδίση την εμπιστοσύνη της και θα μπορεί να την πληροφορήσει αποτελεσματικά.



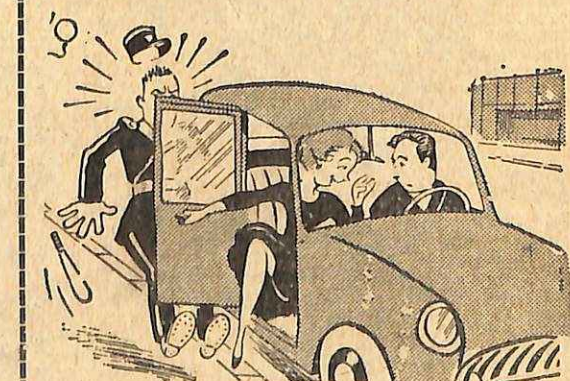
«Γή ποτισμένη με ιδρώτα»...
(Τού Β. Χριστοδούλου)



— Σάν ν' άκουσα ανδρική φωνή, 'Αυαλία.
— Ονειρεύεσαι, Θεοφάνη!



«Ο βαρύνος αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει».



— «Ασε να του μιλήσω εγώ... Έσθ' δεν ξέρεις να τον καλοπιάσεις!»...

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ στην Παλιά Αθήνα

Από τους καπουκεχαγιάδες ως την Αστυνομία Πόλεων

ΠΡΙΝ από 40 χρόνια (φεβρουάριος 1920) η τότε κυβέρνηση του Έλευθερίου Βενιζέλου κατέθεσε στη Βουλή το νομοσχέδιο «Περί Αστυνομίας των Πόλεων», που ψηφίστηκε ύστερα από λίγο καιρό και απέτέλεσε τον ιδρυτικό νόμο (υπ' αριθμ. 2461) του αστυνομικού σώματος. Σύμφωνα με το νόμο αυτό στις μεγαλύτερες πόλεις: Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πειραιά, Πάτρας και Κέρκυρα, και σε όλες άλλες ήθελε κριθεί αναγκάιο, η τάξη και η ασφάλεια θα αναθεστούσαν σε ειδικό αστυνομικό σώμα, αντί της χωροφυλακής που είχε ως την εποχή εκείνη τα καθήκοντα αυτά.

Υστερ' από το νόμο λειτουργήσε στην Κέρκυρα, από το φεβρουάριο του 1921, η αστυνομική σχολή και από τον ίδιο χρόνο άρχισε η Αστυνομία των Πόλεων ν' αναλαμβάνει τα καθήκοντά της. Η άρχη έγινε από την Κέρκυρα (1921) και συνεχίστηκε κατόπιν στην Πάτρα (1922), στην Πειραιά (1924) και τέλος στην Αθήνα (1925). Στην Αθήνα όμως η εγκατάστασι έγινε τμηματικά και μόνο το 1930 ολοκληρώθηκε σε όλη την περιοχή της πρωτεύουσας.

Φτάσαμε έτσι, υστερ' από έναν αιώνα έλευθερου βίου, στην Αστυνομία Πόλεων. Άλλ' ας δούμε τι προηγήθηκε, από απώφεως αστυνομίας, στην ελληνική πρωτεύουσα κατά το διάστημα του αιώνα της ελευθερίας. Το πρώτο ξεκίνημα έγινε με τη Δημοτική Αστυνομία.

Ο νόμος του 1833 «Περί συστάσεως των Δήμων του Κράτους» όριζε ότι την τοπική και την αγροτική αστυνομία θα την εξασφάλιζαν μέσα στην περιοχή τους οι δήμοι. Και ο Δήμος Αθηναίων ώργωνε την τοπική αστυνομία της πρωτεύουσας. Η Αθήνα ήταν ακόμα ένα χωριό με λιγότερες από δέκα χιλιάδες κατοίκους. Οι λιγοστοί και φιλήσυχοι Αθηναίοι των χρόνων εκείνων δεν είχαν ανάγκη από σπουδαία αστυνομία. Τους έφθαναν μερικά αστυνομικοί κλητήρες, οι καπουκεχαγιάδες, που τους συντηρούσε η δημορχία.

Οι κλητήρες φορούσαν τις τοπικές τους φορεσιές — θράκα και φουστάνελλα — και είχαν για διακριτικό ένα κοντό ραβδί — είδος κλαμπ — τυλιγμένο με άσπρη και γαλάζια κορδέλλα, επάνω στην οποία ήταν γραμμένο «Η Ισχύς του Νόμου». Στο ένα άκρο του ραβδιού ήταν ζωγραφισμένο ένα μεγάλο μάτι. Στο μάτι της εξουσίας! Οι αστυνομικές διατάξεις ανακοινώνονταν με τον ντελάλη που ήταν κι' αυτός υπάλληλος της αστυνομίας.

Ο κόσμος όνθαζε τους αστυνομικούς ερηνοφύλακες. Παρωμία που ανταποκρινόταν στην ψυχική και ειρηνική ζωή της μικρής Αθήνας των πρώτων οθωμανικών χρόνων. Γρήγορα όμως άρχισαν να εμφανίζονται στην ελληνική πρωτεύουσα διάφορα κακοποιά στοιχεία και ιδίως λωποδύτες, που τους υποδοχόσε και το «άπλετο ακότος», στο οποίο συθίζονταν τη νύχτα η Αθήνα τα χρόνια εκείνα.

Μια έφημερίδα του 1837 μάς πληροφορεί ότι οι κλέφτες είχαν πάρει από το σπίτι του Δημάρχου όλη την εσοδεία του λαδιού και ότι «είχαν απογυμνώσει έντελως την οικίαν του... Διευθυντού της Αστυνομίας!». Άλλα δεν ήταν μόνον οι λωποδύτες, που λυμαίνονταν την Αθήνα. Οι ληστές κατέβαιναν, κίποτε, ως τα πρόθυρα της πρωτεύουσας και οι δήμαρχοι, που είχαν την αστυνομία, αναγκάζονταν να εκστρατεύουν εναντίον των ληστών μαζί με τα καταδωκτικά αποσπάσματα. Μια έφημερίδα του 1838 έγραφε ότι: «Ο Δήμαρχος Πειραιώς επέστρεψε προχθές από την κατά των ληστοπειρατών εκστρατεία του».

Μαζί με τους κλέφτες και τους ληστές κατέβαιναν κίποτε και οι λυκοί στην... Αθήνα. Αυτό τουλάχιστον μάς πληροφορεί μια έφημερίδα του 1838. «Χθές περί την βνν ώραν, γράφει, λυκοί εισήλθεν εντός της πόλεως, τον οποίον άνθρωπον πολλοί και κύνες περισσότεροι (οιτίνες κατά μέγαν αριθμόν επιπολαζουσιν εις τας οδούς και τας αγυίας της πόλεως) εδίωξαν, ώστε διασείσμενος εξήλθεν από το άλλο μέρος της πόλεως, χωρίς να προσενήση καμμίαν θάδην». Ήραία και γραφική εικόνα για μια ευρωπαϊκή πρωτεύουσα, που την επισκέπτονται... ληστές και λυκοί!...

Η αστυνομία, φυσικά, ήταν ανάλογη με την όλη κατάσταση. Ο Δήμαρχος διώριζε το διευθυντή της αστυνομίας και τους ερηνοφύλακες, οι οποίοι προϊόντες του χρόνου οπλισθηκαν και με θυροδουλά, τον οποίον χρησιμοποιούσαν, με την ίδια ευκολία, τόσο εναντίον των κακοποιών όσο και εναντίον των πολιτικών αντιπάλων του κ. δημάρχου...

Ενδεικτικό της καταστάσεως που παρουσίαζε η δημοτική αστυνομία είναι και η παρεξήγησι κωμικοτραγική, που αναφέρουν τα αστυνομικά ρονικά του 1848. Η κυβερνητική διάταξη την αστυνομία να συλλάβει και να στείλει στις πατρίδες τους «όλους τους αλτάρ και τους αγύρτας». Ο διευθυντής της αστυνομίας που πήρε τη διαταγή, λόγω γραμματισμένης και κουταμάρας,

νόμισε πως με τη λέξη «αγύρτας» έννοουσαν τους κατοίκους του Αργους — τους Αργίτας. Έστειλε, λοιπόν, σε αστυνομικά του όργανα και μαζί με τους κακοποιούς μάζεψαν στην αστυνομία και όσους Αργίτες δθηκαν στην Αθήνα, για να τους εξασοτείται την άλλη ημέρα στην πατρίδα τους. Φυσικά, έγινε μεγάλη φασαρία και επενέβη η κυβερνησία, η οποία μαζί με την απόλυση των φιλοφύλων κατοίκων του Αργους απέλυσε και τον ανεκδιήγητο διευθυντή της αστυνομίας «έπι ανεπαρκεία και βλακεία».

Αυτό υπήρξε και το τέλος της Δημοτικής Αστυνομίας στην Αθήνα. Από το 1849 την αντικατέστησε στην πρωτεύουσα η Διοικητική Αστυνομία, που υπαγόταν στο υπουργείο των Εσωτερικών και της οποίας ο διευθυντής και οι βαθμοφόροι διορίζονταν από την κυβερνησία και αποτελούσαν κομματικά όργανα. Έν τούτοις, παρά την κομματική επιρροή που υφίστατο η Διοικητική Αστυνομία, πρέπει ν' αναγνωρίσει κανείς πως αποτέλεσε, πρηνώντων νά αναλογισθώ, της εποχής, μία αξιόλογη απάρχη αστυνομικών οργάνωσεων. Ιδιαίτερα προσοχή έδιναν οι κυβερνησίες στην έκταση του διευθυντού της αστυνομίας, που έθεωρείτο από τους ανωτάτους κρατικούς λειτουργούς και ιδιότητες του νομαρχικού.

Μετά την εγκατάστασι της δεύτερας δυναστείας οι αστυνομικοί κλητήρες ντυθηκαν με ομοιόμορφοι στολή και έφεραν σπαθί. Φορούσαν έρυθρο άμπεχνο και γι' αυτό τους έλεγαν: έρυθρο-κίτρινες.

Από τους διευθυντές της Διοικητικής Αστυνομίας, που άφθηκαν εποχή, ήταν ο Δημητρίδης και ο Βρατσάνος, που με γενναίους αγώνες, στους οποίους διακινδύνωναν και τη ζωή τους, άρχισαν

μάχη για το ξεκαθάρισμα της πρωτεύουσας από τους κακοποιούς και τους κουταβοκίχδες του ψυρρή. Ο Βρατσάνος ήταν ένας ικανώτατος και σκληροτράχηλος ψαριανός, που τον ακολουθούσε σε όλες τις επιχειρήσεις εναντίον των κακοποιών η γυναίκα του, η όλωρου, που έπαιζε πιστόλι και καραμπίνα σαν πολεμιστής και την έτρεφε ο κίνδυνος.

Στα 1894 τη Διοικητική Αστυνομία αντικατέστησε η Στρατιωτική Αστυνομία. Οι βαθμοφόροι της ήταν αξιωματικοί του στρατού και της χωροφυλακής. Το αποκεκατώτερο προσωπικό το αποτελούσαν όπλιτες της χωροφυλακής και αστυφύλακες, που φορούσαν ιδιαίτερη στολή και πεϊσάρια. Τις κλητήρες της αστυνομίας Αθηνών ήταν ανώτεροι αξιωματικοί των μαχιμών όπλων ή της χωροφυλακής. Τότε έδρασε ως διευθυντής της Αστυνομίας και ο αξιωματικός του πεζικού Μπαϊρακτάρης, που έγινε περιφημος για την καταδίωξη των κακοποιών και την εξάφαισι των κουταβοκίχδων του ψυρρή. Έπι της εποχής του η αστυνομική διεύθυνση, που βρισκόταν στον κήπο του Κλαθώνος, είχε γίνει ο τρόμος όλων των κακοποιών της πρωτεύουσας. Ο Μπαϊρακτάρης είχε χρησιμοποιηθεί σε τρεις περιόδους ως διευθυντής της αστυνομίας.

Η Στρατιωτική Αστυνομία διατηρήθηκε ως το 1906, όποτε η χωροφυλακή ανέλαβε την αστυνομία όλου του κράτους και της πρωτεύουσας. Ο χωροφυλακής αντικατέστησε στην Αθήνα τον αστυφύλακα, για να παραχωρήσει όμως και αυτός τη θέση του, μετά μια εικοσαετία, στο καινούργιο όμμα της Αστυνομίας των Πόλεων. Η ελληνική πρωτεύουσα, στο διάστημα ενός αιώνα, έγγυρισε στην αστυνομική τομέα διαδοχικά, τη Δημοτική Αστυνομία (1833 — 1849), τη Διοικητική Αστυνομία (1849—1894), τη Στρατιωτική Αστυνομία (1894—1906), τη Χωροφυλακή (1906—1926) και την Αστυνομία Πόλεων. Αν επρόκειτο κανείς να συγκρίνει και να κρίνει την από τα αστυνομικά αυτά σώματα ήταν το καλύτερο, πρηνώντων φυσικά των αναλογιών της εποχής, δύσκολα θα μπορούσε να δώσει την απάντηση.

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΤΟΜΑΤΑΣ

Επειτα από 5 ετών έρευνες, ένας Αυστριακός επιστήμων πέτυχε να δημιουργήσει μια ράτσα ντομάτας, που αντέχει σε θερμοκρασία 10 βαθμών υπό το μηδέν! Οι ντομάτες αυτές μπορούν να φυτευθούν στο υπαίθρο από τον Απρίλιο, καρποφορούν δε πολύ νωρίτερα από τις άλλες.

Η ντομάτα καταγεται από τη Νότιο Αμερική (όπως και η πατάτα και ο καπνός). Όταν πρωτοεφάρσε στην Ευρώπη, το 1596, την ώνομασαν «μύλο του έρωτος», γιατί πιστεύαν πως έχει έρωτικές ιδιότητες. Την καλλιεργούσαν δε στην αρχή για δώματα, έσθ' ότι, τα όπια. Επειτα τη δοκίμασε κανένας, τη θόρκε νάσιμ κι' άρχισε να την πουλάει. Περιέχει άθρονης βιταμίνες C, σχεδόν όσες και το πορτοκάλι, καθώς και Α και Β.

ΤΟ Χόλλυγουντ μοιάζει με νεκρή πόλη. Τα στούντιο μένουν έρημα και στους δρόμους δεν παρατηρείται καμία κίνηση, γιατί οι ηθοποιοί εγκαταλείπουν ό ένας μετά τον άλλο την κινηματογραφική πόλη, αποφασισμένοι να συνεχίσουν την άπρηγία τους μέχρις ότου επιτύχουν το σκοπό τους (6% επί των έκτακτων κερδών, που πραγματοποιούν οι παραγωγοί πουλώντας στην τηλεόραση ταινίες, που γυρίστηκαν μετά το 1948).



«Ο Χάνς Άλμπερς»

κοδομηθούν κτίρια και να εγκατασταθούν πετρελαιοληψίες. Το παράδειγμα της «Φόξ» ακολουθήσε η «Παραμάουσι» και τώρα σκοπεύουν «Καράμαουσι» να τις μιμηθούν. Σήμερον, δηλαδή οι μικρές εταιρείες, που σχηματίζουν οι ίδιοι οι ηθοποιοί για να γυρίσουν ένα, δύο ή και περισσότερα φιλμ. Τα έξοδα περιορίζονται έτσι στο ελάχιστο, γιατί αποφεύγεται το περίπλοκο προωπικό, τα γραφεία, κλπ.

Νοικιάζουν για λίγο ένα στούντιο της «Μέτρο» ή της «Γουόρνερ», δανειζονται χρήματα από μια Τράπεζα ή από τους «Ηνωμένους Καλλιτέχνες» και δεν πληρώνουν φόρους παρά μόνο πάνω στα κέρδη της εταιρείας, αντί να πληρώνουν φόρο επί του εισοδήματος, που στοιχίζει 60% περισσότερο. «Η εταιρεία «Ηνωμένοι Καλλιτέχνες», που ίδρυσαν η Μαίρη Πικφορντ και ο Τσάρλυ Τσάπλιν, δεν έχει σήμερα δική της στούντιο. Δίνει στους «ανεξάρτητους» τα κεφάλαια, που τους χρειάζονται για να γυρίσουν ταινιών τους και αναλαμβάνει κατόπιν την εκμετάλλευση των έργων μέσω του άνα τον κόσμο μεγάλου δικτύου της. «Η εταιρεία έχει έτσι σίγουρα κέρδη και γι' αυτό πολλές μεγάλες φήμες σκοπεύουν τώρα να την μιμηθούν.

Σήμερα, ακόμα και με τα φιλμ, που γυρίζονται για την τηλεόραση, υπάρχουν στο Χόλλυγουντ περισσότερα στούντιο απ' όσα χρειάζονται. «Εξ άλλου, οι «ανεξάρτητοι» ανακάλυψαν τελευταία πως είναι πιο συμφέρον και πολύ πιο εύχρηστο να γυρίζονται τα φιλμ μέσα στο φυσικό τους υψόμετρο: στη Ρώμη, στο Παρίσι, στο Λονγκ-Κόνγκ, μη, «Ελλάδα, ή στην Αφρική, πατήν μπροστά σε υψόμετρο από χρωματισμένο χαρτόνι. Φροντίζουν όμως να γυρίσουν και μερικά έσοτε-ρικά στο Χόλλυγουντ, για να δώσουν την ευκαιρία στον Τύπο να σχολιάσει με το έργο τους.

Το νέο αυτό σύστημα άρσει πολύ στο κοινό. Απόδειξη, ότι τα φιλμ, που συγκεντρώνουν σήμερα



— Αυτά θα τραβώ κάθε φορά, έρε γυναίκα; Γιατί δεν συμφωνείτε, πρώτα, με την κόρη σου, που θα πάμε; (του Β. Χριστοδούλου)

Σύντομες ειδησούλες

τις μεγαλύτερες πιθανότητες να κερδίσουν τα «Όσκαρ του 1959» είναι τα «Μπέν Χούρ», που γυρίστηκαν στην Ιταλία, «Η ανατομία ενός εγκλήματος», που γυρίστηκε στο Μίτσιγκαν, «Στον ανεμοστρόβιλο των παθών», που γυρίστηκε στην Αγγλία, και τέλος «Η ιστορία μιας μοναχής», που γυρίστηκε στην Αφρική και στο Βέλγιο. Μινο «Τό ημερολόγιο της Άνας Φράνκ» γυρίστηκε, κατά το μεγαλύτερο μέρος, στο Χόλλυγουντ. Και από το έργο αυτό όμως, άρισμένες σκηνές γυρίστηκαν στην Ολλανδία, στα μέρη ακριβώς όπου ζετυλιχτηκε το βιβλίο.

Υπερβυθίζουμε τέλος πως τα «Όσκαρ» και κατά το παρελθόν ευόνησαν τα «κοσμοπολιτικά» φιλμ. Το 1958 θριάμβευσε η «Ζίζι», που γυρίστηκε εξ ολοκλήρου στη Γαλλία. Το 1957 «Η γέφυρα του ποταμού Κβάι», που γυρίστηκε στην Κεβάνη. Και το 1956 «Ο γυρός του κόσμου σε 80 μέρες», που γυρίστηκε στις πέντε ηπείρους. «Ετσι κι έφετος, στις 4 «Απριλίου, κοιράωντας τα «Όσκαρ» του, το Χόλλυγουντ θα βραβεύσει και πάλι ταινίες, στο γύρισμα των οποίων έλαχιστο συνέβαλε.

«Αφού μάταια προσπάθησε να ισοσκελίσει τον προϋπολογισμό του, ο γνωστός τραγουδιστής Ντικ Χάιμς, κατέβησε το Ισχυρό του, δηλώνοντας, ότι χρεωκόπησε. Έχει 3.000 δολάρια και γραμμάτια πάνω από 600 χιλιάδες στην «Κολομπία», στους «Ην. Καλλιτέχνες» και, προ πάντος, διατροφές στις δύο πρώην συζύγους του: Τζόαν Ντρίου και Νόρα «Εν τλή κτ ον. Μόνο η τρίτη του σύζυγος Ρίτα Χάιμς γο υ ο ω ρ θ δεν του ζήτησε ποτέ ούτε ένα δολάριο και αντίθετος τον βοήθησε οικονομικά. Αυτό, άλλωστε, έδωσε θάρρος στον άσπιο Ντικ, ο οποίος παντρεύτηκε τελευταία, στα 41 χρόνια του, για τέταρτη φορά με τη νεαρή τραγουδίστρια Φράνσις Μακρί.

«Ο Γκρέγκορ Πέκ» δόλωσε πως θα παρακολουθήσει όλους τους ολυμπιακούς αγώνες στη Ρώμη. Κράτησε ήδη ένα μεγάλο διαμέρισμα γι' αυτόν, για τη γυναίκα του και τα παιδιά του, σε μια πανσιόν, στα περίχωρα της Ρώμης.

«Ο Μελ Φέρρερ, ο οποίος τελείωσε στη Ρώμη το φιλμ που γυ-

ριζε υπό τη διεύθυνση του Ροζέ Βαντίμ, έφυγε μαζί με τη γυναίκα του «Σντρε Χέμπερ» για τη Βιλά του στο Μπαρκεν-στοκ της Ελβετίας. Εκεί πρόκειται, σε λίγες βδομάδες, να φέρη η «Σντρε» στον κόσμο το παιδί, που με τόση αγωνία περιμένει.

«Στη Ρώμη, όπου έφτασε πρό ημερών το ζεύγος Τζίνια - Μίλκο Σκοφί, οι δύο σύζυγοι προέβησαν σε δηλώσεις και διαβεβαιώσεις, που καθιστούσαν κάπως τους Ιταλούς: — Δεν πρόδωσα την πατρίδα μου, είπε η Τζίνια. Άπλως παραμένω καλή σύζυγος και μητέρα. «Ο άντρας μου μάταια προσπαθεί εδώ και 12 χρόνια να άποκτήση Ιταλική υπηκοότητα, κι' έτσι ο γυιός μου μένει χωρίς πατρίδα. Έγκρινω, λοιπόν, απόλυτως την άποψη του συζύγου μου να εγκατασταθούμε στον Καναδά, γιατί έτσι είμαστε σίγουροι πως, ύστερα από πέντε χρόνια, θα έχουμε δύο μια πατρίδα.

«Αν σκόπευα να χωρίσω για τα άραία μάτια του Φράνκ Σινάτρου, καθώς λένε μερικές δια- νάτρες, δε θα ζητούσα κι' εγώ να εγκατασταθώ μαζί με τον άντρα μου στον Καναδά. Θα έμενα στην Ιταλία και όλα θα τελειώνουν».

Τό γεγονός πάντως παραμένει, ότι ο Καναδάς είναι πρόθυμος να κάνει μεγάλες φορολογικές διευκολύνσεις στη νέα του υπήκοο και ότι ο Ιταλικός κινηματογράφος χάνει το πιο λαμπρό άστέρι του, ενώ συγχρόνως το κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ πλουτίζεται με μια ακόμα σούπερ-στέρα.

«Στη Γερμανία προσβάλλεται και πάλι με μεγάλη επιτυχία ο παλαιός θρίαμβος του Χάινς Άλμπερς «Βαρώνος Μυνχάουζεν». «Ο εξαιρετός καλλιτέχνης θεωρείται πάντα ο «φάρος» του γερμανικού κινηματογράφου και εξακολουθεί να είναι περιζήτητος από τους παραγωγούς. Στο νέο του φιλμ «Κανέναν άγγελος δεν είναι τόσο άγνός», παίζει μαζί με τη νεαρή καλλιτέχνη Σαμπρίνε Σίν- γερν.

«29 χώρες δήλωσαν ήδη συμμετοχή στο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Κανών, στο οποίο, ως γνωστόν, η «Ελλάς θ' αντιπροσωπεύη με το φιλμ του Ζυλ Ντρεσέν «Ιλιάς» (Μελίνα Μερκούρη). Ιρία μέλη της επιτροπής εί-

ναι μόνο γνωστά αυτή τη στιγμή: «Ο συγγραφέας Ζωρζ Σιμενόν, ο οποίος πιάσων να είναι και ο πρό- εδρος, ο Άμερικανός συγγραφέας Χένρυ Μίλλερ και ο σκηνοθέτης Μαρκ Άλλεγκρέ. «Η επίσημη έ- ναρξη θα γίνη με την υπερπαρα- γωγή του Ουίλλιαμ Φούαίερ «Μπέν Χούρ», στις 4 Μαΐου. Εκτός Φε- στιβάλ θα προβληθή επίσης και το Ιταλικό φιλμ-σκάνδαλο «Γλυκεία ζωή» του Φαντερίκο Φελλίνι. «Η Ι- ταλία θ' αντιπροσωπευθή με το φιλμ «Ωραίο Άντώνιο», που γυ- ρίστηκε βάσει της θεατρικής έ- τυχίας «Η μάμα».



«Η Σντρε Χέμπερ»

«Ο γενικός γραμματέας του Φε- στιβάλ, κ. Φαμπρ-Λεμπρέ, που μό- λης επέστρεψε από τη Μόσχα, δη- λωσε πως η Ρωσία επιφυλάσσει με- γάλες εκπλήξεις. Διαλέγει τώρα ανάμεσα σε 6 άουστουρημάτα τα δύο φιλμ, που θα στείλη στις Κάν- νες.

«Ενώ το φιλμ «Γλυκεία ζωή», που έχει για θέμα τα όργια της αριστοκρατίας της Ρώμης, εξακο- λουθεί να σκανδαλίζει την Ιταλία, η πρωταγωνίστρια του Άνιτα «Εκ μπεργκ» και ο πρίγκιψ Φίλιππο Όρσινι, προκαλούν ένα κινούργιο σκάνδαλο εμφανιζόμενοι συχνά μαζί σε διάφορα κοσμικά κέν- τρα. «Η Άνιτα, αφού χώρισε τον Άντονι Στήλ και εγκατέ- λειψε τώρα τον Ιταλό καλλιτέχνη Βάλτερ Κιάρι, με τον οποίο τη θεωρούσαν έρωτευμένη με- χρι πρό λίγων εβδομάδων, φλερ- τάρει τώρα με τον πρώην μνηστήρα της Μπελίντα Λή, διάφο- ρώντας για τα σχόλια του κόσμου.

«Η Μπαρμπάρα Λόου- νά εγκαταλείφθηκε από το Μάρ- λον Μπράντο, ο οποίος εξα- γαυλίστηκε κοντά στην παλαιά μνη- στή του Φράνκ Νουγιέν. Για να παρηγορηθή κάπως η Μπαρμπά- ρα βγαίνει τώρα κάθε βράδυ μαζί με τον Βίκ Ντάμουν, πρώην συζύγο της Άννα-Μαρία Πιερ-Αντρέ.

«Ο Βάλτερ Κιάρι δι- έφυγε τις φήμες, ότι πρόκειται σύντομα να παντρευτή τη Λορέ- λη Λάιντελ. «Είμαστε άπλως δύο καλοί φίλοι», δηλώνει.

«Ο Ζάν-Πιέρ Κιρί δι- έφυγε τις φήμες, ότι πρόκειται σύντομα να παντρευτή τη Λορέ- λη Λάιντελ. «Είμαστε άπλως δύο καλοί φίλοι», δηλώνει.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ



ΕΤΣΙΚΑ ΣΟΥΡΩ: ΜΑΡΙΛΕΝΑ
ΝΤΟΡΑ ΝΤΟΛ: ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΠΟΡΝΤΕΡΕ
ΕΛΙΖΑ ΛΑΜΟΤ: ΜΙΣΕΛΙΝ
ΖΑΝ ΝΤΑΝΕ: ΖΑΝ-ΠΙΕΡ
ΑΛΦΡΕΝΤ ΑΝΤΑΝ: ΒΙΝΙΩ
ΡΕΝΕ ΚΛΕΡΜΟΝ: ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ανοίγει σε μια βαλτάδη περιοχή της Β. Γαλλίας: «Ο Ζάν Πιέρ, ο νεαρός έπιστάτης των χτημάτων της πλούσιας χήρας Μπροντερέ, γλιτώνει μια μέρα την όραση Μαριλένα από τα χέρια του Γιακουμή, του ταχυδρόμου που προσπαθεί να τη φιλήσει με το ζόρι. Γνωρίζονται έτσι και αρχίζει μεταξύ τους ένα ειδύλλιο, που δεν τόν βλέπει με καλό μάτι η χήρα Μπροντερέ.

Τα ξημερώματα, ενώ στο αγρόκτημά της η χήρα Μπροντερέ προσπαθεί μάταια να κοιμηθή, στο μύλο ο Ζάν Πιέρ και η Μισελίν ξυπνούν εύτυχισμένοι.



Κάθε μέρα, μετά τη δου- λειά του, ο Ζάν Πιέρ ντύ- νεται με τα κυριακάτικα του κι' εξαφανίζεται από το αγρόκτημα. «Η όμορφη χή- ρα προσπαθεί στην αρχή με το καλό κι' ύστερα με άπει- λες να τον κρατήσει κοντά της. Μάταιος κόπος όμως, γιατί ο Ζάν Πιέρ γνώρισε και γνωρίζει κοντά στη Μι- σελίν, στιγμές εύτυχίας, που τού ήταν ως τότε άγνω- στες.

— Μισελίν, όταν θα φύγης από δω θάρω μαζί σου!

— Και τί θα κάνης έσύ στο Παρίσι... Καλύτερα να με πε- ριβάνης εδώ. Θα ξαναγυρίσω πολύ σύντομα.

Την ίδια περίπου ώρα από νησί η Μαριλένα, που θέλει με κάθε τρόπο να ξαναδύ τον αγαπημένο της, παρακαλεί τον κ. Βινιώ να την πάρη μαζί του την Πέμπτη, που θα πάη στο πα- ζάρι. Αυτό όμως της δίνει την ευκαιρία να καταλάβη για πρώτη φορά τις πραγματικές προθέσεις του προστάτη της.



Την Πέμπτη το πρωί, ενώ ο κ. Βινιώ ετοιμάζει το αυτοκίνη- τό του, η Μαριλένα, που ξέρει πως δε θα την πάρη μαζί του, εξακολουθεί να ασχολήται με τις καθημερινές δουλειές της.



Στο παζάρι, ο κ. Βινιώ απλώνει τα κιβώτιά του με χέλια, στρείδια και άλλα θαλασσινά...



— Δεν πρόκειται να ξανακωνίσω από σένα Βινιώ. Την τελευταία φορά τα στρείδια σου δεν ήταν καθόλου φρέσκα.

— Σιγά μη χάσουμε το σπουδαίο πελάτη!

Σε κάποιο άλλο σημείο του παζαριού, ο Ζαν Πιέρ προσπαθεί να πουλήσει μια φοράδα της χήρας Μπορντερέ.



— Δε θα βρήτε καλύτερη σ' όλη την περιοχή. "Αν ξέρετε από ζώα, δεν έχετε παρά να κυττάτετε!



Σε μια στιγμή βλέπει να σταματά σε μικρή απόσταση το αυτοκίνητο της Παριζιάνας. Ο Ζαν Πιέρ παρατάει τότε και πελάτες και ζώα για να τρέξει κοντά της. Κατά βάθος είναι λίγο στενοχωρημένος γιατί δε θα ήθελε η Μισελίν να τον δει σ' αυτά τα χάλια. Κάνει αμήχανα να την φιλήσει, εκείνη όμως τον αποφεύγει, μη θέλοντας να γίνει θέσμα μπροστά σε τόσο κόσμο.



Η Μισελίν βλέπει ξαφνικά μια νέα, που στάθηκε σε αρκετή απόσταση κι' έχει καρφώσει τα μάτια της επάνω τους, παρακολουθώντας κάθε τους κίνηση. Ο Ζαν Πιέρ γυρίζει για να δει τι κυττάει τόσο επίμονα η Παριζιάνα και βλέπει τότε τη Μαριλένα.



Σχεδόν παρά τη θέλησή του, τα βήματά του τον φέρνουν κοντά στη Μαριλένα, που τα μάτια της είναι γεμάτα δάκρυα.

— "Ηρθα εδώ για να σου μιλήσω Ζαν Πιέρ και σε βρίσκω στην άγκαλιά μιας άλλης γυναίκας. Είναι βέβαια πιο όμορφη από μένα. Γιατί όμως με διάλεξες τότε στο πανηγύρι; Για να με κάνεις να κλαίω συνεχώς και να σε σκέπτομαι κλεισμένη στο δωμάτιό μου;

— Στο δωμάτιο το δικό σου ή του κ. Βινιώ;



Τα λόγια αυτά του Ζαν Πιέρ πληγώνουν κατάκαρδα τη Μαριλένα και την κάνουν να ξαναγοργήσει κλαίοντας κοντά στον κ. Βινιώ, που προσπαθεί να την παρηγορήσει.

— Δεν πάνε καλά οι ερωτοδουλειές σου; Πιστεύεις πως όλα τελείωσαν μεταξύ σας;

— Δε θέλω να τον ξαναδώ!...

— Θα κάνω ό,τι μπορώ, για να σε βοηθήσω να τον ξεχάσεις.



Την Κυριακή ο Ζαν Πιέρ και η Μισελίν πηγαίνουν μαζί σε μια έξοχη για να μπορέσει η Παριζιάνα να ζωγραφίσει ένα ενδιαφέρον τοπίο. Το μεσημέρι τρώνε πάνω στο γρασίδι και μετά ξαπλώνουν πάνω σ' αυτό, αγκαλιάζονται και φιλιούνται χωρίς να υποψιαστούν πως από κάποιο σημείο εκεί κοντά, ο Γιακουμής, που είχε αναλάβει να πληροφορήσει τη Μαριέττα, που περνά τις ώρες του ο Ζαν Πιέρ, παρακολουθεί κάθε τους κίνηση κρυμμένος πίσω από τους θάμνους.



Μόλις έμαθε πως αντίληδες της ήταν η Παριζιάνα, που έμενε στο μύλο, η Μαριέττα πήρε το αυτοκίνητό της κι' έτρεξε να συναντήσει τη Μισελίν...

— Τώρα μπορείς να πηγαίνεις... Δε σε χρειάζομαι πιά...



Η Μαριέττα έκανε το γύρο του μύλου αλλά τον βρήκε κατάκλιστο. Ήταν ολοφάνερο πως δε βρισκόταν κανείς μέσα. Σε μικρή απόσταση από την κεντρική είσοδο βρισκόταν το αυτοκίνητο της Παριζιάνας. Ήταν φορτωμένο βαλίτσες και φαίνονταν έτοιμο για αναχώρηση. Πού ήταν όμως η επικίνδυνη αντίληδός της; Ερευνώντας το τοπίο γύρω τη βλέπει τέλος να κάνει ηλιοθεραπεία ξαπλωμένη σχεδόν γυμνή πάνω στο γρασίδι.



Ο θόρυβος των βημάτων της κάνει την Παριζιάνα ν' αρπάξει τη φούστα της, να την φορέσει βιαστικά και να τιναχτεί όρθια.

— Δεν ντρέπεστε λίγο;... Δε σας φτάνει η ζωγραφική και η ηλιοθεραπεία; Πρέπει να κλέβετε και τους φίλους των άλλων γυναικών;

— Απλώς τον δανείστηκα. Ήσυχάστε όμως, φεύγω σε λίγα λεπτά και σας τον αφήνω. Πάντως δεν είναι κι' άσχημος. "Ε;



Θυμωμένη η Μαριέττα αρπάζει τη Μισελίν από το λαιμό, πιστεύοντας πως δε θα δυσκολευτεί να της δώσει ένα γερό μάθημα. Η Μισελίν όμως αντιδρά άμεσως. Της αρπάζει τα χέρια από τους καρπούς και της αποδεικνύει πως δεν ύστερεί σε δύναμη.



Με μια γερή έκτιναξη, απαλλάσσεται από την αντίπαλό της, που προσπαθεί μάταια να διατηρήσει την ισορροπία της.

— "Ασασχ!

Το χερί σου δείχνει



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν μαθαίνει απ' τον άντρα της πως παρέδωσε στο Μωρίς την κασετίνα με τα διαμαντικά, η Ζακελίνα κυριεύεται από αγωνία. Γιατί, σ' ένα μυστικό χώρισμα αυτής της κασετίνας, έχει κρύψει την παλιά αλληλογραφία της με το Βιλεντιέ. Στέλνει λοιπόν αμέσως ένα γράμμα στο Μωρίς, ξεφορκίζοντάς τον να προσέχη πολύ την κασετίνα και να την παραδώσει σ' αυτήν όταν θα γυρίσει. Στο ταξίδι, ο Μωρίς αντιλαμβάνεται ότι τον παρακολουθούν δυο άγνωστοι. Χηπουτεύεται πως είναι λωποδύτες. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για δυο ιδιωτικούς ντετεκτίβ, το Μπάρτον και το Χάρρις, που τους έχει πληρώσει ο Ντόριτ για να κλέψουν την κασετίνα. Ο Μωρίς έχει πάρει τα μέτρα του. Ενώ όλα δείχνουν πως η κασετίνα βρίσκεται μέσα σε μία τσαντά που δεν την αποχωρίζεται ποτέ, αυτός την έχει κρύψει σ' ένα παλιό καλάθι με ρούχα, στο οποίο δε δίνει κανείς σημασία. Έτσι ξεγελιούνται οι δυο ντετεκτίβ, κι αφού τον ναρκώνουν του κλέβουν την τσαντά. Όταν όμως πρόκειται να παραδώσει ο Μωρίς την κασετίνα στο χρυσόχοο Μπράουν, διαπιστώνει πως εξαφανίστηκε μέσα απ' το καλάθι. Του την αρπάζει ο σωφέρ του ταξί που πήρε απ' το σταθμό. Με σύστασι του Μπράουν, καταφεύγει στον έπιθεωρητή Κόμπς, της Σκότλαντ Γουάρντ. Έκείνος αναλαμβάνει την υπόθεση, δηλώνοντας όμως πως είναι πολύ δύσκολη. Ανακαλύπτει δε πως ο δράστης της κλοπής είναι κάποιος Ντικ Λιούντι, διαβόλεμος λωποδύτης.

15ον. Είναι ο σατανικότερος λωποδύτης του Λονδίνου!... Τώρα που έμαθα πως πρόκειται γι' αυτόν, δε χέμαι ακόμα πιο πρόθυμα να σας βοηθήσω. Γιατί έχω να κανονίσω κάποιον παλιό λογαριασμό μαζί του! Έμεινε σκεπτικός για λίγο. Έπειτα συνέχισε:

— Να το συμπέρασμά μου... Θα μπορούσε ο Ντόριτ να είχε συνεννοηθεί με λωποδύτες του Λονδίνου, για να σας κλέψουν τα κοσμήματα, σε περίπτωση που θ' αποτυγχανάτε οι δυο πράκτορές του, ο Μπάρτον κι ο Χάρρις. Τώρα όμως αποκλείεται αυτή η πιθανότητα. Έφσον έχει ανακατευτεί στην υπόθεση ο Ντικ Λιούντι, πρόκειται για επαγγελματίες λωποδύτες, που εργάζονται για λογαριασμό τους... Κατά τη γνώμη μου, έχετε να κάνετε με μία ολοκληρω συμμορία. Οι ψευτοσωφέρ που περιμεναν στο σταθμό, ήταν συνένοχοι του Λιούντι.

— Μα έτσι η δουλειά υπερδέχεται πιο πολύ, συμπλήρωσε ο Μπράουν.

— Απεναντίας! Με εξαίρεση, έχω εξαίρετη πιθανότητα να βρω ένα καλό ίχνος... Υστερα, έχω κάποιους που συνεργάζονται για μία σπουδαία δουλειά, υποβλέπονται μεταξύ τους και δυσπιστεί ο ένας στον άλλο... Μπορεί να έχουν εξ άλλου φίληνους που τις εγκαταλείψαν και ζητάνε την ευκαιρία να τους εκδικηθούν...

— Τέλος, εφόσον ο Λιούντι θα έχει πίσω του μία ολοκληρω συμμορία, δε θα μπορέ να κάνει κάτι χωρίς να συνεννοηθεί με τους συνένοχους του. Αυτό σημαίνει άρρογοιες, συνεννοήσεις, συζητήσεις... Ενώ, αν ήταν μοναχός ο Λιούντι, δε θαχαν τον καιρό του!

— Απ' όσα μου είπατε, συμπεραίνω πως πρέπει να φοβόμαστε κυρίως μήπως κρύβουν την κασετίνα σε κάποια Τράπεζα.

— Αν ήταν μόνος ο Λιούντι, θα το είχε κάνει κι' ολός. Έφσον όμως έχει και συνένοχους, δεν το φοβάμαι πια τόσο πολύ... Έχουμε δυο μέρες καιρό, σήμερα κι' αύριο.

— Δηλαδή:

— Πρώτα οι συνένοχοι θα βελήσουν να βεβαιώσουν πως η κασετίνα περιέχει πράγματι τα διαμαντικά. Αυτό σημαίνει μία καταστροφή. Κι' έπειτα αύριο είναι Κυριακή, θα περιμένουν αναγκαστικά ως τη Δευτέρα, ως τη Δευτέρα, ρώτησε μ' αγωνία ο Μωρίς.

— Απεναντίας, θ' αρχίσω τώρα αμέσως τις ενέργειές μου... Το βράδυ στις 7, ναρρήτε να με συναντήσετε, κύριε Μπαρζέτον στην ταβέρνα του «Βρώμικου Ρίτσαρ», δόξ Μπισμογκάιτ 40. Πιθανόν ναχω κανένα νέο...

Ο Μωρίς κι' ο Μπράουν ευχαριστήσανε θερμά τον Κόμπς κι' έφυγαν.

Στις 7, το βράδυ, ο Μωρίς πήγε στην τα-

βέρνα του «Βρώμικου Ρίτσαρ». Παρ' όλο τον παλιό αυτό τίτλο της, η ταβέρνα εκείνη είχε μεταβληθεί σε κέντρο σχεδόν κοσμικό.

Όταν μπήκε ο Μωρίς, δεν υπήρχε ακόμα εκεί παρά μόνο ένας πελάτης, καθισμένος μπροστά σ' ένα ποτήρι ούισκυ. Ήταν ένας γέρος ναυτικός, ασπρομάλλης και καμπουριασμένος.

Ο Μωρίς κάθισε σ' ένα γειτονικό τραπέζι και περίμενε τον Κόμπς. Ξαφνικά, αισθανθηκε ένα χέρι στον ώμο του. Στράφηκε κι' είδε το ναυτικό, που τον κύτταζε χαμογελώντας.

— Καλησπέρα, κύριε Μπαρζέτον, του είπε εκείνος.

— Με γνωρίζετε;... παραξενεύτηκε ο νέος.

— Ό άλλος γέλασε. Έσκυψε και του ψιθύρισε κάτι στ' αυτί.

— Έσείς, κύριε Κόμπς;... άπορησε ο Μωρίς. Πώς να σας αναγνωρίσω, έτσι πούχετε αλλάξει;...

— Σούτ! Μην ξαναπείτε τ' όνομά μου εδώ μέσα! Για την ώρα δεν έχει σημασία, γιατί ο κατασχεματάρχης είναι φίλος μου. Αν υπήρχαν όμως κι' άλλοι πελάτες, θάπρεπε να μείνουν με την πεποίθησι πως είμαι ο φίλος σας Κάλκρας.

— Σύμφωνα.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Λογική απαίτησις

Θόρυβος έγινε πολύς, που φυσικά δεν έχει κλείσει κι' ίσως το βήμα της Βουλής πάλι να το απασχολήση... Κι' είχαν, χωρίς υπεκαγωγή, όλες σχεδόν οι παρατάξεις πως πρέπει και οι γεωργοί να έχουν στο γήρας τους συντάξεις...

Και μία και δόθηκαν λαθές κι' έγιναν τέτοιες συζητήσεις, για υπαρκτών απολαύσε, και για συνταξιοδοτήσεις. Δικαίον είναι και ορθόν συντάξις καποτε να πάρη κι' ο κάθε πλύν και μεθών κι' υπηρέτων τό... γιοματάρι!

Πρέπει κι' οι πότες, δηλαδή, να έχουν κι' αυτοί τη μερίμνα τους, όταν θ' αράξουν στο ταρσί στα γυρταία και στα οτερνά τους... Και για να μην υστερήσουν τη λατρεία τους τη ρεταίνα, να συνταξιοδοτη...

με τρεις... νταμάς... (νέες κάθε μήνα!)

Η κοινωνία μας, (θαρρῶ, πρέπει να δείξη εν... διαφέρων... για ν' ασφαλίση, εν... (καίρῳ, το γήρας των κρα... (σοπατέρων... Και με δυο λέξεις (παοτρικές... πρέπει να βρη έν... (καίρῳ λύσεις... για όλες τις μελλον... (τικές... «κ-οινωνικές» μας (σφαλιχείς!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Α, κάτι ακόμα! Πήρατε το περιστροφικό σας;

— Ναι, το έχω μαζί μου.

— Καλά κάνετε. Μπορεί να χρειαστή... Ο Κάλκρας σηκώθηκε κι' έκανε νόημα στο νέο να τον ακολουθήση. Ανέβηκαν στο πρώτο πάτωμα και μπήκαν σε μία κάμαρα. Ο Κάλκρας κλείδωσε καλά την πόρτα. Ύστερα έβγαλε από μία ντουλάπα μία περρούκα και μία φορεσιά ναυτικού.

— Φορέστε τα, αυτά, είπε στο Μωρίς. Θάχετε μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεως.

Αφού ντύθηκε ο νέος, ο Κόμπς του μακιγιάρισε τεχνικά το πρόσωπο, κάνοντάς τον άγνωστο.

Σε λίγο, βρίσκονταν στο δρόμο.

— Και τώρα άρχίζει η έκστρατεία μας, είπε ο Κόμπς.

— Πού θα πάμε;

— Στη Σχολή Λωποδυτών.

Και, καθώς ο Μωρίς τόν κύτταζε κατάπληκτος, ο ντετεκτίβ πρόσθεσε:

— Ναι, υπάρχει στο Λονδίνο μία τέτοια σχολή, μοναδική στο είδος της. Άνθηκε στο Λιούντι.

— Κι' έχει μαθητές;

— Άλλο τίποτα! Οι καλύτεροι απ' αυτούς γίνονται συνεργάτες του. Έτσι, έρεει καλά την ειδικότητα του καθενός και τον χρησιμοποιοεί ανάλογα.

— Απίστευτο! Κι' η αστυνομία ανέχεται την ύπαρξί αυτής της σχολής;

— Όχι μόνο την ανέχεται, αλλά και τη χρησιμοποιεί. Γιατί βρίσκουν εκεί μέσα πολύτιμους πληροφοριοδότες...

— Μόνο που η σχολή του Λιούντι μετακινείται διαρκώς. Εύτυχώς, μπόρεσα να μάθω πού βρίσκεται τώρα.

Ανέβηκαν σ' ένα ταξί, κι' ο Κόμπς έδωσε μία διευθύσι στο σωφέρ. Στο δρόμο, ο Κόμπς εξηγούσε στο Μωρίς:

— Φαντασθήτε ότι ο Λιούντι έχει εκδώσει ένα «Έγχειρίδιο του λωποδύτη», με λεπτομερείς οδηγίες και συμβουλές για κάθε είδους κλοπή και για τον τρόπο που μπορεί ο λωποδύτης ν' αποφυγή τη σύλληψη... Όλα αυτά προέρχονται από την ατομική του πείρα. Είπαρ το πογκάμισο ενός πόλσιαν, χωρίς έκενος να καταλάβη τίποτα! Μονάχα ένας άνθρωπος στο Λονδίνο μπορεί να παραδύη μαζί του στη δεξιότητα των χειρών...

— Και ποιος είν' αυτός ο άνθρωπος;

— Έγω, απάντησε απλά ο Κόμπς.

Ο Μωρίς δεν είπε τίποτα. Είχε άρχισει να συνηθίζει στα παράξενα που άκουγε...

Όταν κατέβηκαν από το ταξί, προχώρησαν σε κάτι σπίτι της Λώρενς Στρήτ. Στο ισόγειο ήταν μία ταβέρνα, από όπου άκούγονταν βραχνές φωνές, τραγούδια μεθυσμένων και δαστηρίαις.

— Εδώ είναι, είπε ψίχια ο Κόμπς. Μπήκανε σε μία χαμηλοτάβανη αίθουσα γεμάτη καπνούς. Οι πελάτες —όλοι άνθρωποι της κατατάτης υποστάθμης— αναγνώρισαν τον ένα απ' τους νεοφερμένους και τον υποδέχθηκαν με φωνές:

— Γεια σου, Κάλκρας!... Καιρό είχες να φανής από δώ!

— Κάνετε το μεθυμένο, ψιθύρισε γρήγορα ο ντετεκτίβ στ' αυτί του Μωρίς. Όταν κατεβούμε άργότερα στο υπόγειο και σας ζητήσουν το σύνθημα, να πείτε: «Χάμπαρν-Χελγουαί»...

Προχώρησαν και κάθισαν σ' ένα άδειασ τραπέζι. Πολλοί κούρελδες πελάτες τους τριγύριζαν.

— Κερνάω! φώναξε ο Κάλκρας. Κι' έβγαλε απ' την τσέπη του μία χούφτα νομίσματα. Όλοι έστράσανε σε σύλλασματα ενθουσιασμού. Κι' ο Κόμπς βρήκε την ευκαιρία να ψιθύριση στο Μωρίς:

— Με θεωρούν δικό τους... Αυτό γίνεται εδώ και δυο χρόνια. Άκόμα κι' ο Λιούντι έχει γελαστή... Όταν εμφανίζωμαι πάλι, έπειτα από μία άπουσία σκορπίζω μερικά λεφτά και τους άβνω να καταλάβουν πως έκανα κάποια γερή μπαρά!

Μία κοπέλλα όμορφη, καθαρά ντυμένη, με όρος σοβάς και με μία παράενη λαμπί στα μάτια, κάθισε στα γόνατα του Μωρίς.

— Κέρασε με! του είπε, πλησιάζοντας το πρόσωπό της στο δικό του.

Σε λίγο η Μαριέττα βρίσκεται ξαπλωμένη στο χώμα και κυττάζει με λύσσα την αντίπαλό της, που μ' ένα θριαμβευτικό ύφος της φωνάζει:



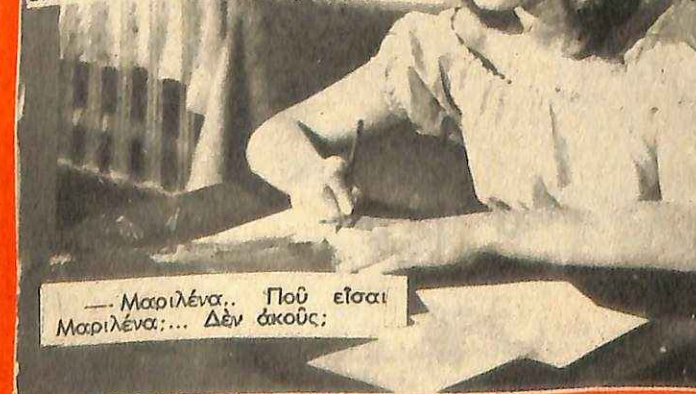
— Θα ήταν προτιμώτερο να μη ρεζιλευτής έτσι και να περιμένεις φρόνιμα φρόνιμα να φύγω... Άλλωστε αν υπάρχει κάποια που πρέπει να παραπονεθώ πως της πήρα το Ζαν Πιέρ, αυτή δεν είσαι εσύ αλλά η Μαριλένα, από την όποια εσύ, μάταια προσπαθείς τόσο καιρό να τον πάρεις!...

Ντυμένη με το προκλητικό της φόρεμα το βράδυ εκείνο η Μαριέττα περιμένει το Ζαν Πιέρ ξαπλωμένη πάνω στα άχυρα της, άποθής...

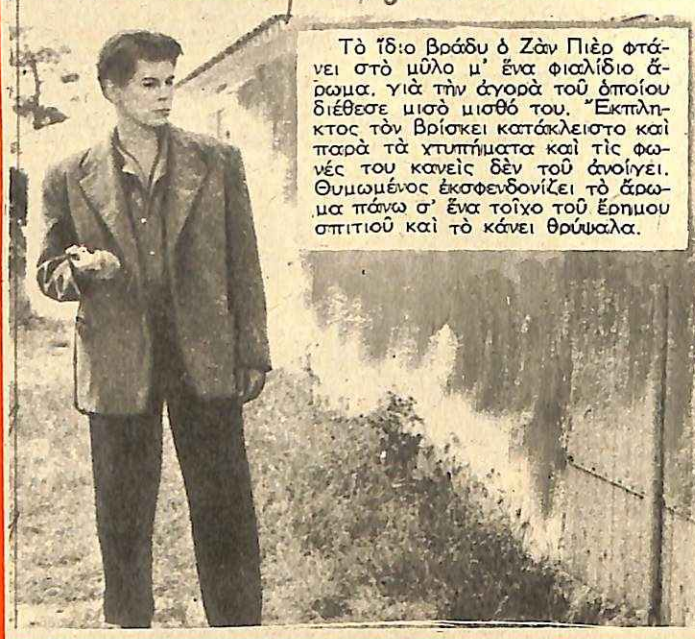


...Έρεει πως η Παριζιάνα έφυγε και είναι βέβαιη πως ο Ζαν Πιέρ θα γυρίσει γρήγορα στο αγρόκτημα, έστω κι' αν περάσει από την ταβέρνα να πιη κανένα ποτηράκι. Γυρίζοντας θα περάση όπωςδήποτε απ' εκεί για ν' αφήσι το ποδήλατό του.

Στο νησί η Μαριλένα παίρνει το ίδιο βράδυ την απόφασι να φύγη. Θα πάη στη Λα Ροσέλ. Εκεί θα εργαστή. Θα κάνει οποιαδήποτε δουλειά. Θα εργαστή σκληρά προσπαθώντας να ξεχάση όλους εκείνους, που πλήγωσαν την τρυφερή καρδιά της. Ενώ βρίσκεται στο δωμάτιό της και γράφει ένα γράμμα, άκούει ξαφνικά τὰ βήματα και τις φωνές του κ. Βινιώ... Φαίνεται καθαρά πως είναι μεθυσμένος.



— Μαριλένα... Πού είσαι Μαριλένα;... Δεν άκούς;



Το ίδιο βράδυ ο Ζαν Πιέρ φτάνει στο μύλο μ' ένα φιαλίδιο άρωμα, για την αγορά του όποιου διέθεσε μισό μισό του. Έκπληκτος τον βρίσκει κατάκλειστο και παρά τὰ χτυπήματα και τις φωνές του κανείς δεν του άνοίγει. Ουμωμένος έκσφενδονίζει το άρωμα πάνω σ' ένα τοίχο του έρμιου σπιτιού και το κάνει θρύμαλα.



Σε λίγο, πράγματι, ο Ζαν Πιέρ φτάνει, αλλά βλέποντας τη Μαριέττα, προσπαθεί να την άποφυγή...

— Δεν ξείζε την άγάπη σου αυτή η Παριζιάνα. Σε κορόιδεψε με το χειρότερο τρόπο. Εύτυχώς που έχεις έμένα...

— Φρόντισε να βρης άλλον έπιστάτη. Έγω φεύγω από το καταραμένο αυτό χωριό!



— Όχι!... Όχι!... Βοήθεια!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο νέος θέλησε να τη διώξει. Άλλα τον έμποδισε ένα αδιόρατο νόημα του Κόμπς. Συγχρόνως, ο ντεκτερίβ έλεγε στη γυναίκα: — Τον φέρνω στο Ντίκ, για να μνηστή του... — Δε μου είναι τίποτα ο Ντίκ, πρόφερε εκείνη με σφιγμένα δόντια.

— Δεν είσαι η Μπλάνς Κλίνερμ, η φιλενάδα του; — Όχι. Μ' αντικατέστησε με άλλη. Τό πρόσωπό της πήρε έκφραση μίσους. Ο Κόμπς τη σύστησε στο σύντροφό του. Περιποιήσου τη μίς Κλίνερμ, τού είπε. Κέρασε την, τι θέλει.

Ο Μωρίς φώναζε τού γκαρσόνι. 'Η νέα γυναίκα ήπιε τρία ποτήρια τζίν, απανωτά. Ύστερα έμεινε σκεπτική, με τους άγκωνες στριγμένους πάνω στο τραπέζι.

Ο Κάλκραφ την κτύπησε μ' ένδιαφέρον. Νόμιζε της είπε σε λίγο, πώς ο Ντίκ Μούντι σ' αγαπούσε πολύ... Μά βλέπω πώς είχα κάνει λάθος: Μόνο εσύ τον αγαπούσες! 'Η λεπίδα ενός μαχαίριού γυάλισε άπειλητικά στο χέρι της νέας γυναίκας. Άλλ' ο Κάλκραφ δεν κουνήθηκε καθόλου. Της είπε μονάχα, μ' δλ του την ηρεμία:

— Άντι να κάνης άνοησίες, καλύτερα θάταν να εκδικηθής... Μόνο πού ο Λιούντι είναι έξυπνος άνθρωπος! Κι' ύστερα, έσένα δε σε ποβάται...

— Ίσως... μουρμούρισε εκείνη, σφίγγοντας το μαχαίρι της. Μά έννοια σου, δε θα χρειαστή να εκδικηθώ. Γιατί φαντάζομαι πώς κάτι θα έπαθε σήμερα...

— Είχε καμμία δουλειά στα σκαριά; — Είσαι πολύ περιέργος, Κάλκραφ! — Περιέργος για να μάθω από σένα; Πη! Μά τί ξέρεις εσύ για τις δουλειές του; Μονάχη σου μου είπες πώς δε σου είναι πιά τίποτα ο Ντίκ. Πώς είναι δυνατό, λοιπόν, να σου δώσω λογαριασμό τί κάνει;

— Μα τα είπαν οι φίλοι του, πού μου κάνουν τα γλυκά μάτια... Μά όχι! "Αν κι' είμαι μεθυσμένη, δε θα με κάνης να λίσω τη γλώσσα μου!

— Άσε την δεμένη! "Όπως σ' άρέσει... "Η μήπως φαντάζεσαι πώς μου χρειάζεται η βοήθεια του Λιούντι σου, για να τελειώσω τις δουλειές μου; Κύττα δά! — Έβγαλε κι' έδειξε με καμμάρι μία χούφτα λεφτά. Ύστερα πρόσθεσε:

— Έγώ δουλεύω μόνος μου και για λογαριασμό μου. Ούτε φιλανάδες έχω, ούτε συντρόφους... Δέν σου κρύβω ωστόσο πώς του τό φυλάω, τού Λιούντι!

— Τί σουκανε; — Πηγαίνω για την ίδια δουλειά! ψιθύρισε ο Κόμπς στ' αυτή της νέας γυναίκας. Μήν κάνης την κουτή!... Για την κασσετίνα με τα διαμαντικά τού 'Αμερικάνου!

Η Μπλάνς ταραχθηκε. — 'Η Μπλάνς ταραχθηκε. — Καί ποιάς σου είπε πώς ο Λιούντι κνηγούσε αυτή τη δουλειά;

— Τόν είδα τού μεσημέρι, στο σιδηροδρομικό σταθμό. "Οδηγούσε το ταξί 3402. 'Η νέα γυναίκα καταλάβε πώς, έπειτα απ' όσα ήξερε ο Κάλκραφ, θα ήταν άνοηφο να τού πη ψέμματα... Τόν κτύπησε στα μάτια και ρώτησε:

— Πού θες να καταλήγης; — Δέκα εκατομμύρια είναι καί!... Θα καλοπεράσει η αντικαταστρία σου!... — 'Η Μπλάνς Κλίνερμ έσφιξε με λύσσα τις γροθιές της.

— Δέν ξέρω, είπε αν ο Ντίκ έχη στά χέρια του την κασσετίνα. — Εγώ είμαι βέβαιος. Μου άρπαξε τη δουλειά, πού έψηνα!...

— Μά πρέπει να σκάλωσε κάπου. Άλλοιώς, θάταν εδώ τώρα. — Ά, πρόκειται να φύγει; Για ποιά λόγο; 'Η νέα γυναίκα διάσπεσε πάλι. Ύστερα είπε, σά ναχε πάρει την άποψή της:

— Άν σε βοηθήσω να τού πάρης την κασσετίνα, θα τα μοιράσωμε; — Όχι δά! Προτιμώ να δουλέψω μόνος μου...

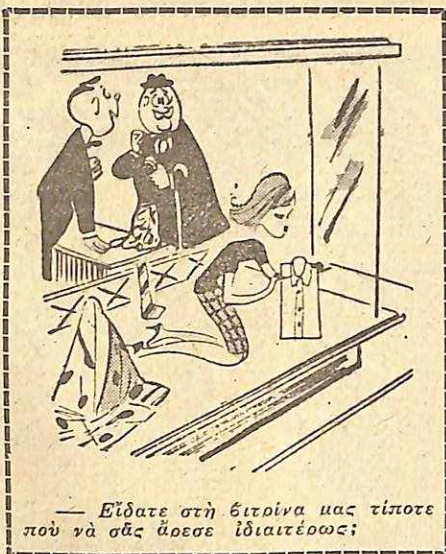
— Πόσα μου δίνεις; — Έξαράται. Ξέρεις πού βρίσκεται η κασσετίνα; — Όχι. Ο Ντίκ έγινε άφαντος από σήμερα τού πρωτ.

— Τότε, λοιπόν, τί έχεις να μου πής; — Τα δούματα των συντρόφων του σ' αυτή τη δουλειά. Είναι τέσσερες... — Ο Κόμπς στράφηκε στο Μωρίς και τόν ρώτησε γαλλικά:

— Μου είχατε πη πώς θα μπορούσατε να θυσιάσετε ένα ποσό... — Ναι, πενήντα χιλιάδες φράγκα. Είναι στη διάθεσή σας.

Ο Κάλκραφ έπιασε τó χέρι της Μπλάνς και τó χάιδεψε ήσυχχα. — Σου προσφέρω της είπε 150 λίρες για τó κάθε δούμα.

— Δε γίνεται τίποτα! δήλωσε εκείνη. Άν ήταν 200 τούλάχιστον... — Έν τάξει. Θα τις έχης! Σου δίνω τó λογο μου.



— Είδατε στη βιτρίνα μας τίποτε πού να σας άοσε ιδιαιτέρας;

— Δώσε μου όμως και μία προκαταβολή... Ο Κόμπς έβγαλε απ' τó πορτοφόλι του 50 λίρες και τις έβαλε στο χέρι της Μπλάνς, φροντίζοντας να μη τόν αντίληφθ' κανείς.

— Άκουσε, λοιπόν, είπε εκείνη. Είναι ο Βίλμοτ, ο Τζέφερσον, ο Κάρου κι' ο Λεστράιπ.

— Τους ξέρω και τους τέσσερες... Μά τάξερα απ' τó πρωτ αυτά πού μου είπες, μικρούλα μου! Παριστάνας κι' οι τέσσερες τούς σωφέρ, στο σταθμό.

— Αυτό είν' αλήθεια! είπε η Μπλάνς, κατ'απληκτη.

— Πάντως, έγώ θα σου δώσω τα λεφτά, πού σουτάδα. Άρκεί, έκτός απ' αυτές τις πληροφορίες, πού δε μου χρειάζονται, να μου δώσης κι' άλλη μία; Πού είναι αυτοί οι τέσσερες;

— Εδώ... 'στό ύπόγειο! Περιμένουν τó Λιούντι απ' τó μεσημέρι. Για να μη φανή ως τώρα κάτι πρέπει να τού συνέβη...

— Ίσως να θέλησε να κρατήση όλο τó παραδόνκι...

— Άδύνατον, Κάλκραφ! Ο Λιούντι είναι τίμιος στις δουλειές του... Πού θα σέ βρώ για να πληρωθώ;

— Έλα αύριο σ' αυτή τη διεύθυνσι, απ' τις 2 τó μεσημέρι κι' ύστερα.

Η Μπλάνς άποκαρύνθηκε. — Δε χάσαμε την ώρα μας, είπε τότε ο άστυνομικός. Άς κατεβούμε!

Σηκώθηκε, πλήρωσε τó λογαριασμό και προχώρησε, μαζί με τó Μωρίς.

Βγήκανε σέ μία βρώμικη και σκοτεινή αλλη. Άνοιξαν μία πόρτα, στο βάθος, και βρέθηκαν σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Ο Κόμπς χτύπησε συνηματικά μία μικρή πόρτα, πού άνοιξε και φάνηκε μία πέτρινη σκάλα. Στην αρχή της φυλάγε ένας άνθρωπος.

Ο Κόμπς τού είπε σιγά τó σύνθημα. — Πέρσσε Κάλκραφ, σέ ξέρω, απάντησε εκείνος. Μά ποιάς είναι μαζί σου;

— Εγγυώμαι γι' αυτόν. — Καλά, περάστε.

Κατέβηκαν τη σκάλα και βρέθηκαν σέ μία αίθουσα γεμάτη καπνούς, όπου επικρατούσε κάποια ήσυχία. Οι πελάτες πίνανε, καθισμένοι στα τραπέζια. Ήταν καμμία σαρανταρία, άντρες και γυναίκες, κάθε ηλικίας.

Πολλοί απ' αυτούς πλησίασαν τόν Κάλκραφ και τού δώσανε τó χέρι. Έκείνος μοίρασε μερικά λεφτά, όπως κάπανο. Όσα για τó σύντροφό του, δέν τόν πρόσεξε κανείς.

Καθώς κάθονταν σ' ένα τραπέζι, ο Κόμπς ψιθύρισε:

— Οι τέσσερες συνένοχοι είναι άριστερά μας.

Ο Μωρίς δέν έδειξε πώς είχε άκούσει. Μόνο ύστερα από αρκετή ώρα, έρριξε μία δβθεν αδιάφορη ματιά άριστερά κι' είδε τέσσερες τύπους κακοποιών, καθισμένους κι' άμλητους.

Περιμέναν απ' τó μεσημέρι τó Λιούντι. Στην αρχή, ήπιανε καί μεθύσανε. Μά τώρα ή άνοηχία τους είχε ξεμεθύσει. Μένανε άκίνητοι και βουβοί, μπροστά στ' άδειαν ποτήρια τους.

Σέ λίγο, άνοιξε πάλι η πόρτα, στο πάνω μέρος της σκάλας, και φάνηκε μία κούνη και καμπουριασμένη γριά, με ζαρωμένο πρόσωπο και με μάτια, πού αστράφτανε άνάμεσα στα μισοκλειστά βλέφαρά της.

Πριν κατεβή τα σκαλοπάτια έρριξε μία έρευνμητική ματιά γύρω, ύστερα, καθυσχασμένη, κατέβηκε και κάθισε δίπλα στο τραπέζι τού Κόμπς και τού Μωρίς κι' άπέναντι

ακριβώς από κείνο, πού κάθονταν οι τέσσερες συνένοχοι τού Μούντι.

Κανείς δέν την είχε προσέξει. Κανείς, έκτός απ' τόν Κάλκραφ...

Τα μάτια του λάμψανε, κι' άρχισε να παρακολουθ' ό,τι γινότανε δίπλα του.

Άνάμεσα στη γριά και τους τέσσερες κακοποιούς είχε άρχισει μία μυστική συνεννόηση. Είχαν καθώσει κι' οι τέσσερες τα μάτια τους στα δάχτυλα της γριάς, πού χτυπούσαν συνηματικά πάνω στα γονατά της, σά να δίνανε σήματα Μόρς. Ο Τζέφερσον έξηγούσε αυτά τα χτυπήματα και κατατόπιζε τους άλλους.

Μά κι' ο Κόμπς καταλάβαινε πολύ καλά τη συνηματική εκείνη «γλώσσα». Είχε πληροφορηθ' έτσι, ό,τι η καμπουριασμένη γριά... ήταν ο Ντίκ Λιούντι, ο φοβερός αντιπάλος του!

Ο Λιούντι είναι δίπλα μας! ψιθύρισε στο Μωρίς, χωρίς να κουνήσ' τα χείλια του... Όχι μ'ην κιντάγετε! Πήγτε η κοιμηθήτε καλύτερα...

Ο Μωρίς προτίμησε τó δεύτερο. Άκούμπησε τó χέρι του στο τραπέζι, έσκυψε πάνω τó κεφάλι του κι' έμεινε άκίνητος, σάν κοιμισμένος.

Στό μεταξύ, ο Κάλκραφ δέν έχανε ούτε λέξι απ' τη μυστηριώδη συνδιάλεξη της γριάς με τους τέσσερες άλλους...

Ύστερα από μισή ώρα, ο Μωρίς κρυφokύτταξε πρós τó διπλανό τραπέζι, κι' είδε πώς είχε τελειώσει ή συνηματική συνεννόηση. Τα δάχτυλα τού Λιούντι και τού Τζέφερσον έμειναν άκίνητα.

Ο Κόμπς έκανε τόν κοιμισμένο. Μά ο Μωρίς ήξερε καλά, ό,τι άγρυπνούσε...

Ξαφνικά, ο Τζέφερσον σηκώθηκε και πήγε να σταθ' κάτω από μία απ' τις τέσσερες κρεμαστές λάμπες, πού φωτίζαν τó ύπόγειο. Σέ λίγα λεπτά, τόν μιμήθηκε ο Βίλμοτ και στάθηκε κάτω από μία άλλη λάμπα. Τό ίδιο κάνανε κι' οι άλλοι δύο.

Ο Κόμπς χαμογέλασε έλαφρά. Προσποινήθηκε πώς είχε ξυπνήσει εκείνη τη στιγμή, και κούνησε τó σύντροφό του, για να τόν ξυπνήση κι' αυτόν.

Ο Μωρίς άνοιξε τα μάτια του κι' άνασήκωσε τó κεφάλι του.

— Προσοχή! τού ψιθύρισε ο Κόμπς. Σέ λίγο, αυτοί οι κατεργάρηδες θα σβύσουν τις λάμπες και θα τρέσουν πρós τη σκάλα. Φαίνεται πώς με μυσήθηκε ο Λιούντι... Δέν πρέπει με κανένα τρόπο να μάς ξεφύγη!

Η γριά είχε σηκωθ' κι' αυτή και προχωρούσε πρós τη σκάλα. Ξαφνικά, άφησε να πέση τó μπαστούνι της. Αυτό ήταν τó σύνθημα.

Οι τέσσερες λάμπες σβύσανε με μιάς.

Άστυνομία! φώναξε κάποιος.

Μέσα στο θόρυβο και στόν πανικό, πού έπακολούθησε, ο Μωρίς ένοιωσε να τόν τραβά ένα στιβαρό χέρι. Ο Κόμπς είχε άρμησει απ' τους πρώτους πρós τη σκάλα μαζί με τó Μωρίς.

Άνέβηκαν, βγήκαν στο διάδρομο κι' από κεί στην αλλη και κρύφτηκαν πίσω από κάτι άδειαν βαρέλια.

Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Λιούντι κι' οι συνένοχοί του διασχίσανε την αλλη πέρασαν μέσα απ' την ταβέρνα και βγήκαν στο δρόμο. Ο Κόμπς κι' ο Μωρίς τους παρακολουθ'σαν, με πολλές προφυλάξεις.

Όστόσο, οι κακοποιοί τους είχαν αντίληφθ' κι' έκαναν διάφορα κόλπα για να τους ξεφύγουν. Άλλ', ο Κόμπς φαινόταν σά να μάντευε τους σκοπούς τους και να διάβαζε τή σκέψη τους...

Στό μεταξύ, είχε έξηγήσει στο Μωρίς:

— Ο Λιούντι ανακοίνωσε στους άλλους ό,τι, απ' τó μεσημέρι, πού έκλεψε την κασσετίνα, δέν ήσυχασε καθόλου. Τόν παρακολουθούσαν ένας χοντρός κι' ένας άδύνατος...

— Θάταν ο Μπάρτον κι' ο Χάρρις.

Αυτό λέω κι' έγώ. Θα παρακολουθ'σαν αυτό τó ίχνος, όταν είδαν πώς ή τσάντα σας δέν είχε τίποτα μέσα... Σίγουρα, αυτός είν' ο λόγος, πού έμπόδισε τó Λιούντι να συναντήση χωρίς τους συντρόφους του. Τό κατάρωσε μόνο, αφού μεταμφιεσθηκε σέ γριά, ώστε να χάσουν οι άλλοι τα ίχνη του...

Ξαφνικά, ο Μωρίς έσφιξε νευρικά τó χέρι τού άστυνομικού. Τους είχαν προσπεράσει δύο άνθρωποι, ένας χοντρός κι' ένας άδύνατος, πού προχωρούσαν τρέχοντας σχεδόν, σά να κυνηγούσαν κάποιον. Στό φως ενός φαναριού, ο Μωρίς είχε προλάβει να διακρίνη τα πρόσωπά τους.

— Ο Μπάρτον κι' ο Χάρρις! ψιθύρισε. — Περιφνημά! είπε ο άστυνομικός σαρκαστικά. Τώρα θάχουμε να κάνουμε και μ' αυτούς! Όστόσο, μού φαίνεται πώς τα διαμαντικά είναι κιδάσα στα χέρια μας!

Μά, με τó να σιμλήφθ' ο Ντίκ, δε θα πη πώς θα βρούμε και την κασσετίνα...

— Δέν προσέξατε λοιπόν τίποτα;... — Τί πράγμα;

— Την καμπούρα της γριάς! Άπ' τη βια-

σύνη του, ο Ντίκ δέν πρόφτασε να τη συγρίση καλά! Κι' έτσι, αντί νάναι στρογγυλή, σάν όλες τις καμπούρες τού κόσμου, αυτή έχει κάτι παράξενες γωνιές!

— Μήπως θέλετε να πητε πώς ή κασσετίνα...

— 'Η κασσετίνα προχωρεί μπροστά μας, με τή βοήθη καμπούρας!

Ο Ντίκ Λιούντι εξακολουθούσε να τρέχη, ακολουθώντας τους πύο σκοτεινούς δρόμους. Χωνόταν σέ σπινια ή σέ αυλές με δυο πόρτες, για να ξεφύγη απ' τους δυο ναυτικούς, πού τόν παρακολουθούσαν. Μά δέν τó κατάρθωνε.

Στό τέλος, σκέφθηκε να τους έπιτεθού, κι' οι πέντε μαζί και να τους ξεκάνουν, σέ κάποιο έρημο δρομάκι. Αυτό όμως θά γινότανε μόνο σέ έσχατη ανάγκη γιατί ο Λιούντι άπόφευγε τó αίμα.

— Όταν σας άσω σήμα, θα τους έπιτεθήτε, είπε στους συντρόφους του.

Ξαφνικά, ενώ πλησίασαν στο ποτάμι, ο Ντίκ σταμάτησε και βασιάστησε.

— Τώρα γίνανε τέσσερες! είπε με λύσσα. Οι δυο ναυτικοί της ταβέρνας κι' οι άλλοι δυο, πού με παρακολουθούσαν απ' τó μεσημέρι... Έτοιμάστε τα μαχαίρια σας.

— Περίττο! είπε ο Κάρου, πού ήταν παλιός πυγμάχος. Έχω τις γροθιές μου!

Όταν φάσανε στην πλατεία Νάιτς, ο Ντίκ στάθηκε πάλι κι' είπε κάτι στους συντρόφους του. Ύστερα, χόρισαν και κάδεναν τους πήρε άλλο δρομο. Προφανώς, ο Ντίκ τους είχε όρισει να συναντηθούσαν στην όχη του ποταμού.

Ο Κόμπς κι' ο Μωρίς παρακολουθ'σαν άδισταχτα τη γριά.

Τώρα ο Λιούντι έτρεχε σά λαγός. Ο Μωρίς δέν δυσκολευόταν να τόν παρακολουθ'.

Δε σνέβαινε όμως τó ίδιο με τόν Κόμπς, πού ήταν βαρύτερος και πύο ηλικιωμένος.

Η σιλουέτα τού Λιούντι άρχισε να ξεμακραίνει μέσα στην νύχλη.

— Διάβολε! Θά τόν χάσουμε! μουρμούρισε ο άστυνομικός λαχανιασμένος.

— Άς πάρουμε ένα ταξί, πρότεινε ο Μωρίς.

— Δε θα μάς χρησίμευε, στην όχη του ποταμού.

Πέρασαν τη Μπρόντ Στρήτ και βρέθηκαν σέ μία σκοτεινή προκυμαία, γεμάτη κάσες, κοφίνια, σακκία, σωρούς από έμπορευματα.

Ο Λιούντι είχε χαθ'. Ο Κόμπς κι' ο Μωρίς ψάξανε όλογυρα, άλλα δέν τόν βρήκαν.

— Τόν χάσαμε! είπε ο Μωρίς μ' άπογοήτευσι.

— Ναι... απάντησε ο Κόμπς, συλλογισμένος. Μά ίσως όχι για πολύ!...

Ύρσαν πίσω, προχώρησαν λίγο και βρήκαν ένα ταξί. Ο Κόμπς έδωσε μία διεύθυνσι στο σωφέρ.

Συγχρόνως, ο Μπάρτον κι' ο Χάρρις άνέβηκαν σ' ένα άλλο ταξί κι' είπαν στο σωφέρ, δείχνοντας τó πρώτο:

— Θάχης δέκα λίρες, αν δε σου ξεφύγη! Μιά κι' είχαν χάσει τó Λιούντι, παρακολουθούσαν τόν Κόμπς, για να ξαναβρούν έτσι τα ίχνη τού λωποδύτη.

1.

Στό δρόμο, ο Κόμπς σταμάτησε πέντε λεπτά, για να κάν' ένα τηλεφώνημα. Δέν έδωσε καμμία έξηγησι στο Μωρίς, ούτε κι' εκείνος τόν ρώτησε.

Πύο πέρα, κτύπησε πίσω και είπες: — Μας παρακολουθούνε!...

Τό ταξί έκανε τó γύρο της έκκλησίας και σταμάτησε μπροστά σ' ένα άλλο, πού στεκόταν εκεί.

Τό δεύτερο ήταν εκείνο, πού είχε πάρει από ναυρίς ο Κόμπς και πού είχε δώσει έντολη ο άστυνομικός στο σωφέρ του να τους περιμένει.

Πέρασαν άμέσως απ' τó ένα στ' άλλο. Κι' είδαν τó ταξί τόν Άμερικανών να παρακολουθ' τó πρώτο...

Σέ πέντε λεπτά, ξαναμπήκανε στην ταβέρνα, πού στέγαζε στο ύπόγειό της τή Σχολή Κλεπτών.

Ο Κόμπς έρριξε μία γρήγορη ματιά μέσω στη σάλλα.

— Εδώ είναι ακόμα! μουρμούρισε. Σωθήκαμε!

Ένοιωσε τη Μπλάνς Κλίνερμ. Την πλησίασε και της είπε κάτι σιγά. Έκείνη τόν άκολούθησε και βγήκε έξω, μαζί με τους δυο ψευτοναυτικούς.

Προχώρησαν σ' ένα σκοτεινό δρομάκι κι' άνέβηκαν σέ μία κάμαρα κάποιου παλιόσπιτου. Έκει, ή Μπλάνς έβγαλε από ένα ντουλάπι ένα παλιό πανταλόνι κι' ένα σακκάκι.

— Έχει φορέσει ο Ντίκ, είπε. Σας κάλυνε;

— Ναι. Εύχαριστώ!

Ο Κόμπς της έβαλε στο χέρι μερικά χαρτονομίσματα. Ύστερα κτέθηκαν και μπήκαν στο ταξί.

— Στή Μπρόντ Στρήτ! διάταξε ο Κόμπς.

Φτάσανε στο μέρος, πού είχαν χάσει τα ίχνη τού Λιούντι. Ο Κόμπς έδωσε τó ταξί και πλησίασε τρεις άντρες, πού περίμεναν. Ήταν άστυνομικοί. Ο ένας τους κρατούσε ένα σκυλί, έμένο με τó λουρί του.

Ο Κόμπς τους είχε τηλεφωνήσει και τους είχε διατάξει να τόν περιμένουν εκεί.

Έορσε στο σκυλί να μωρήσει καλά τα ρούχα τού Λιούντι. Ύστερα τó ζω άρχισε να διαγράφ' κύκλους, με τή μύτη κολλημένη στο έδαφος... Καί, ξαφνικά, σά ναχε βρή εκείνο πού ζητούσε, ακολούθησε μία άρισμένη κατεύθυνσι.

— Έλάτε μαζί μου, διάταξε ο Κόμπς τους άλλους άστυνομικούς. Ίσως σας χρειαστώ... Πού βρίσκεται τó 'Μόρνινγκ;

— Δέμένο στη συνηθισμένη θέσι του κι' έτοιμο πάντα.

Τό 'Μόρνινγκ ήταν μία άστυνομική βενζινακάτος, πού έκανε ιντερνές περιπολίες και πλευριζε για έλεγχο όσα πλοίαία φαινόταν ύποπτα.

Ο σκύλος προχωρούσε άδισταχτα, κυττάζοντας κάθε τόσο πίσω του για να βεβαιωθεί, ό,τι τόν παρακολουθούσαν. Ύστερα από μισό μίλι περ' πού, σταμάτησε μπροστά σέ μία παράγκα με δυο παράθυρα και κούνησε την ουρά του σά γάλεγε:

— Έδώ είν' αυτός πού ζητάτε! 'Η δουλειά μου τελειώσε!...

Τό ένα ζι τó παράθυρα ήταν φωτισμένο. Ο Κόμπς προστάθηκε να δη μέσα, άλλα τόν έμποδίζανε τα θαμπά τζάμια.

Προχώρησ' τότε, για να φτάση στην πόρτα. Καθώς πήδησε από μία μισογκρεμισμένη μάντρα, πάτησε πάνω σ' έναν άνθρωπο, πού κόμωτανε καταγής, πίσω απ' τόν τοίχο 'Εννεος τινάχτηκε δρόμης.

— Μπά! Ο φίλος μας Σίμπσον! φώναξε ο Κόμπς.

— Στις διαταγές σας, κύριε Κόμπς. είπε ο άλλος. Σας άναγνώρισα απ' τη σωνή σας... Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Ναι... με τó άζημίωτό σου, ζέβαια! Πές μου τί ξέρεις.

— Πριν από μισή ώρα, ήρθαν εδώ πέντε άνθρωποι, ένας-ένας. Άναγνώρισα τους δυο, τó Τζέφερσον και τó Ντίκ Λιούντι.

— Τόν είδες καλά;

— Έννοια σας και δε γελ'έμαι! Τόν έχω μαρκάρι, από τότε πού μου πήρε τη Μπλάνς. Τόν άναγνώρισα, μ' όλο πού ήταν μεταμφιεσμένος σέ καμπούρα γριά!

— Τί γύρευαν εδώ;

— Δέν ξέρω... Μείνανε λίγα λεπτά μόνάχα. Ύστερα βγήκανε, άνέβηκαν σέ μία βενζινακάτος κι' έφυγαν όλοταχώς.

— Ποιά βενζινακάτος;

— Την 'Ελίσάβετ.

— Κατά πού τράβηξαν;

Ο αλήτης έδειξε πρós τó βορρά. Ο Κόμπς τούδωσε μία λίρα. Ύστερα είπε στο Μωρίς:

— Τα πράγματα παίρνουν άσχημο έρδιο. Αυτός ο κατεργάρης, ο Λιούντι, είχε προετοιμασθ' καλά. 'Η θα έκρυβε την κασσετίνα σέ κάποιο Τραπέζα, ή θα την έπαιρνε μαζί

του και θάφευγε για τó έξωτερικό. Πήρε τα μέτρα τούσ' όστε, αν δέν πετύχη τó ένα, να κατορθώση τ' άλλο... Ο Μπάρτον κι' ο Χάρρις, με την παρακολούθησή τους, δέν τόν άφησαν να πλησιάση στην Τραπέζα. Δέν τού μένε παρ' ή δεύτερη λύσι...

Αυτή τη στιγμή, ταξιδεύει με την 'Ελίσάβετ. Ο σκοπός του θάναί να αποδιδασθ' σέ κάποιο ασφαλισμένο μέρος, να περιμένει μερικές μέρες και μόλις βρή την ευκαιρία να τó σκάση για τó έξωτερικό... 'Η μόνη έλπίδα μας είναι να βρούμε έγκαίρως τή βενζινακάτος του!

Έκανε νόημα στους άστυνομικούς, πού τόν είχαν άκολουθήσει.

— Ξέρει κανείς από σας τή βενζινακάτος 'Ελίσάβετ; τους ρώτησε.

— Έγώ, απάντησε ο ένας τους. Την έχω πιάσει τρεις φορές, φορτωμένη με λαβραίο κάρδουνο. Μπορώ εύκολα να την άναγνώρισω... Έχει ένα κίτρινο φανάσι...

— Καλά, Σμιθ! Πήγαυε να φέρης εδώ τή δική μας βενζινακάτος. Γρήγορα!

Σ' ένα τέταρτο, τó άστυνομικό πλοάριο πλευριζε στην προκυμαία. 'Επιδιδάσθησαν όλοι. Τό πλήρωμα της βενζινακάτος άπετελείτο από πέντε άντρες. Έτσι, ήταν δέκα έν όλω πάνω στο 'Μόρνινγκ.

Η βενζινακάτος ξεκίνησε άδόρυδα. Ο Σμιθ είχε καθίσει μπροστά και κτύπησε δλα τ' άλλα σκάφη.

— Λέτε να πετύχουμε, κύριε Κόμπς; ρώτησε ο Μωρίς.

— Έξαράται απ' την Τύχη... Ο Θεός να βάλ' τó χέρι του!...

Παρ' όλη τήν προχωρήμνη ώρα, ύπήρχε άρκετή κίνησι στο ποτάμι. Τό 'Μόρνινγκ γλυστρούσε άνάμεσα στα πλοία, πού πηγαίνό-έρχονταν.

Πέρασαν έτσι πολλές ώρες. Ο Σμιθ έψαχνε με τα μάτια του τόν όρίζοντα. Δίπλα τού κάθονταν ο Μωρίς κι' ο Κόμπς.

Σήμερασε σιγά-σιγά. Βγήκε ένας άδύνατος, φθινοπωρινός ήλιος.

Είχαν φτάσει πιά

Συνιδιότημη

Νέα μέσα θεραπείας της νόσου του Πάρκινσον

Η νεροντική και η νεανική μορφή της ασθένειας

ΚΑΤΑ τὸ 1917, μιὰ ἐπιδημία ληθαργικῆς ἐγκεφαλίτιδος ἐμ- φανίστηκε στὴν Εὐρώπη. Ἡ ἐπιδημία αὕτη διατηρήθηκε πολ- λά χρόνια κι' ἀπὸ τὴν Εὐρώπη πέρασε κατόπιν καὶ στὶς ἄλλες ἡπείρους. Οἱ ἐπιστήμονες ὁ- μως, παρατήρησαν ὅτι πολλοὶ ἀ- πὸ τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ εἶχαν θε- ραπευθῇ ἀπὸ τὴ ληθαργικὴ ἐν- κεφαλίτιδα, παρουσίαν ἐπέτρε- ἀπὸ μῆνες ἢ χρόνια τὰ συμπτώ- ματα μιᾶς ἄλλης ἀσθένειας μὲ χρόνια μορφή.

Ὁ ἀσθενὴς αἰσθανόταν ἀρχι- κά μιὰ ἀδυναμία στὶς κινήσεις κι' ἓνα τρεμουλιασμά στα χέρια καὶ ἐνὰ πόδι. Ἐπειτα, δυσκολευό- ταν νὰ περπατήσῃ ἢ νὰ κινήσῃ τὰ χέρια τοῦ πρὸς τὴν κατεύθυν- σι ποὺ ἤθελε. Τὸ σάλιο τοῦ, ἐξ ἄλλου, ἐτρεχε ἀδιόκοπα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ συγκρατήσῃ. Καὶ ταυτόχρονα τὰ λόγια ἐβγα- ναν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ σὰν ρι- πέτες πολυβόλου, ἀφοῦ προηγίτο ἀπ' αὐτὴς μιὰ περίοδος ἀγνώ- ρους δυσχερείας (ὅπως συμβαί- νει στὸν βραδύλογον).

Τὸ τρεμουλιασμά τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χερῶν δὲν σταματοῦσε οὔτε στὸν ὕπνο. Οἱ διανοητικὲς λει- τουργίες, ὁμῶς, παρέμειναν ἀθι- κτες. Μόνον ὅτι ὁ ἀσθενὴς δὲν κατάφερε νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε στὸ μυαλό τοῦ.

Ἡ ἀσθένεια αὕτη δὲν ἦταν, ὡστόσο, καινούργια. Τὴν εἶχε περιγράψῃ ἀπὸ τὸ 1817 ὁ Ἀγ- γλος γιατρός Πάρκινσον, ποὺ τὴν ἔδωσε τ' ὄνομά τοῦ. Ἐμ- φανίζόταν, ὁμῶς, τόσο σπάνια, ποὺ οἱ περισσότεροὶ γιατροὶ τὴν ἤ- εσαν μόνον ἀπὸ τὰ βιβλία.

Ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἐπιδημία λη- θαργικῆς ἐγκεφαλίτιδος τοῦ ἔ- τους 1917, ἡ ἀσθένεια τοῦ Πάρ- κινσον ἐξαπλώθηκε σὲ μεγάλο βαθμὸ. Προσέβαλλε, ἐξ ἄλλου, κυρίως τοὺς νέους, ἐνῶ τὰ πα- λαῖα σπανιώτατα κρούσματα πα- ρεπρόσυντο μόνον σὲ γέροντες.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἄρνησαν νὰ βροῦν τὴν ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ φαινομένου. Ἡ ἀσθένεια τοῦ Πάρκινσον οφείλεται, πράγματι, σὲ ἀλλοίωσι ὀρισμένων νευρικῶν κέντρων, ποὺ βρίσκονται στὸ με- σαῖο τμήμα τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ποὺ εἶναι γνωστὰ ὡς «κεντρικοὶ φαιοὶ πυρῆνες». Οἱ πυρῆνες αὗ- τοι «φρενάρουν» ὀρισμένες βίαι- ες διαταγές, ποὺ ἐκτελεστούν ἀ- πὸ ἄλλες περιοχὲς τοῦ ἐγκεφ- αλοῦ πρὸς τοὺς μύς.

Ὅταν, ὁμῶς, εἶναι ἄρρω- στοί, δὲ μποροῦν νὰ χαλινωγ- γίσουν αὐτὲς τὶς διαταγές. Οἱ μύς, κάτω ἀπὸ τὸ ἀπότομο πρᾶν ταγμα ποὺ δέχονται, ἀντιδρῶν- τότε μὲ μιὰ ἀκαμψία, ποὺ εἶ- ναι ἄλλοτε μεγαλύτερη κι' ἄλ- λοτε μικρότερη. Αὕτη ἡ ἀκαμψία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο χαρακτη- ριστικὸ τῆς ἀσθένειας τοῦ Πάρ- κινσον.

Ἀρκεῖ λοιπόν, νὰ πάθουν κά- ποια βλάβη οἱ κεντρικοὶ φαιοὶ πυρῆνες, γιὰ νὰ ἐμφανιστῇ ἡ ἀ- σθένεια τοῦ Πάρκινσον.

Οἱ βλάβες αὐτὲς μὴ μπορεῖ νὰ

προέλθουν ἀπὸ πολλὰς αἰτίες. Ἡ ληθαργικὴ ἐγκεφαλίτις εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες. Ἀλλὰ καὶ ἄλλες μολυσματικὲς ἀσθένειες, ὅπως ὁ τύφος, ὁ δόξυ- ρευματισμὸς τῶν ἄρθρων, ἡ ἰλα- ρά, ἡ σφίλις κτλ., προκαλοῦν βλάβες ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀσθένεια τοῦ Πάρκινσον.

Στοὺς νέους, ἡ ἀσθένεια τοῦ Πάρκινσον ἐμφανίζεται πάντοτε σὰν συνέπεια μιᾶς μολυσματι- κῆς νόσου, ποὺ προηγήθηκε ἀπ' αὐτήν.

Στοὺς γέροντες, ὁμῶς, ἡ προέ- λευσι τῆς ἀσθένειας εἶναι διαφο- ρετική. Οἱ λεπτὲς ἀρτηρίες ποὺ τροφοδοτοῦν τοὺς πυρῆνες πα- θαινόντες λόγω τῆς ἡλικίας μερι- κὴ ἢ ὀλικὴ ἐμφραξί. Τὰ κύττα- ρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται αὐτοὶ οἱ πυρῆνες πεθαίνουν ἢ ὀψωσθῆναι δὲ μποροῦν νὰ ἐκ- πληρώσουν τὸν προορισμὸν τοῦς. Ἐχομε τότε τὴν καλουμένη ἐν- κεφαλικὴ μαλάκυνσι, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐκφραστῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ Πάρκινσον.

Τὰ συμπτώματα καὶ στὶς δύο μορφὲς τῆς ἀσθένειας τῆς νερο- ντικῆς καὶ τῆς νεανικῆς, εἶναι σχε- δὸν τὰ ἴδια. Ἡ δεύτερη, ὁμῶς, ἔχει μεγαλύτερη σοβαρότητα ἀ- πὸ τὴν πρώτη, γιὰτὶ ἀποτελεῖ σημαντικό ἐμπόδιο στὴ σταδιο-δρομία τοῦ νέου.

Ὁ ἰὸς τῆς ἐγκεφαλίτιδος ἀ- νευρίσκειται κάποτε μέσα στὸ σάλιο τῶν ἀσθενῶν. Γι' αὐτὸ, πολλοὶ γιατροὶ ὑποστήριζαν ὅ- τι ἡ ἀσθένεια τοῦ Πάρκινσον μπορεῖ νὰ μεταδοθῇ ἀπὸ ἓνα ἀ- σθενὴ σὲ ἄλλο ἄτομο υγιές. Δὲν ὑπάρχει εἰδικὸ φάρμακο γιὰ τὴν ἀσθένεια τοῦ Πάρκινσον. Στὸν γέροντα εἶναι δυσκολο-θεραπευτική, γιὰτὶ δὲν ξερούμε τὴν αἰτία τῆς ἀσθένειας. Οἱ βιταμί- νες PP καὶ C, ἡ ρουτίνη καὶ τὸ ἰώδιο περιορίζουν, ὡστόσο, τὴν ἔκτασι τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως, ποὺ εἶναι υπεύθυνη γιὰ τὴν ἐλ- λιπὴ τροφοδοτήσι τῶν κεντρικῶν φαιῶν πυρῆνων. Οἱ βιταμίνες B1 καὶ 12 προστατεύουν ἐπί- σης τοὺς νευρικοὺς ἰστούς.

Στοὺς νέους δοκιμάστηκε ἡ ἀ- ποστείρωσι τῶν φαιῶν πυρῆνων μὲ τὴν οὐροτροπίνη καὶ τὸ ἀντι- βιοτικὸν. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσμα- τα δὲν ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικά. Ἐπει, τὰ κατ' ἐξοχὴν φάρμακα κατὰ τὴν νεανικὴ μορφή τῆς ἀσθένειας εἶναι ἡ ὑοσκίνη καὶ ἡ ὑοσκιαμίνη, ποὺ καταπολεμοῦν τὸ τρεμουλιασμά καὶ τὴν ἀκαμ- ψία τῶν μυῶν. Καλὰ ἀποτελέ- σματα δίδουν ἐπίσης ἡ σκοπολα- μίνη καὶ ἡ δατοῦρα.

Γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ σιελόρ- ροια χρησιμοποιεῖται ἡ υπελλα- ντόνα, ποὺ συστέλλει τοὺς σιε- λογόνους ἀδένες καὶ περιορίζει τὴν ἔκκρισι τοῦ σάλιου.

Ἐναντίον τῆς ἀσθένειας τοῦ Πάρκινσον χρησιμοποιοῦνται ἐ- πίσης τὰ βραχέα κύματα καὶ ἡ ραδιοθεραπεία. Τελευταία, ἐξ ἄλλου, ἐπινοήθηκε μιὰ καινού- ργια μέθοδος ποὺ συνίσταται στὴν εἰσαγωγή λεπτῶν ηλεκτρο- δίων στὴν περιοχὴ τῶν φαιῶν πυρ- ρῶν. Ἡ μέθοδος αὕτη, ποὺ ἀν- παύει, ὁμῶς, μεγάλη δεξιότη- να, δίνει πολὺ καλὰ ἀποτελέ- σματα.

Ἰσχυρὰ πρέπει νὰ κατα- πολεμηθῇ ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀπο- θάρρυνσι τῶν ἀσθενῶν. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται ἡ γκαρδενάλη, τὰ βρωμιούχα, τὸ ἀδρεστίνη καὶ τὰ διάφορα ἡρεμι- στικά φάρμακα. Ἡ ἰσοουλίνη καλύτερῶς σὲ μερικὲς περιπτώ- σεις τὴν κατάστασι τοῦ ἀσθε- νούς.

Ἡ ὁλοκληρωτικὴ θεραπεία τῆς ἀσθένειας εἶναι ἀδύνατη, γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲ μποροῦμε νὰ ἐ- πανορθώσωμε τὶς βλάβες ποὺ ἔχουν προεξηθῇ στοὺς φαιούς πυρῆνες τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ ἐπι- στήμη, ὁμῶς, διαθέτει σήμε- ρα ἀρκετὰ ὅπλα γιὰ ν' ἀνακουφίσῃ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ τοὺς κάμῃ τὴ ζωὴ ὑποφερτὴ.

ΘΘ

Ἡ μορφίνη κατὰ τὴν καρδιοπαθειῶν

Σύμφωνα μὲ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὴ Γαλλία, ἡ μορφίνη δὲν ἐμπράζει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵ- ματος μέσα στὶς στεφανιαίες ἀρτη- ρίες. Μπορεῖ, συνεπῶς, συμπερι- λῶναι ὁ Γάλλος ἐπιστήμονες, νὰ χο- ρηγήται ἀρκετὰ ἐναντίον τῶν πόνων ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ διάφορες καρδιοπαθεῖες.

Ἐγκύκλιος διάννοσι τοῦ καρκίνου

Ἐνας Οὐγγρος ἐπιστήμων ὑπέ- δεξε μιὰ καινούργια μέθοδο ἐγκαί- ρου διαγνώσεως τοῦ καρκίνου. Ἡ μέθοδος αὕτη συνίσταται στὸν ὑπο- λογισμὸ τῆς ἀναλογίας τοῦ αἰθῆρου μέσῳ στὸ αἷμα. Σ' ὅλες τὶς μορφὲς καρκίνου ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ἡ- πατος, ἡ ἀναλογία τοῦ αἰθῆρου κα- τέργεται.

Ἐνὰ νέο φάρμακο γιὰ τοὺς πόνοους τῆς περιόδου

Οἱ Γάλλοι γιατροὶ χρησιμοποιοῦν ἓνα νέο φάρμακο ἐναντίον τῶν πόνων ποὺ προκαλοῦν τὰ ἐμμηνα στὶς γυ- ναῖκες. Τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι ἡ μεθυλοουστρονόλη. Ἐχει, ὁμῶς, τὸ μειονέκτημα ὅτι περιορίζει τὴ ροὴ τοῦ αἵματος καὶ προδιαθέτει στὸ πά- γος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ, ἡ μεθυλοου- στρονόλη μπορεῖ νὰ χρησιμοποιη-



ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΛΑΡΥΓΓΑΣ

Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες κατασκεύασαν τὸν ἡλεκτρονικὸ αὐτὸ λάρ- ρυγγα, ποὺ θὰ ἐπιτρέψῃ σὲ πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γιὰ ἓνα ὀποιοδήποτε λόγο τὴ φωνὴν τοῦς, νὰ ἐναμιλῶνται καὶ νὰ μοῦνται νὰ συνομιλοῦνται, χωρὶς νὰ καταφεύγουν σὲ νοήματα. Ἡ ἡλεκτρο- νικὴ συσκευή, ἡ ὁποία εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη καὶ ἱσχυρή, χω- ρὶς νὰ καταλαμβάνῃ μεγάλο ὄγκο, ἀναπληροῦν τὴν ἐργασία ποὺ ἔκαναν οἱ κατασκευασμέναι φωνητικὲς χορδές, ἀρκεῖ αὐτὸς, ποὺ τὴν χρησιμοποιεῖ νὰ τὴν ἀκουμπήσῃ ἐξωτερικῶς, ἀκριβῶς ἐπ' αὐτὸ λάρυγγα τοῦ. Χωρὶς στὴ νέα αὕτη ἐφεύρεσι, ποὺ φυσικὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς ἐκ γενετῆς κωφολάλους, φέ- νεται πῶς πολὺ σύντομα θὰ ὑπάρχουν πιά στὸν κόσμον μωγογῶι.

ἢ ἐναντίον τῆς ἀπιστηνίας. Τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα ἐπεργον- ται ταχύτατα.

Νέο ἀντιβιοτικὸν

Ὁ μακρὸς κατάλογος τῶν ἀντι- βιοτικῶν πλουτίστηκε μὲ ἓνα ἀκόμη. Στὸ νέο ἀντιβιοτικὸν δόθηκε τὸ ὄνο- μα δεκλουμικίνη. Ἀνήκει στὴν ἴδια κατηγορίαν μὲ τὴ χρυσουμικίνη, ἀλλ' εἶναι πολὺ δραστηριώτερον ἀπ' αὐτήν. Ἡ δεκλουμικίνη ἐνδείκνυται στὴν πνευμονία, τὴ μηνιγγίτιδα καὶ τὴ δυσεντερία.

Ἡ βιταμίνη PP ἐμφανίζεται τὸ δέρμα

Οἱ νεώτερες ἐρευνες ἐδείξαν ὅτι ὁ ρόλος τῆς βιταμίνης PP εἶναι πολὺ- πλοκός καὶ ἐξαιρετικὰ πολυτίμος. Ἡ ἐν λόγω βιταμίνη ἐπιταχύνει τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν ἐποχλῶν τῶν πλα- γῶν, ἐμφανίζεται τὸ δέρμα (γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερως ἀπαιτού- σαται στὶς γυναῖκες) καὶ κάνει τὰ μαλλιά νὰ ἐξαφυατρῶνουν, σὲ περὶ- πτωσι ἐλκεωτικὰ κλπ. Ἡ βιταμίνη PP εἰσέρχεται στὰ ἀδύνατα κρέατα, στὸ σπῆκι, στὸ γάλα, στὴν τομάτα, στὸ λάχανο, ἀλλὰ περισσότερο στὴ μαγιά τῆς ὑπῆρας καὶ στὸ θλαστή- μένο σιτάρι.

Ἡ διάννοσι τῆς ὠτο- σκληρώσεως

Ἐνας Γάλλος ὠτολαρυγγολόγος ὑποδεικνύει μιὰ ἀπλὴν μέθοδο γιὰ τὴν διάννοσι τῆς ὠτοσκληρώσεως, ποὺ, ἀν δὲν θεραπευθῇ ἐγκαίρως, μπορεῖ νὰ καταλήξῃ σὲ τελεῖα κωφῶσι. Κα- τὰ τὸν ἐν λόγω ἐπιστήμονα, ἡ ἀκο- ῆ τῶν ἐν λόγω ἐπιστήμονα ἀπὸ αὐ- τῶν ἀτόμων, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ αὐ- τὴ τὴν πάθησι ἐξασθενεῖ ἢ καὶ ἐ- ξασθενεῖται τελεῖως, ὅταν τρώγῃ ἡ ἐξασθενεῖται τελεῖως. Ἡ ἐνδεῖσι αὕτη εἶναι πολὺτιμι γιὰ τὴν ἐγκαίρην διάννοσι τῆς ἀσθένειας.

Οἱ πυγμάχοι νεογῶν γρήγορα

Σύμφωνα μὲ τὶς παρατηρήσεις τῶν Γάλλων γιατρῶν, ἡ πυγμαχία προκαλεῖ στοὺς πυγμαχοὺς ἀτροφία τῶν νευρικῶν κυττάρων, ἐξασθενεῖ τὴν διανοητικὴν λειτουργίαν καὶ διάφορες ἄλλες διαταραχές. Τὰ φαι- νόμενα αὐτὰ ἐμφανίζονται δύο ἢ τρία χρόνια μετὰ τὴν ἐπιβίωσι ἐνὸς ἀτόμου στὴν πυγμαχία καὶ ἐντείνον- ται διόλου. Οἱ πυγμαχοὶ νεογῶν ἐ- πίσης πρὸ γρήγορα.

Τὰ «θαυματουργὰ ΦΑΡΜΑΚΑ»

Ἐχουν τὰ μειονεκτήματά τοῦς

ΤΑΝ ὁ παγκόσμιος τύπος ἀσχολή- τη μ' ἓνα νέο φάρμακο, τονίζει συνήθως τὰ μειονεκτήματά τοῦ. Ἀναφέρει δὲ πολὺ σύντομα—ἢ καὶ καθόλου—τὶς ἀνεπι- ρύμητες παρενέργειες ποὺ προκαλεῖ. Ὡ- σόσο, κανένα φάρμακο δὲν εἶναι τέλειο. Ὅλα ἔχουν καὶ τὰ τρωτὰ σημεῖα τοῦς. Ἀς δοῦμε λοιπὸν ποῖα εἶναι τὰ πλεο- νεκτήματα καὶ ποῖα τὰ μειονεκτήματα τῶν κυριωτέρων «θαυματουργῶν» φαρμά- κων τῆς ἐποχῆς μας.

ΣΟΛΑΦΑΜΙΔΕΣ

Πλεονεκτήματα.— Ἐγκαινιάσθηκαν τὸ 1935 κι' ἐξοκολοῦνται ἀκόμη νὰ χρησι- μοποιοῦνται πολὺ ἐναντίον ὀρισμένων μορφῶν πνευμονίας, δυσεντερίας, διαρ- ροίας καὶ ἄλλων μολύνσεων. Οἱ νεώτερες σουλφαμιδαί εἶναι πολὺ καλλίτερες ἀπὸ τὴν πρώτη «σουλφαμιδαί».

Μειονεκτήματα.— Δὲν ἐπιδρῶν στὶς μο- λύνσεις ἀπὸ τοὺς καὶ σὲ πολλὰς μικρο- βιακές. Προκαλοῦν κάποτε βλάβες στοὺς νεφροὺς καὶ ἄλλες σοβαρὲς παρενέργειες.

ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗ

Πλεονεκτήματα.— Τὸ παλαιότερον ἀντι- βιοτικὸν. Χρησιμοποιεῖται εὐρύτατα κατὰ τὴν σφιλίτιδα, τὴν βλεννορίτιδα, τὴν δι- φθερίτιδα, τὴν πνευμονία καὶ πολλῶν ἄλλων μολύνσεων. Ἐπίσης, γιὰ νὰ προ- λαμβάνονται οἱ ὑποτροπὲς τῶν ὀξέων ρευματισμῶν.

Μειονεκτήματα.— Δὲ φέρνει ἀποτέλε- σμα κατὰ τὸν ἰόν. Ἐξ αἰτίας κυρίως τῆς ἀλόγητης χρησιμοποίησός της χάνει σι- γα-σῖα τὴν ἐνέργειά της ἐναντίον ὀρι- σμένων μικροβίων, ἐνῶ συγχρόνως αὐξάν- νει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων ποὺ ἔχουν ὀλ- λεργικὴ ὑπερευαίσθησι ἀπέναντι τῆς καὶ ἔτσι νὰ παρουσιάσουν σοβαρὲς ἀν- τιδράσεις—ἀκόμη καὶ θάνατο.

ΑΛΛΑ ΑΝΤΙΒΙΩΤΙΚΑ

Πλεονεκτήματα.— Τὰ ἀντιβιοτικά «εὐ- ρέος φάσματος» εἶναι ἀποτελεσματικὰ ἐ- ναντίον διαφόρων μικροβίων ποὺ ἀντέ- χουν στὴν πενικιλίνη. Ἐπίσης τὰ νεώτε- ρα ἀντιβιοτικά χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν μικροβίαν ποὺ ἀπείρησαν ἀντοχὴ στὰ παλαιότερα. Μερικὰ ἔχουν εἰδικὲς ἐφάρ- μογές, ὅπως π.χ. ἡ στρεπτομικίνη κατὰ τὴν μηνιγγίτιδα.

Μειονεκτήματα.— Δὲ φέρουν ἀποτέλε- σμα στὴν γρήψι, στὸ κοινὸ κρυολόγημα καὶ σὲ πολλὰς ἄλλες συνηθισμένες παθή- σεις ἀπὸ τοὺς. Προκαλοῦν κάποτε ἐλα- φρὲς πεπτικὲς διαταραχές καὶ ἄλλες πα- ρενέργειες.

ΚΟΡΤΙΖΟΝΗ, ΑΣΤΗ, κλπ.

Πλεονεκτήματα.— Ἀφέλεια κατὰ τῆς ρευματοειδούς ἀρθρίτιδος, τῆς νόσου τοῦ Ἀντισώ, τῆς νεφρίτιδος καὶ πολλῶν ἄλ- λων φλογώσεων, καθὼς καὶ σὲ διάφορες ἀλλεργίες.

Μειονεκτήματα.— Ἡ παρατεταμένη χο- ρήγησι τοὺς προκαλεῖ σοβαρὲς παρενέ- ργειες, κάποτε δὲ καὶ ψυχώσεις. Μπο- ρεῖ νὰ χειροτερέψῃ τὸ διαβήτη, τὴ φυ- μίωσι, κλπ.

ΗΡΕΜΙΣΤΙΚΑ (τύπου ραυδολφίας).

Εἶναι ἡ ρερεπίνη καὶ ἄλλα. Πλεονεκτήματα.— Φέρνουν καλὰ ἀποτε- λέσματα στοὺς ψυχολογικοὺς, ἰδίως ὅταν συνδυάζονται μὲ ψυχοθεραπεία. Κατε- νῶνουν καθε διεγέρσι.

Μειονεκτήματα.— Προκαλοῦν ἐλαφρὲς παρενέργειες, σπάνια δὲ καὶ σοβαρώτε- ρες. Ἐλαττώνουν τὴν πίεσι τοῦ αἵματος. Μπορεῖ νὰ φέρουν κατὰπτωσι καὶ νὰ ὀδη- γήσουν κάποτε στὴν αὐτοκτονία.

ΗΡΕΜΙΣΤΙΚΑ (τύπου μεπρομιόλης).

Εἶναι τὸ Μιλτάκον, τὸ Ἐκουσίλ κ.λ.π. Πλεονεκτήματα.— Χρησιμοποιοῦνται κα- τὰ τὴν ἀγωνία, τῆς νευρικήτος καὶ ἄλλων νευρωσικῶν συμπτωμάτων. Συν- δυάζονται συχνὰ μὲ ψυχοθεραπεία.

Μειονεκτήματα.— Προκαλοῦν κάποτε πα- ρενέργειες, ἰδίως ὀπνηλία σὲ πρῶτες ἡμέρας ἢ ἐβδομάδες. Δὲν πρέπει νὰ χορη- γοῦνται ὁσάκις ὑπάρχει κατὰπτωσι, γιὰ- τί μπορεῖ νὰ τὴ χειροτερέψουν.

ΨΥΧΟΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ (Μαρσαλίν, κλπ.).

Πλεονεκτήματα.— Χρησιμοποιοῦνται πολ- λὺ στὰ ψυχιατρία κατὰ τὴν καταπύ- σιν. Ἀντικαθίστουν τὰ ἡλεκτροσέα.

Μειονεκτήματα.— Μπορεῖ νὰ προκαλέ- σουν βλάβες τοῦ ἡπατος.

ΑΝΤΙ-ΙΣΤΑΜΙΝΙΚΑ

Πλεονεκτήματα.— Ἐλαττώνουν τὶς ἀλ- λεργικὲς ἀντιδράσεις. Ὄρισμένα χρησι- μοποιοῦνται κατὰ τὴν ναυτία. Ἐπίσης κατὰ τὴν πονοκέφαλον.

Μειονεκτήματα.— Προκαλοῦν ὀπνηλία σὲ πολλὰ ἄτομα. Κάποτε δὲ καὶ ἄλλες παρενέργειες.



Ἡ ΦΥΜΑΤΙΩΔΗΣ ΜΗΝΙΓΓΙΤΙΣ δὲν εἶνε ἀθεράπευτη!..

Συνδυασμὸς στρεπτομικίνης, ἰσονιαζίδης καὶ PAS

Ὁ Σ πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, ἡ φυ- ματιώδης μηνιγγίτις ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς τρομερότερες μάστιγες τῆς ἀν- θρωπότητος. Μόνο ἓνα θάυμα μπόρουσε νὰ σώσῃ τὸν ἀσθενὴ ἀπ' αὐτήν. Ἡ κα- τάστασι, ὁμῶς, ἄλλαξε ὀλοκληρωτικὰ κα- τὰ τὰ τελευταία χρόνια. Ἡ φυματιώδης μηνιγγίτις παραμένει, βέβαια, ἀκόμη καὶ σήμερα μιὰ σοβαρώτατη ἀσθένεια. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι πιά ἀνίσχυρη ἀπέναντι της, ὅπως ἄλλοτε.

Τὸ πρῶτο ἀποτελεσματικὸ ὄπλο ἐναν- τίον τῆς φυματιώδους μηνιγγίτιδος ἦταν ἡ στρεπτομικίνη. Οἱ θεραπείες, μὲ τὴν χρησιμοποίησι αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου, ἀ- νήλθαν σὲ 40—45%. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἀ- πολύτως. Σὲ μεγάλον ὄρισμὸ ἀπὸ τοὺς θε- ραπευόμενους ἀσθενεῖς παρέμειναν διά- φορα κατὰλοιπα, ποὺ ἦσαν κάποτε πολὺ σοβαρά. Στὰ κατὰλοιπα αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ διάφορες διαταραχές, ποὺ ὀφείλονταν στὴν παρατεταμένη χρῆσι καὶ στὶς μεγάλες δόσεις τοῦ φαρμάκου (δια- ταραχές τῶν κρανιακῶν νεύρων μὲ ἐπι- δρασι στὶς ἀισθήσεις, ἀρθροαλγίες, ἐξαν- θήματα δυσκολοθεράπευτα, πυρετὸς κλπ.).

Ὅταν, ἐξ ἄλλου, παρίστατο ἀνάγκη νὰ εἰσάχῃ ἡ στρεπτομικίνη μέσα στὴν ἰδία τὴν σπονδυλικὴ στήλη, οἱ συνέπειες ἦσαν ἀκόμη πρὸς τοὺς. Ἐδημιουργεῖ- ται τότε ἓνα εἶδος ἐμφράξεως, ποὺ ἐπρεπε νὰ καταπολεμηθῇ μὲ ἐνδοφαιαλικὲς ἐνέ- σεις σπρεπτομικίνης, φυματινῆς, σολο- φνης ἢ καὶ ἀπλοῦ ἀέρος. Οἱ ἐνέσεις αὐτὲς καταπολεμοῦσαν τὸν ἀσθενὴ καὶ ἀνεκοῦσαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς θεραπείας. Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ ἐπιστα- ληθῇ ἡ χρῆσις τῆς στρεπτομικίνης, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ προκληθῇ νέα ἐμφραξί.

Ἀλλὰ σήμερα ἡ ἐπιστήμη διαθέτει καὶ πολλὰ ἄλλα ὄπλα ἐναντίον τῆς φυματιώ- δους μηνιγγίτιδος.

Σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις, ἡ χρῆσις τῆς ἰσονιαζίδης ἀπὸ τὸ στόμα δίνει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' οἱ περισσότε- ροὶ ἐπιστήμονες προτιμοῦν τὸ συνδυασμὸ τῆς ἰσονιαζίδης μὲ τὴν στρεπτομικίνη καὶ τὸ PAS.

Σημαντικὸ ὄπλο εἶναι ἐπίσης ἡ κορτι- ζὼν καὶ τὰ διάφορα παράγωγά της. Ἡ κορτιζὼν, ὡς γνωστόν, διέψευσε τὴν ἐλ- πίδα ποὺ ἔχον στήριχθῃ σ' αὐτὴν γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ρευματικῶν καὶ ἀρθρι- κῶν παθήσεων. Στὴν φυματιώδη μηνι- γγίτιδα τουνούνην, δίνει ἀξιόλογα ἀπο- τελέσματα. Οἱ χορηγούμενες δόσεις εἶναι μικρὲς, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεχισθοῦν ἐπὶ μακρὰ χρονικὸ διάστημα.

Κατὰ τὸν Ἰταλὸ καθηγητὴ Βισκόντι, δὲν ὑπάρχει ἓνα φάρμακο «σπάνια» ἐ- ναντίον τῆς φυματιώδους μηνιγγίτιδος, ὁποῦ ἓνα φάρμακο ποὺ νὰ εἶναι ἀπο- τελεσματικὸ σ' ὅλες ἀνεκφυλάτως τὶς πε- ριπτώσεις. Κάθε περίπτωση, θέλει τὴν ἰ- διαίτερη θεραπευτικὴ ἀγωγή της.

Ἡ φυματιώδης μηνιγγίτις ἐμφανίζεται κυρίως κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ σπανι- ωτέρως τὴν ἐφηβική. Στὴν βρεφικὴ ἡλι- κία εἶναι σπανιώτατη. Προκαλεῖται ἀπὸ τὴν διείσδυσι φυματίων στοὺς ὕπερκοιτι- δες γόρους τῶν μηνιγγίων. Ἡ ἐστία τῆς μολύνσεως, ὁμῶ



Όταν τὰ κέρδη του σταματήσανε, ἡ ματαιόδοξη γυναίκα νόμισε ὅτι σπαταλιέται κοντά του...

ΠΑΝΗΓΥΡΙ ἀπερίγραπτο ἡ ἀνοιξιάτικη ἐξοχή! Ἐκεῖ, ἀπ' αὐτὸ δροσπεδίον τοῦ Ἀκτόδραχου, τὸ φυλάκιο τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου τριγυρίζονταν ἀπὸ ἕνα πλῆθος ὁμορφιῶν: Χωμάτα, ἀρώματα, ἡχοί, ἀγκαλιόζανε μαλακά τὸ μικρὸ ἄσπρο σπιτάκι ποὺ ἀπάνω του εἶχε γραμμένα τὰ διακριτικὰ του: «Ι. Δ. 1950» — «Ισόπεδος Διάδοσις 1950». Κατασπότης ἀπὸ ἀγριολούλουδα οἱ πλαγιὲς τοῦ Ἀκτόδραχου ὅσο ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι: Μαργαρίτες κίτρινες, ἀσπρές, παπαρούνες κόκκινες, μυρωδιὲς γαλάζιες, ἀνεμώνες πολυχρώμες... Ἐνα ὄριο ἀπὸ χρώματα, ποὺ ἡ ποικιλία τους ἐστράωνε ἕνα ἐξοχὸ μωσαϊκὸ ἀπὸ κατὰπράσινο χαλὶ τῆς καινούργιας χλόης. Τὰ πρόβατα τῶν τοσπάνηδων ἀνηφορίζανε γιὰ νὰ βοσκῇσιν ὁμορφίαν. Οἱ φλογέρες ἀνακατονόντουσαν μέσα στὶς μυρωμένες πνοὲς τοῦ ἐφύρου μὲ τὶς τρίλλιες τῶν πουλιῶν ποὺ χαιροῦντο ἐστρελλομένα τὴν ἐπιδρομὴν τῆς ἀνοιχτῆς. Γιατί ἦταν ἐπιδρομὴ αὐτὴ! Μία πραγματικὰ χαρούμενη ἐπιδρομὴ ἀπὸ ὁμορφίαν, μὴ δорηπτικὴ ἐπέλασι ἀπὸ γοητείες, ἕνα γενικὸ προσκλητήριον χαρὰς ποὺ μεθούσε ἥδονικα ὅλες τὶς αἰσθήσεις.

Φύλακας τῆς γραμμῆς ἐκεῖ ψηλά, στὴ γοητευτικὴ ἐρημιᾷ, ἦταν ὁ Διονύσης. Ὁλόασπρος, ψηλός, γεροδεμένος ἄντρας, μὲ ἑστέρα γαλανὰ μάτια ποὺ μέσα τους ἀκινιτοῦσαν λιμνάζαντες οἱ ἀναμνήσεις. Καὶ εἶχε τόσες ἀναμνήσεις ὁ Διονύσης! Ἀναμνήσεις γλυκὲς ποὺ ἡ σημερινὴ κατάντια του τὶς ἔκανε πικρὲς κι ὀδυνηρὲς. Γι' αὐτὸ ἀπόφευγε νὰ τὶς φέρῃ στὴν ἐπιφάνεια. Γιατί, ἀν τὶς ἄφινε νὰ μετακινηθοῦν δорηπτικὰ, μποροῦσαν νὰ γίνωυνε κύματα ἀφρισμένα καὶ νὰ τοικιμίσουν τὸ γαλήνιο παρόν του μὲ βασιανιστικὴ θύελλα ἀπὸ τὸ παρελθόν...

... Τὸ παρελθόν! Ἦταν γεμάτο ἀναμνήσεις γιὰ τὸ φτωχὸ φύλακα τῆς γραμμῆς... Τὸ ὄνομά του — Φῶτης Ἀστρινός λεγότανε τότε — ἦταν γραμμένο μὲ τεράστια γράμματα στὶς διασημὲς καὶ στὶς καρδιὲς τοῦ κόσμου. Φῶτης Ἀστρινός, ὁ διάσημος τραγουδιστής, ποὺ μὲ τὴ γλυκεῖα φωνὴ του ἤξερε νὰ ἀναστατώνῃ τοὺς ἀκροατὲς του καὶ νὰ τοὺς γεμίξῃ συγκίνησι, χαρὰ, ἢ μελαγχολία. Ἐβγαζε λεφτὰ πολλὰ. Καὶ τὰ λεφτὰ του, μαζί μὲ τὴ φήμη του, μαζί μὲ ὅλο τὸν ἐαυτὸ του, τὰ εἶχε καταθέσει ἀνεπιφύλακτα στὸ πόδι μίας γυναίκας χωρὶς σημασία. Μίας γυναίκας ποὺ δὲν ἤξερε νὰ ἐκτιμῇ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ μόνον τὰ κέρδη του... ποὺ τὸν ἔβλεπε μόνον σὰ μέσον γιὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν κούτων φιλοδοξιών της. Κι' ἔτσι, ὅταν μὴ μὲρα ὁ μεγάλος τραγουδιστὴς ἔχασε τὴ φωνὴν κι' ὅλα κατέρρευσαν γύρω του, ὅταν τὰ κέρδη του σταματήσανε, ἡ ματαιόδοξη γυναίκα νόμισε ὅτι σπαταλιέται κοντὰ σ' ἕνα εἰδωλο περμένο. Καὶ τὸ περιφρόνησε. Ἐνῶ ἄλλος διαλεχτός, ποὺ ἐκτροχάσθηκε τὸ θετικὸ παρόν, πήρε τὴ θέσιν τοῦ φῶτι Ἀστρινό. Κι' αὐτός, προδομένος, περιφρονημένος, ὑπῆκε ἀναγκαστικὰ στὸ περιθώριον τῆς ζωῆς...

Δὲν παραπονέθηκε. Γιὰ τί νὰ πρωτοπαραπονεθῇ; Μάξιμα τὰ τσακισμένα φτερά του καὶ γύρεψε τὴ λησμονιά ὅσο γινότανε πιο ἀπόμακρον... Καὶ βόηκε τὸ ἐρημητήριό του: Ἦταν τὸ φυλάκιο τῆς γραμμῆς τοῦ σιδηροδρόμου, ἐκεῖ, στὴν πλαγιὰ τοῦ Ἀκτόδραχου: «Ι. Δ. 1950». Κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ διακριτικὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Διονύσης» κρυφτηκε ὁ Φῶτης Ἀστρινός, ἡ παλιὰ δόξα τοῦ τραγουδιοῦ ποῦχε ξεφτῇσει...

Ἐκτός ἀπὸ αὐτόν, στὸ φυλάκιο ἦτανε κι' ἕνας δευτέρως φύλακας, ὁ Βλάσης, μὲ τὴ γυναίκα του τὴ Φλώρα καὶ τὸ παιδάκι τους



Ἐβλεπε τὴν οἰκογένεια αὐτὴ ὁ Διονύσης καὶ νόμιζε ὅτι ἦταν ἡ δική του...
— Εἶμαι ὁ σελήνης τῆς στοργῆς... τοὺς ἔλεγε, καίμια φορὰ. Βλέπω τὴν ἀγάπη σας, τὴν καμαρώνω, καὶ ἐγὼ κι' ἐγὼ — σελήμικα... — τὴν εὐτυχία σας...

Καὶ πέρασε καιρὸς. Ἐρχόντουσαν χειμῶνες καὶ φεύγανε, γιὰ νὰ φέρουν ἀνοιξίαι ποὺ φεύγανε κι' αὐτές... Ὁ Διονύσης εἶχε πιά ὑποτάξῃ τὸν ἐφίλητ τῶν ἀναμνήσεων καὶ δὲν παιδεύοντανε πιά ἀπὸ τὶς παλιὲς εὐτυχισμένες στιγμὲς του...
Ἡ ἀνοιξίαι τὸν εἶχε τριγυρίσει ἀπὸ παντοῦ γοητευτικὴ. Ὁ ζέφυρος τὸν μεθούσε. Ὁλη ἡ φύσις ἦταν ἕνα γλέντι! Προσπαθοῦσε νὰ δανειστῇ χαρὰ κι' αἰσιοδοξία ἀπὸ γύρω του ὁ φτωχὸς ἐρημικὸς καὶ σχεδὸν τὸ κατάφερε! Τὸ χαρούμενο περιβάλλον νικούσε τὴν ἐσωτερικὴν του ἀπογοήτευσιν καὶ τὸν ἔκανε νὰ ὀρθώῃ τὸ κυστωμένο κορμί του ξαναγεννημένος.

Αὐτὸ τὸ ἐξαισιό ἀνοιξιάτικο πρωῒν περιμένανε πέρασμα ἀμαξοτοχίας στὶς ἐννιά καὶ δεκαπέντε. Κατὰ τὶς ἐννιά ἀκούστηκε ἀπὸ μακριὰ τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου ποὺ ζύγωνε ἀνηφορίζοντας τὶς κορδέλλες τοῦ βουνού. Ὁ Διονύσης πήγε μὲ τὴ συνήθεια τῆς ἐπαγγελματικῆς ρουτίνας νὰ βάλῃ τὶς ἀλυσίδες. Τὸ τραῖνο σφύριξε ἀπὸ πρὶο κοντὰ. Ἀκούστηκε τώρα καὶ τὸ λαχάνισμα τῆς ἀτμομηχανῆς ποὺ ἀνέβαινε μὲ κόπο τὸν ἀνήφορο. Καί, ὕστερα, φάνηκε τὸ τραῖνο στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου. Ζύγωνε σιγά, ὁ ἀνήφορος τὸ ἐμπόδιζε νὰ τρέξῃ. Ξεφύσσετο κι' ἀγκομαχοῦσε ἡ ἀτμομηχανὴ σκορπίζοντας πυκνὸ καπνὸ στὴ διάφανη ἀνοιξιάτικη ἀτμόσφαιρα. Ὁ φύλακας καθότανε δίπλα στὴ γραμμὴ, δίπλα στὶς κατεβασμένες ἀλυσίδες καὶ κύτταξε μηχανικὰ τὸ τραῖνο ποὺ πλησίαζε.



Πέρασε δίπλα του μὲ μικρὴ ταχύτητα. Ὁ μηχανικὸς χαιρέτησε φιλικὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἀτμομηχανῆς μὲ ἕνα κούνημα τοῦ χειριοῦ του τὸ φύλακα τῆς γραμμῆς, κι' ὕστερα ἀρχίσανε νὰ περνᾶνε ἕνα-ἕνα τὰ βαγόνια. Λιγοστοὶ οἱ ἐπιβάτες. Ὁ Διονύσης, τοὺς κύτταξε. Ἀπὸ ἕνα βαγόνι δευτέρας θέσεως ἔβγαине τὸ κάταστρο κεφάλι μίας γυναικός. Τὰ μάτια τῆς διασταυρώθηκαν μὲ τὰ δικά του. Αὐτὰ τὰ μάτια... Ποῦ τὰ ἤξερε ὁ Διονύσης; Ἐνα μελαγχολικὸ χαμόγελο τὸν χαιρέτησε. Καὶ τότε, μέσα στὴ θύμησιν τοῦ ἐρημικῆ, ἀστράψε ἡ ἀλήθεια: Μὰ ναί, ἦταν ἐκεῖνη — ἡ λατομεμένη, ἡ ἀπιστή!...
Τὸ τραῖνο εἶχε περάσει, οἱ ἀλυσίδες εἶχαν βγῇ. Κι' ὁ φύλακας τῆς γραμμῆς πήγε μὲ σκυμμένο κεφάλι νὰ κανίση ἕνα τσιγάρο σὲ μὴ γωνία μακριὰ ἀπὸ τὸ φυλάκιο, κάτω ἀπὸ ἕνα φουντωμένο πεύκο... Μία πικρὴ ἱκανοποίησιν πλημμύριζε τὴν καρδιά του: Ἡ ἀπιστή εἶχε γεράσει! Εἶχε τσακίσει. Ὁ καιρὸς εἶχε ἐκδικηθῇ τὴν ἀπιστίαν της καὶ τὴν εἶχε τιμωρήσῃ μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ μὲ οὐτίδες...

Ἐκείνο τὸ μεσημέρι ὁ Διονύσης, ὁ φύλακας τῆς γραμμῆς στὴ «Ι. Δ. 1950», ἦταν χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος — γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐνας πᾶστωρ στὴ Νέα Ὑόρκη παραξενεύτηκε — μ' ὅλο τοῦ τὸ δικό! — ὅταν ἕνας ἐνορίτης του τοῦ ζήτησε νὰ βαπτίσῃ τὸ γνιό του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὄνομα. «Ἀρεκετά»!

— Εἶναι τὸ δέκατο παιδί μου, τοῦ ἐξήγησε ὁ πατέρας, κι' ὁ μισθός μου δὲ σπκῶνε πιά ἄλλο!

Ἐστώ, ἕνα χοῖνο ἀγνόητος, ὁ ἴδιος πατέρας ξαναπῆγε στὸν πᾶστωρ, γιὰ νὰ τοῦ βαπτίσῃ ἕνα κοριτσάκι ποὺ εἶχε ἔσθει στὸν κόσμον! Καὶ τοῦδωσε ὁ δυστυχισμένος τὸ ὄνομα «Πᾶει πολὺ!»

Τὶ θάλεγε θυμὸς ἂν ἦταν ὁ σύζυγος κάποιας Καναδέζας, ὀνόματι Λούκτεν Σαδόου ποὺ γέννησε τώρα τελευταίᾳ τὸ 26ο παιδί της;...

Ἐνῶς πλῆθος Καναδὸς δικηγόρος ἄφισε μὲ τὴ διαθέτῃ του ὅλην τὴν περιουσίαν, 500.000 δολλάρια, σ' ὅποιαν γυναίκα θὰ ἔκανε τὰ περισσότερα παιδιά μέσα στὰ ἐπόμενα 10 χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του. Εἶχε πεθάνει τὸ 1926. Τὸ 1936 λοιπὸν, διεκδίκησε τὴν κληρονομία μὴ γυναίκα ποὺ εἶχε φέρει στὸν κόσμον 9 παιδιά μέσα στὴ δεκαετία. Συγχρόνως ὁμως, ζήτησανε τίς 500.000 δολλάρια κι' ἄλλες 5 γυναῖκες, μὲ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν παιδιῶν. Ἐπειτα ἀπὸ 2 χρόνια δικαστικῶν ἀγώνων, ἡ κληρονομία μοιράστηκε στὶς 4 απ' αὐτές. Τέλος, σὲ μὴ δίκην διαζυγίου, μὴ γυνίκα ἐξήγησε ἴτι σὲ 7 χρόνια γάμου, εἶχε γεννήσει μὴ φορὰ τετράδυμα, μὴ φορὰ τρίδυμα, δύο φορές δίδυμα καὶ τρία ἄλλα παιδιά, δηλαδὴ 14 ἐν ὅλῳ.

— Τὸ κακό δὲ εἶναι... πὼς δὲ μ' ἀρέσουνε καθόλου τὰ παιδιά! εἶπε στὸ δικαστή.



— Μὴν ἐπιμένεις, Λεάνδρε...
Ἡ καρδιά μου εἶναι δεσμένη...
— Δὲν πειράζει, βολέβομαι μὲ τὰ ὑπέλοιπα!...

ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ στο δρόμωθο



Διάφορα τρύν με το φόν ντε τέν

ΑΝ το πρόσωπό σας ήταν ομοιόμορφο, ή αμορφία του θα εξαφανιζόταν αμέσως. Την αμορφία του του την δίνουν ώριμες φωτοσκιάσεις, όπως ακριβώς σ' έναν ζωγραφικό πίνακα ή σε μια φωτογραφία. Αυτές τις φωτοσκιάσεις θα τις φτιάξετε με το φόν ντε τέν.

Το φόν ντε τέν προσφέρεται στο εμπόριο με τρεις διαφορετικές μορφές: υγρό, κρέμα και ξηρό.

Ξηρά δέρματα. Θα προτιμήσετε τις κρέμες ή το υγρό φόν ντε τέν, που μπορεί να είναι χρωματιστό ή άχροο.

Λιπαρά δέρματα. Ψηλά φόν ντε τέν που να περιέχουν στυπτικές ουσίες, ή ξηρά (καίηκη). Τα δεύτερα είναι προτιμότερα.

Μικτά δέρματα. Θα περάσετε με μια στυπτική λοσιόν τα λιπαρά μέρη και θα απλώσετε κατόπιν σ' ολόκληρο το πρόσωπο ένα φόν ντε τέν υγρό ή με τη μορφή κρέμας.

Προκειμένου για το χρώμα, ο γενικός κανών είναι ο ακόλουθος: Θα αγοράσετε ένα φόν ντε τέν, που να έχει την ίδια απόχρωση με το δέρμα σας, αλλά σ' έναν τόνο πιο σκούρο. Με τον τρόπο αυτό θα κρύψετε τις μικρές ατέλειες του προσώπου σας. Ο κανών αυτός, όμως, έχει μερικές εξαιρέσεις.

Αν είσατε ξοιστή, με επιδερμίδα διάφανη και αλαβάστρινη, θα προτιμήσετε ένα φόν ντε τέν που να έχει την ίδια ακριβώς απόχρωση με την επιδερμίδα σας ή που να είναι άχροο.

Ενα πιο σκούρο φόν ντε τέν θα δώσει μια γκριζα απόχρωση στην επιδερμίδα σας.

Αν έχετε κιτρινωπή ή κέρνι χροιά, θα πάρετε ένα φόν ντε τέν προς το ρόζ.

Αν έχετε επιδερμίδα κοκκινωπή, θα προτιμήσετε ένα φόν ντε τέν μπλε.

Να πως θα φτιάξετε με το φόν ντε τέν τις φωτοσκιάσεις στο πρόσωπό σας: 1) Πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς. Θα βάλετε το ρούζ πολύ ψηλά στα μάγουλά σας, με διευθύνον προς τα επάνω και λοξή. Θα βάλετε κατόπιν ένα σκούρο φόν ντε τέν, χωρίς να φτάσετε στη γραμμή των σαγονιών.

2) Αν έχετε τριγωνικό πρόσωπο, θα φτιάξετε δυο ίσα περίπου τρίγωνα, το ένα κάτω από το άλλο. Το πρώτο θα το γεμίσετε με το ρούζ σας, το δεύτερο μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν.

3) Αν έχετε τετράγωνο πρόσωπο, θα φτιάξετε με το ρούζ σας έναν κύκλο με διευθύνον προς τους κροτάφους. Σκούρο φόν ντε τέν στη γραμμή των σαγονιών.

4) Αν έχετε μακρικό πρόσωπο, θα βάλετε το ρούζ πολύ ψηλά και προς τα έξω. Σκούρο φόν ντε τέν στη γραμμή των σαγονιών και στο πηγούνι, αν είναι απαραίτητο.

5) Αν έχετε διπλοσάγονο, θα περάσετε μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν, που θα το προεκτείνετε ως τους λοβούς των αυτιών. Το ρούζ όσο το δυνατόν πιο ψηλά.

6) Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, θα περάσετε τα μάγουλά σας μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν. Το ρούζ καμιά και προς τα έξω. Αν τα μάτια σας είναι κωμικά, σκούρα τους, θα βάλετε ένα ανοιχτό φόν ντε τέν στο εσωτερικό μέρος τους, γύρω στους δακρυγόνους.

Αν έχετε επιδερμίδα προς το βιολετί (στην απόχρωση που δίνει κοιμιά φορά το κρύο), θα προτιμήσετε το ροδακινί ή το λβουρό.

Για ν' αλλάξετε, εξ άλλου, το περιγράμμα του προσώπου σας (π.χ. για να κάμετε ένα μακρικό να φαίνεται δέκα ή ένα στρογγυλό να φαίνεται μακρικό κλπ.), πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας τους εξής κανόνες:

Τα ανοιχτά φόν ντε τέν δείχνουν περισσότερο το μέρος του προσώπου όπου θα τα βάλετε.

Τα σκούρα φόν ντε τέν μακρύνουν.

Αν έχετε πρόσωπο δέκα, θα προτιμήσετε ένα φόν ντε τέν άχροο. Αν, όμως, τα δέκα σας δεν είναι απόλυτα λεία, θα πάρετε ένα χρωματιστό φόν ντε τέν, σύμφωνα με τις υποδείξεις που σας δώσαμε παραπάνω.

Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο. Θα περάσετε τα μάγουλά σας μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν.

Αν έχετε πρόσωπο στο σχήμα του αβλαδιού. Θα περάσετε τη γραμμή των σαγονιών και το πηγούνι μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν.

Αν έχετε τετράγωνο πρόσωπο. Θα κάμετε, δι. και στην προηγούμενη περίπτωση, με τη διαφορά ότι θ' απλώσετε περισσότερο το φόν ντε τέν στη γραμμή των σαγονιών.

Αν έχετε μακρικό πρόσωπο. Θα περάσετε με σκούρο φόν ντε τέν το σαγόνι και, αν χρειάζεται το κάτω μέρος του μετώπου.

Αν έχετε μικροσκοπικό πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς. Θα βάλετε στο σαγόνι ένα ανοιχτό φόν ντε τέν.

Αν έχετε πρόσωπο σε σχήμα οβάλ (σε νά μίσωπο, προσέχοντας μήλα, σαγόνι μικρό και μαυτερό), θα βάλετε στο σαγόνι ανοιχτό φόν ντε τέν και στα μάγουλα σκούρο.

Η ΜΥΤΗ

Για να φαίνεται η μύτη σας πιο μακρική, όταν κλασικό τύπο, θα περάσετε τη ράχη της μ' ένα λεπτό σερρή από ανοιχτό φόν ντε τέν.

Για να μακρύνετε μια μύτη που είναι πολύ μεγάλη, θα βάλετε ένα σκούρο φόν ντε τέν κάτω από την άκρη της.

Για να κάμετε τη μύτη σας να φαίνεται πιο λεπτή, θα βάλετε ένα ανοιχτό φόν ντε τέν στη ράχη της και θα περάσετε μ' ένα άλλο σκούρο τα πτερύγια.

Αν η μύτη σας είναι πολύ λεπτή, θα περάσετε μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν τη ράχη της και θα βάλετε ανοιχτό φόν ντε τέν στα πτερύγια.

ΤΟ ΣΑΓΟΝΙ

Αν το σαγόνι σας φεύγει προς τα μέσα, θα το περάσετε μ' ένα φόν ντε τέν ανοιχτό.

Αν το σαγόνι σας προεξέχει, θα το περάσετε μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν.

Αν έχετε διπλοσάγονο, θα το περάσετε μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν, που θα το προεκτείνετε ως τους λοβούς των αυτιών.

ΜΑΤΙΑ

Αν το σαγόνι σας φεύγει προς τα μέσα, θα το περάσετε μ' ένα φόν ντε τέν ανοιχτό.

Αν το σαγόνι σας προεξέχει, θα το περάσετε μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν.

Αν έχετε διπλοσάγονο, θα το περάσετε μ' ένα σκούρο φόν ντε τέν, που θα το προεκτείνετε ως τους λοβούς των αυτιών.

Αν τα μάτια σας είναι κωμικά, σκούρα τους, θα βάλετε ένα ανοιχτό φόν ντε τέν στο εσωτερικό μέρος τους γύρω στους δακρυγόνους.

Ζάπτοις μυβτικός



Κάποιο σύγχρονο τραγούδι, ζωρό και πεταχτό, πήρε απάρια, που λένε κι' εξυμνεί τον Ύμνητο κι' ισχυρίζεται και θέλει να μ'α πείση δίχως άλλο, ότι εκτός από το μέλι, το βονό εκείνο κρύβει κι' ένα... μυστικό μινδλό!

Κι' όμως σφάλλει ωρισμένως, πέφτει έξω δηλαδή, γιατί κάλλιστα γνωρίζει και το πιο μικρό παιδί, πως τα πάντα, στον καιρό μας, μυστικά έχουν παύλα, μυστικά, που κατά βάθος, απορουν τα δύο φίλα και παντού και γύρωθε τους τα ζήτουν όλοι σιγνά, δίχως να τραπούν στα δη και να πάρουν τα... βοννά!

Τα ζευγάρια, πρώτα απ' όλα, τα κρυπτοερωτικά, για παγκάκια όλο ψάχνουν και για μέρη... μυστικά, για ν' αλλάζουν στα σκοτάδια...

Κι' εάν φτάσουν μερικά τους στο βαθμό και στο σημείο, πιο πολύ να προχωρήσουν από γάδο και φίλι, έρουνόν, σε λίγους μήνες, ναρουν το Βορειοανατολίο, για να κάνουν μια κάποια «μυστική αποστολή»!

Ερουνόν επισταμένως τα μιντένα θηλυκά της κομψότητας για ναρουν τα μεγάλα μυστικά, αλλ' αντί να τα ναρουν στην κορφή του Ύμνητο, τα γυρνούν στα μιντένα του Ντεσέ και του Πατά...

Στην Ερμού και στην Αδελού τρέχουν όλες τις στιγμές κι' όλο νέα φιογονία ξετυπώνουν με λαχάρα, στις μιντένες όλο κάνουν... μυστικές τους δουμίες και η τρέση του αυγόνου γίνεται Ερμος... Σαχάρα!

Αμνέτες κυρίες, πάλι, της ζωής της τωρινής ψάχνουν ναρουν το μεγάλο μυστικό της καλλονής κι' όλο στις κομψότητες τους τον καιρό τους τον περνάνε και το δόλιο το μάλι τους επιμύνως... τυραννάνε!

Αλοιφές, μπογιές και κρέμες άλλες πάλι αγοράζουν και μ' αυτές το πρόσωπό τους, γύρω-γύρω το ταραζουν, γιατί ελπίζουν πως θα γίνουν νέες κι' όμορφες ξανά, ή τουλάχιστον, για χρόνια, ή... μινδλό τους θα περνά!

Αλλά κι' άντρες ούν όλοι, που γεράνε όσο πάνε, που την κάτω βόλτα παίνουν, ή λυγίζουν και σπάνε, μυστικό μακροζωίας ψάχνουν ναρουν με νινάτι κι' όλο πεφτούν στις δυνάμεις για να είναι... κατσονάτοι!

Ζωηρότητα μεγάλη έρουνόν παντού να δείχνουν και στα κέντρα συγγονών και στο τσάλαστον το οίχονον, γιατί οι νέες που μάλι τους στο γορό στροφογυρίζουν, κι' αυτών τους νομίζουν ότι το μάλι μινδλό ψιδυρίζουν!

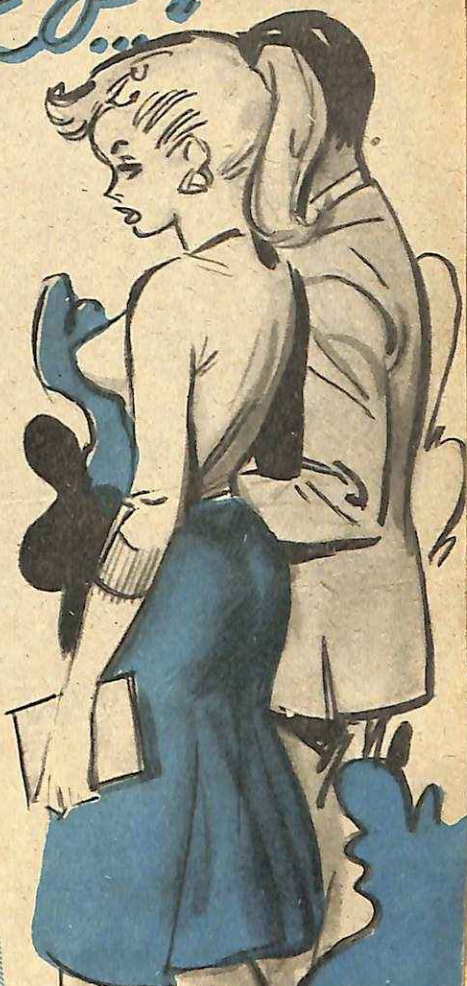
Όλοι κι' όλες στον καιρό μας, κάποια μυστικό γυρεύουν και πολλές άβοις υπάσκει όλο ψάχνουν και ψαρεύουν κι' όλο μπαίνουν σε σαλόνια και σε κινέλους κοσμιούς, μυστικά για να πετύχουν και να κάνουν «νούς-νούς»!

Μυστικά «νούς-νούς» και «νούς-νούς» ξετυπώνουν άλλες πάλι και τη μινά τους παραινούν για να γίνουν τη μεγάλη, αλλά γανών, ότι έχουν και δεν έχουν τελικά, κι' άλλη φεύγει από τη μέση κι' άλλη, κάπως μυστικά, κι' έναν κάποιο, τέλος πάντων, μια χαρούλα τα βολέει κι' όλοι της κομψά και «η... τρέση του δουλέιν»!

Πανταγού οι πάντες ψάχνουν για να βρουν το μυστικό, που θ' αλλάξει της ζωής τους εντελώς το οίχονον...

Κι' ισχυρίζονται άμνέτοι, με πολλή επιμονή τους και πεποιθμένοι μεγάλα, πως μπορούν οι... φωτογράφοι να το βρουν μέσ' στο νομεί, δηλαδή στη μηχανή τους και... μαρτυρείται να γίνουν απ' τη μια στιγμή στην άλλη!

Επισημάνσεις
Ανα Γαβριλά και Σοφοκλούς





Η ΠΑΡΕΝΤΗΝΙΔΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΝΑΙ καλό παιδί αυτός ο Εάδερφός σου, που μόλις γύρισε απ' το Ναϊρόμπι; ρώτησε η "Ανν τόν άντρα της.

— 'Ο Τσάρλς; Καί βέβαια! απάντησε ο Ντούγκλας. Γιατί ρωτάς;

— Σκέφτηκα πώς είναι ο καλύτερος σύζυγος για την Εαδέρφη μου, τη Τζαίνν, ξέγησε η "Ανν. Ξέρεις πώς δεν έχει κατορθώσει ακόμα να έρωτευτή αν και είναι 22 χρόνων και πολύ όμορφη...

— Πάλι προξενείδ' ετοιμάζεις; γέλασε ο Ντούγκλας.

— Μην κοροϊδεύεις! τόν μάλασε η γυναίκα του. Πρέπει να βοηθήσουμε την καυμένη τη Τζαίνν. Λοιπόν, το Σάββατο θα οργανώσουμε ένα πάρτυ και θα τους καλέσουμε και τους δυο. Έχω την προαίσθησι πώς θα νοιώσουν ένα κεραυνοβόλο έρωτα!...

— 'Ο Ντούγκλας ξαναγέλασε, αλλά δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Βοήθησε μάλιστα τη γυναίκα του στις προετοιμασίες του πάρτυ κι' ανέλαβε να καλέσει τόν Εάδερφό του.

Το Σάββατόβραδο, ο Τσάρλς έφτασε τελευταίος απ' όλους. Ήταν ένας ψηλός, ηλιοκαμένος νέος με ωραία χαρακτηριστικά. Κι' η "Ανν θα τόν εύρισκε τέλειο για την Εαδέρφη της, αν δεν είχε φέρει μαζί του μια ξανθειά καλλονή, κάποια Κάρολ!

— Γιατί δε μου είχες πη πώς είναι αρραβωνιασμένος; ρώτησε η "Ανν τόν Ντούγκλας, θυμωμένη για την άποτυχία του σχεδίου της.

— Δεν τ'ό ήξερα, της ξέγησε ο άντρας της. Μα και σύ πώς είσαι σίγουρη;

— Δε βλέπεις ότι η Κάρολ φοράει σαχτυλίδι αρραβώνων; απάντησε η "Ανν νευριασμένη. Τελος πάντων... 'Ελπίζω να βρούμε κανένα άλλο γαμπρό για τη Τζαίνν. Δεν είν' όμορφη άποψε, με τις καστάνες της μπούκλες και τα μεταξένια της μαλλιά;

Και γύρισε για να βρή την Εαδέρφη της ανάμεσα στους καλεσμένους.

— Άλλ' αυτό που αντίκρυσε, την άφισε κατάπληκτη: 'Ο Τσάρλς κι' η Τζαίνν στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο και κυπτάζονταν στά μάτια με τόν τρόπο που θάθελε η "Ανν, αν δεν ήταν αρραβωνιασμένος ο νέος! Τό βλέμμα τους δεν άφινε καμιά αμφιβολία για την έντιμωσι που είχαν κάνει ο ένας στον άλλο: Κεραυνοβόλος έρωας!

— 'Η "Ανν σκέφτηκε πώς θα έπρεπε να τους χωρίσει όσο ήταν ακόμα καιρός. Μα τὰ καθήκοντα της οικοδέσποινας δεν την άφισαν να τρέξη άμέσως κοντά τους.

— 'Υστερ' από λίγο, καθώς περνούσε απ' τόν μικρό διάδρομο που έωννε την κουζίνα με τη σάλλα, διέκρινε ένα άγκαλιασμένο ζευγάρι. 'Ο δίσκος με τὰ σάντουιτς ξέφυγε απ' τὰ χέρια της. Όταν αναγνώρισε τόν Τσάρλς και τη Τζαίνν.

Τι παληό άνθρωπος αυτός ο Εάδερφος του άντρα της! Είχε έρθει στο πάρτυ με την αρραβωνιαστικιά του και τώρα φιλούσε μίαν άλλη!

Οί δυο νέοι, που είχαν χωρίσει ακούγοντας τόν κρότο, τήν κύταζαν σαν τρομαγμένα παιδιά.

— Τζαίνν, μπορώ να σου πω κάτι; είπε η "Ανν.

Και τράβηξε την Εαδέρφη της μέσα στην κουζίνα.

— Χρυσή μου, λυπάμαι άλλ' είμαι αναγκασμένη να σε είδοποιήσω ότι ο Τσάρλς είναι αρραβωνιασμένος μ' εκείνη την ξανθειά, την Κάρολ! της μουρμούρισε.

— 'Η Τζαίνν έγινε κατάχλωμη κι' απάντησε με αδύνατη φωνή που έτρεμε:

— Σ' ευχαριστώ που μου τ'ό είπες! Κι' εγώ που νόμιζα πως βρήκα επιτέλους τόν άντρα τών ονείρων μου!...

Και βγήκε βιαστικά, για να κρύψει τὰ δάκρυα της.

— 'Η "Ανν έτρεξε τότε κοντά στον Τσάρλς.

— Τι υπέροχη κοπέλλα η Εαδέρφη σου! της είπε εκείνος μ' ένθουσιασμό.

— Χαίρω πολύ που σ' άρέσει. απάντησε η "Ανν αδιάφορα τάχα. Ξέρεις, είναι αρραβωνιασμένη μ' ένα ναυτικό, που λείπει σε ταξίδι αυτό τόν καιρό.

Τα μάτια του νέου σκοτεινίασαν.

— Μπάρ! είπε με άγχρωμη φωνή. Περίεργο! Πώς δεν είδα να φοράει βέρα;



— 'Η "Ανν είδε ένα άγκαλιασμένο ζευγάρι: ήταν ο Τσάρλς και η Τζαίνν!

— Τό κάνει επίτηδες, γιατί της άρέσει να τη φλερτάρουνε, δήλωσε ξερά η "Ανν.

— Περίεργο! Δε φαίνεται για τέτοιος τύπος... μουρμούρισε σκεπτικά ο Τσάρλς.

Τώρα η "Ανν έννοιωσε ήσυχη τη συνείδησί της. Είχε πη, βέβαια, ένα μικρό ψέμμα, άλλ' είχε γλυτώσει την Εαδέρφη της από μία αισθηματική άπογοήτευσ!

— *

— "Ανν, τὰ πράγματα ήρθαν όπως τάθελες!

— Ήταν ο Ντούγκλας.

— Ποιά πράγματα; άπόρησε η νέα γυναίκα.

— Τό προξενείδ'! τήν πείραξε ο άντρας της. Ρώτησα τόν Τσάρλς τί σχέσι έχει με την Κάρολ και μου είπε πώς είναι η αρραβωνιαστικιά κάποιου φίλου του, που τού την έμπιστεύθηκε άποψε, γιατί ο ίδιος είχε δουλειά... 'Επομένως, τó πουλάκι μας είν' έλεύθερο να μπλεχτεί στα δίχτυα της Εαδερφούλας σου, καί...

— 'Ω, Θεέ μου! τόν διέκοψε η "Ανν, αναστατωμένη. Τί γκάφα που έκανα!

Και διηγήθηκε στο Ντούγκλας τί είχε πη πριν από λίγη ώρα στον Τσάρλς.

— Μη στένοχωριέσαι, απάντησε εκείνος. Όλα θα διορθωθούνε. Τσάρλς, έλα δώ!

— 'Ο νέος τούς πλησίασε.

— 'Ηθελα να σου ξηγήσω... να σου πώ... η Τζαίνν... τραύλισε η "Ανν.

— Ξέρω, ξέρω! τη διέκοψε ο Τσάρλς. 'Η Τζαίνν δεν είν' αρραβωνιασμένη.

— Πώς τ'ό ξέρεις; τάχασε η "Ανν.

— Μια κοπέλλα σαν τη Τζαίνν, αν ήταν αρραβωνιασμένη, θα φορούσε τη βέρα της και δε θ' άφινε κανέναν άλλο να τη φιλήσει, δήλωσε ο νέος. Τη γνωρίζω μόλις μια ώρα αλλά νοιώθω σαν να ήξερα χρόνια μαζί της.

— Πόσο ευτυχισμένη με κάνεις! είπε αναστενάζοντας η "Ανν. Αγαπάω πολύ την Εαδέρφη μου και χαίρομαι που κατάλαβες άμέσως τόν χαρακτήρα της, γιατί κι' εκείνη σε βρίσκει πολύ συμπαθητικό. Μα θα πρέπει να της ξηγήσω πώς...

— Πώς δεν είμαι αρραβωνιασμένος; τήν πρόλαβε ο Τσάρλς. Έμνοια σου και τ'ό ξέρει! Με ρώτησε πριν από λίγο και της τ'ό ξέγησε όλα. Μα να την!

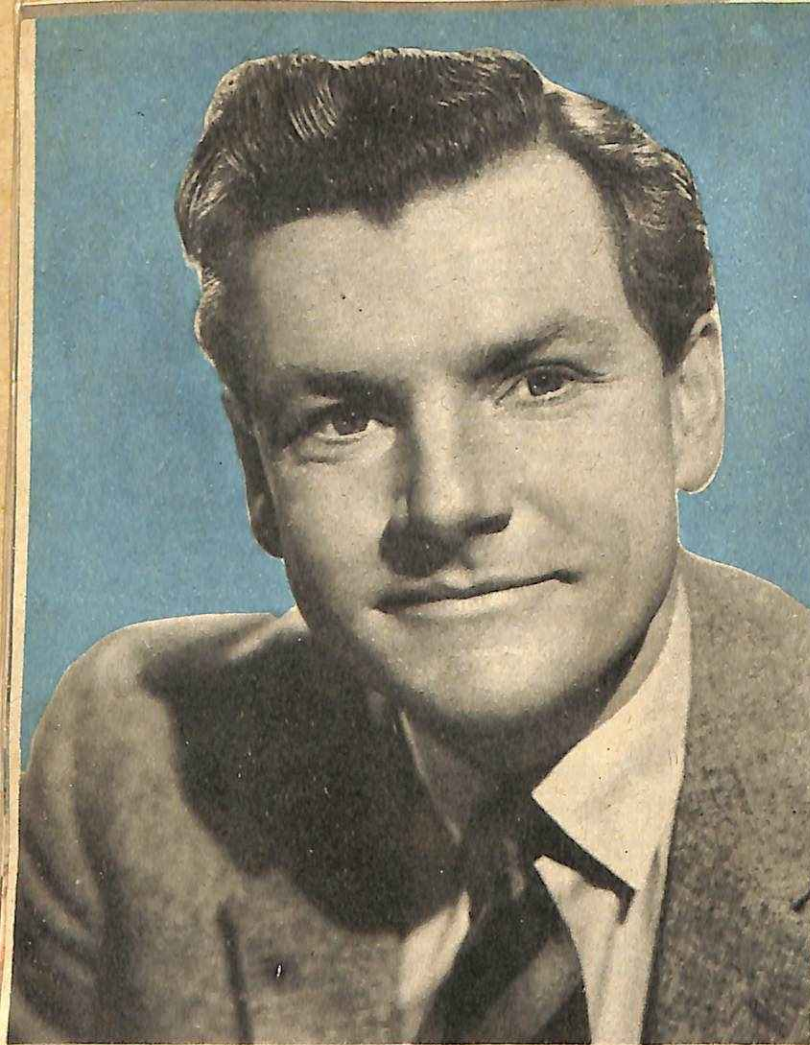
— Πραγματικά, η Τζαίνν έρχοταν προς τόν μέρος τους, χαμογελαστή κι' όμορφη όσο ποτέ.

— Έλα να βεβαιώσης την Εαδέρφη σου πώς η παρεξήγησι διαλύθηκε, της είπε ο Τσάρλς.

— Άλλ' η "Ανν δεν κάθισε ν' άκούση.

— Ήταν πια σίγουρη πως όλα θα πήγαιναν καλά ανάμεσα στον Τσάρλς και στην Τζαίνν.

ΛΕΛΙ ΧΑΣΤΟΝ



Μία τελευταία φωτογραφία του Κέννεθ Μορ

— Είναι πολύ ωραίο πράγμα, λέει συχνά ο ίδιος με το χαμόγελο στο στόμα, να γυρίζω κανείς ελάχιστα καλές ταινίες και να γίνεται άμεσως δημοφιλής και περιζήτητος ήθοποιός. Έτσι απ' εδώ και εμπρός ή πρόθεσί μου θα είναι μια και μόνη: λίγες ταινίες κάθε χρόνο αλλά καλές, ταινίες με περιεχόμενο και ποιότητα...

Ο Κέννεθ Μορ—αυτό είναι και το πραγματικό του όνομα—γεννήθηκε σ' ένα προάστιο κοντά στο Λονδίνο στις 20 Σεπτεμβρίου του 1914. Εκεί έμεινε μέχρι που έγινε 6 ετών. Ύστερα ο λόκλερ ή οικογένεια Μορ έφυγε για να εγκατασταθεί στο Τζέρσεϊ. Στη πόλη αυτή ο μικρός Κέννεθ έμεινε πολλά χρόνια και σπούδασε σε διάφορα κολλέγια. Όταν έγινε 15 ετών έδειξε μια κλίση για τη μηχανική και ο πατέρας του τον έστειλε να μαθητεύσει μηχανικός σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο. Παράλληλα, όμως, με την κλίση του αυτή διέθετε και καλή φωνή τραγουδιστού. Έτσι την ημέρα φρόντιζε για τη μηχανική και συχνά τα βράδια πήγαινε στα διάφορα μουσικά θέατρα τότε ως θεατής και τότε ως κλητήρας σκηνής!

Σ' ένα απ' τα θέατρα αυτά ένα βράδυ άρρώστησε ξαφνικά ο τραγουδιστής του θιάσου και ο θιασάρχης, άπειλτισμένος, ανέθεσε τον ρόλο στον νεαρό κλητήρα και τραγουδιστή!

Από τότε ο Κέννεθ απέκτησε μια ακόμη φιλοδοξία: να γίνει και ήθοποιός για «να έχω δυο καλά εφόδια στη ζωή του», όπως έλεγε ο ίδιος.

Πράγματι, παρά τις σοβαρές αντιρρήσεις του πατέρα του, ο Κέννεθ έμεινε στο θέατρο και από επιτυχία σε επιτυχία έφθασε το 1939 να γίνει ένας από τους πιο γνωστούς ζεν πρεμιέ με πολλές επιτυχίες στο ενεργητικό του.

Με την κήρυξη του πολέμου ο Κέννεθ έκληθη άμεσα να υπηρετήσει τη πατρίδα του στο πολεμικό ναυτικό. Υπηρετήσε κατά καιρούς σε πολλά βασιλικά πολεμικά αλλά ως δεύτερος ύπαρχος έμεινε περισσότερο στο θωρηκτό μάχης «Νικήτης». Με το σκάφος αυτό πήρε μέρος σε πολλές επικίνδυνες ναυτικές επιχειρήσεις στον Ειρηνικό και έπαιξε σημαντικό ρόλο στον συμμαχικό βομβαρδισμό των ακτών της Ιαπωνίας το 1944.

KENNEθ

Από αξιωματικός του πολεμικού ναυτικού «στάρ» του αγγλικού κινηματογράφου

ΑΝ ΚΑΝΕΤΕ μια μικρή σφυγμομέτρηση της γνώμης των Αγγλων φίλων του κινηματογράφου και τους ρωτήσετε τί είναι αυτό που τους τραβάει: Ιδιαίτερα γύρω από τον Κέννεθ Μορ, θα σας απαντήσουν άμεσα: «το πρόσωπό του». Κι' αυτό γιατί ο θαυμασμός αυτός ήθοποιός έχει μεγάλες ομοιότητες με τον περίφημο Γάλλο κωμικό Φερναντέλ, επειδή ο πρώτος διαθέτει ένα πρόσωπο που δε μοιάζει με κανένα άλλο, όπως με κανένα άλλο δε μοιάζει και εκείνο του Φερναντέλ!

Ο Κέννεθ Μορ είναι προικισμένος από τη φύση μ' ένα μεγάλο προσόν: Να μεταδίδει από τη πρώτη στιγμή στον συνομιλήτή του το αίσθημα της αίσιοδοξίας και να απελπίσει τους... ψυχιάτρους! Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο οι θαυμαστές του λένε ότι αρκεί να τον κοιτάξει κανείς κατά πρόσωπο έστω και μία φορά για να νοιώσει άμεσα ευτυχής!

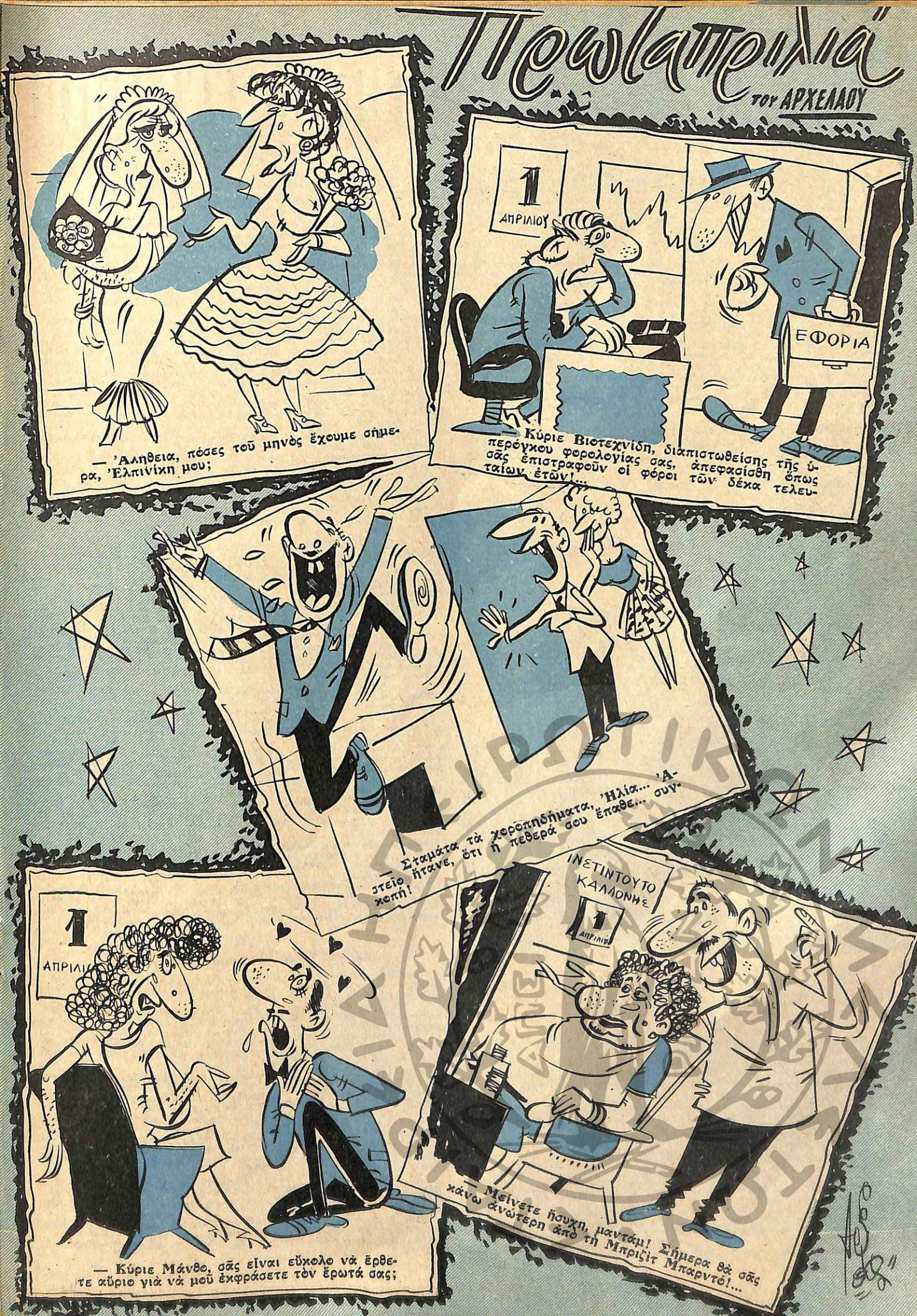
Η πιο χαρακτηριστική του έκδηλωση είναι η πάντα χαρούμενη διάθεσή του και το χοιμόγελο που ανθίζει διαρκώς στα άκρα των χειλιών του. Είναι αναστασιακή και διαβόητη πηγαία χιούμορ που συναρπάζει. Έπειτα από πολλές προσπάθειες και αξιοσημείωτη επιμονή και επιμονή, σήμερα είναι ο πιο αγαπητός ίσως στάρ του αγγλικού κινηματογράφου, με πολλές και διάφορες επιτυχίες στο ενεργητικό του. Τόσο στην πατρίδα του όσο και στο Χόλλυγουντ, στο οποίο πήγε για πολλούς μήνες, έχει παίξει στο πλευρό πολλών και διαρκών γυναικών όπως η Βίβιαν Λι, η Τάινα Έλγκ, η μακαρίτισσα Κάιη Κέντλ, η Τζαίνη Μάσφιλντ, η Μπέττυ Ντέικ, η Λώριν Μπακάλ και άλλες.

Ο ρόλος με τον οποίον καθιερώθηκε ως «στάρ» και ο οποίος έγινε αίτια να τον προσέξουν ιδιαίτερα Αγγλοι και Αμερικανοί σκηνοθέτες, ήταν αυτός του Φρέντι Πέιτ στο γνωστό φιλμ «Βαβεία γαλάζια θάλασσα», με συμπρωταγωνίστρια τη Βίβιαν Λι. Ο ρόλος ωστόσο που προτιμά ο ίδιος είναι του Ντάγκλας Μπέιμπερ στο δραματικό αεροπορικό φιλμ «Ο κούρσαρος των ουρανών». Αλλά πάνω απ' όλους τους ρόλους τους οποίους έχει παίξει μέχρι τώρα—οι ταινίες που έχει στο ενεργητικό του υπερβαίνουν τις 20—στέκεται υπερήφανος και συγκλονιστικός ο ρόλος του κυβερνήτου Λαϊτόλερ, πλοίαρχου του τραγικού υπερωκεανείου «Τιτανικός», στο περυσινό δραματικό ναυτικό φιλμ «Ατλαντικός, βόρειον πλάτος 41». Ήταν ένας ρόλος που του πήγαινε σάν γάντι γιατί ο Κέννεθ δεν είναι σήμερα μόνο καλός ήθοποιός, αλλά υπήρξε στο παρελθόν και καλός αξιωματικός του αγγλικού πολεμικού ναυτικού με αξιοσημείωτη δράση κατά τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο. Γι' αυτό και απέδωσε τόσο παρασημαστικά και δραματικά τον ρόλο του κυβερνήτου στο ανωτέρω φιλμ, όπως τον αποδίδει επίσης παραστατικά στη νεώτερη ναυτική πολεμική ταινία του «Διαταγή: βυθίσατε το «Βίσιμαρκ», με την Ντιάνα Γουίντερ, που εγύρισε τελευταία στο Χόλλυγουντ. Άμεσα μετά από το πολεμικό αυτό φιλμ, ο Κέννεθ Μορ εγκατέλειψε το Χόλλυγουντ και αεροπορικά βρέθηκε στο άλλο άκρο της γης, στις Ινδίες, όπου με συμπρωταγωνίστρια την Λώριν Μπακάλ γύρισε το μεγάλο πολεμικό φιλμ «Νοτιοδυτικά σύνορα».

Η ΕΚΡΗΞΗ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΠΛΟΥΣΙΟ

Αφού μια τυχαία έκρηξη όπλου του κατέστρεψε το πρόσωπο, εδώ και λίγα χρόνια, ο Νοτιοαφρικανός Μπέστερ αποτραβήχτηκε απ' τον κόσμο. Πήγε στη Νότιο Ροδεσία, μαζί με τη γυναίκα του και τα παιδιά του, κι' άρχισε να ψάχνει εκεί για κοιτάσματα μεταλλευμάτων. Ο θρύλος για ένα «άσφο του χαλκού» που βρισκόταν κάπου στην κοιλάδα του Ζαμβέζι, τον πείραζε σ' αυτή την περιοχή. Έπειτα λοιπόν από άωφελους κόπους και απογοητεύσεις, βρήκε επιτέλους μια πλούσια φλέβα χαλκού. Και πούλησε τα δικαιώματά του σε μια εταιρεία, για 500.000 λίρες.

Τώρα σκοπεύει να πάει στην Ευρώπη, για να διορθώσει το πρόσωπό του με πλαστική εγχείρηση.



που αδειάζει

ΤΟ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟ

Χρησιμοποιείται για τη θεραπεία των ψυχοπαθών

Οι ψυχίατροι διαθέτουν τώρα ένα νέο όπλο κατά της τοξικομανίας, του αλκοολισμού και των ψυχοπαθειών: ένα φάρμακο που έχει ονομαστή LSD-25, από τα χημικά γράμματα της χημικής ονομασίας του εδαιωλαμίδης του λυσεργικού οξέος. (Ο αριθμός 25 σημαίνει ότι είναι το 25ο μιας σειράς αναλόγων χημικών ενώσεων). Οι γιατροί το χαρακτηρίζουν ως «παραγωγό» ή «ψυχοαποκαταστατικό».

Είναι παράγωγο της ερυσιβάδους Ελντας, ενός μύκητος του σιταριού και του κριθαριού.

Απομονώθηκε το 1938 από τον Έλβετο χημικό Χόφμαν, των γνωστών φαρμακευτικών εργοστασίων Σαντόζ. Ο Χόφμαν πήρε τυχαίως ο ίδιος λίγη απ' αυτή την ουσία και παρατήρησε ότι του προκαλούσε όραματα και «ένα καλειδοσκοπικό από ζωηρά χρώματα».

Από τότε πειραματίστηκαν με το φάρμακο αυτό επί χρόνια διάφοροι ψυχίατροι σ' όλο τον κόσμο, ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο. Σ' ένα τελευταίο δε συνέδριο, στο Πρίνστον της Αμερικής, ανακοινώθηκε ότι αποτελέσματα των εργασιών τους.

Ένας Βρετανός ψυχίατρος ανέφερε ότι το LSD «φάνεται» πως έχει ανυπολόγιστη αξία στην ψυχοθεραπευτική, ιδίως σε περιπτώσεις ανθεκτικές στις άλλες θεραπείες, κι' ότι αποφεύγεται μ' αυτό ο πολύς καιρός που απαιτείται μιά πλήρης ψυχολογική ανάλυση.

Ένας Αμερικανός γιατρός δήλωσε ότι έπεται μ' αυτό αξιολογώμενη βελτίωση σε αλκοολικούς και τοξικομανείς, οι περισσότεροι από τους οποίους έβγαζαν από το νοσοκομείο.

Ο τρόπος που φέρνει το LSD αυτές τις ψυχικές μεταβολές, μένει ακόμα άγνωστος στους ερευνητές.

Όταν χρησιμοποιείται για ψυχιατρικές θεραπείες, το φάρμακο αυτό χορηγείται συνήθως σε μικρές δόσεις. Κάθε ψυχίατρος το χρησιμοποιεί με το δικό του τρόπο.

Πάντως, ο πάσχων δεν πρέπει να έχει πάρει άλλο φάρμακο μέσα στο προηγούμενο 24ωρο. Πρέπει να είναι νηστικός στις τελευταίες 4 ώρες. Δεν επιτρέπεται να οδηγεί αυτοκίνητο, επί 24ωρο αφού πάρει το LSD. Πρέπει δε να επιβλέπεται σ' όλο αυτό το διάστημα από ένα υπεύθυνο δικό του πρόσωπο.

Η χορήγηση του LSD γίνεται μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο με ήπια απομόνωση, άνετα επιπλωμένο, που ενοιάζει τη γενική χαλάρωση του πάσχοντος. Το φάρμακο χρειάζεται από 15 λεπτά ως 2 ώρες, για να ενεργήσει. Στο μεταξύ, ο πάσχων μένει ξεπλωμένος, με τα μάτια κλειστά.

Συχνά, του παίζουν μουσική, για να διευκολύνει τις αναμνήσεις και τη φαντασία του. Προτιμώμενη γι' αυτό είναι η κλασική μουσική.

Επίσης έχει αποδειχθεί ότι βοηθεί πολλές φορές ένας καθρέπτης. Ο πάσχων βλέπει σ' αυτόν την υποσυνείδητη εικόνα του εαυτού του.

Ενώ ενεργεί το φάρμακο, ο γιατρός εθαρρύνει, οδηγεί και μεταφράζει το άβυσσο υλικό που αναβλύζει απ' το υποσυνείδητο του πάσχοντος.

Ο Αμερικανός ψυχολογικός Μόρτιμερ Χάρμαν περιγράφει σαν εξαιρετικό όνειρο την κατάσταση που προκαλεί το LSD. Προσθέτει δε ότι το φάρμακο αυτό «αδειάζει» το υποσυνείδητο και δυναμώνει σημαντικά τις συγκινήσεις και τη μνήμη.

Στον Καναδά, γίνονται από μιά ομάδα γιατρών έρευνες για τα αποτελέσματα του LSD στους αλκοολικούς. Το πρόγραμμα αυτό, όπως έχει καθοριστεί από το Πανεπιστήμιο του Σασκατσεβάν, είναι το εξής:

Ο αλκοολικός —για τον οποίο έχει αποτύχει κάθε άλλη θεραπεία— μένει στο νοσοκομείο επί μέρες ή εβδομάδες πριν του χορηγηθεί το φάρμακο. Σ' αυτό το μεταξύ, ο ψυχίατρος τον προτρέπει να μιλήσει για τα προβλήματα του, που τον ενοχλούν στο πέρασμα. «Υστερα, αφού του δώσει το φάρμακο, δεν τον αφήνει ποτέ μόνον, αλλά συνεχίζει την ψυχοθεραπεία, χρησιμοποιώντας κάποτε τον υποκωδισμό, για να του υποβάλει να πίνει και πάλι.

Η θεραπεία αυτή, έπεται στα 40% των περιπτώσεων. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι εφαρμόστηκε πάντα σε «αθεράπευτους» αλκοολικούς.

Πάντως, για οποιαδήποτε θεραπεία κι' αν χρησιμοποιηθεί το LSD, είναι απαραίτητο να θέλει ο ίδιος ο πάσχων να βοηθήσει τον εαυτό του και να γιναι ευχάριστη. Η πραγματική αυτή επιθυμία είναι απαραίτητο στοιχείο της επιτυχίας.

Αν το πάρε κανείς μόνος του, χωρίς την επίβλεψη γιατρού, το LSD είναι άχρηστο, κάποτε δε και επικίνδυνο. Στα χέρια όμως ενός εμπειρογνοού ψυχίατρος αποτελεί πολύτιμο όπλο, ριζικό και αποτελεσματικό σαν το χειρουργικό μαχαίρι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το LSD προβλέπεται να χρησιμοποιηθεί ως ανυπνικό όπλο σε περιπτώσεις πολέμου. Γιατί τα πειράματα που έγιναν μ' αυτό από τον αμερικανικό στρατό απέδειξαν ότι αλλοιώνει τόσο πολύ την ψυχολογία, ώστε... κάνει μιά γάτα να τρέμει βλέποντας ένα ποντικό!

ΟΟ

ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟΔΟΝΤΟ

Υποφέρετε από πονόδοντο; Δεν υπάρχει κανείς λόγος να πονάτε, εφόσον ένα σωρό γιατροσόφια μπορεί να σας κάνουν καλά! Έτσι τουλάχιστον υποστηρίζουν αυτοί που τα πιστεύουν...

Τα πιο πολλά είναι αλλόκοτα, μύθια μεγάλης και δεισιδαιμονίας. Συνιστούν π.χ. να πάρει ένα δόντι από πεθαμένο και να το τρώμε πάνω σας μάγουλό σας, εκεί που πονάτε. Ο πόνος θα σταματήσει αμέσως!

Αν κρατάτε πάνω σας διαρκώς ένα τέτοιο δόντι, δε θα πάθετε ποτέ πονόδοντο. Πρέπει όμως απαραίτητα να τρώτε φυλαγμένο μέσο στην άριστη στερή σας τσέπη — όχι στη δεξιά!

Δυσκολεύεται να βρείτε δόντι πεθαμένου; Βάλτε τότε ένα σιναπισμό πάνω στους καρπούς των χεριών σας, κι' ο πονόδοντος θα περάσει!

Γιατί? Αποφύγετε έξ' αλλού τον πονόδοντο, μπορείτε να κρατάτε πάνω σας ένα πεδί τυφλοπόντικα. Άλλο μέσον προφυλάξεως είναι... να κόβετε Πατάτα και το άριστερο πουπότσι σας!

Αλάνθαστη θεωρείται επίσης η έξις «συνταγή»: Σκαρφαλώνετε πάνω στη μολυβένια σκεπή μιάς εκκλησίας (πέποιτες στέγες έχουν οι εκκλησίες σε πολλές πόλεις της Ευρώπης), κόβετε ένα κομμάτι μολύβι και το εφαρμόζετε σφιχτά πάνω απ' το δόντι που πονάει.

Αν ο πόνος είναι πολύ δυνατός, καταφεύγετε σε κάτι άλλο, πιο αποτελεσματικό: Πιάνετε μιά άραξη, την κλείνετε μέσα στο τσάφλι ενός καρυδιού και ριχνετε το τσάφλι αυτό μέσα σε μιά σακουλάκια, που την κρεμάτε στο λαιμό σας.

Στην Αυστραλία, όταν έχουν πονόδοντο, γεμίζουν μιά κάλτσα με άλατι, τή ζεσταίνουν στη φωτιά και την κρατάνε πάνω απ' το δόντι που πονάει.

Αν τώρα δεν ωφέλησε τίποτε απ' όλα αυτά... πηγαίνετε στον δοντογιάτρο σας!

«Αντιμετώπιση πράγματα σχετικά με τον εαυτό μου, που δε θα τα πα-

...

...

...

...

...

...

Ιστορικό περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπουριντάν κι' οι σύντροφοί του παρακολουθούν με φρίκη τον απαγχονισμό του Μαρινού. Ο δήμιος Καπελούς δεν τήρησε τον όρκο που είχε δώσει. Μετά τον απαγχονισμό, ο Μπιγκόρν ξαναγυρίζει στο Παρίσι και πηγαίνει να βρει τον Καπελούς, που τον πείθει να συναντηθούν τη νύχτα στο Μονφωκόν για να καταβούν τον κρεμασμένο και να τον παραδώσουν στον Τριστάν, που θα τους περιμένει εκεί. Θα ξαναγκάσουν κατόπιν τον πιστό υπηρέτη του Μαρινού να τους φανερώσει που βρίσκεται ο θησαυρός του κυρίου του. Ο Καπελούς πηγαίνει ανυπόπτος στο Μονφωκόν και καταβάζει τον Μαρινού από την κρεμάλα. Άλλα, ξαφνικά, ο Μπιγκόρν του περνάει τη θηλιά στο λαιμό και τραβάει το σκοινί. Έτσι ο Καπελούς βρίσκεται κρεμασμένος στο κενό. Ο Μπιγκόρν του φορμακαίνει τα ρούχα του Μαρινού και του σκεπάζει με την κουκούλα το κεφάλι, σε τρόπο που κανείς δε μπορεί ν' αντιληφθεί την αντικατάστασι.

Ο Τριστάν δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει, βλέποντας την κομική εκφραση, που είχε πάρει το πρόσωπο του συντρόφου του.

Είσαι τώρα πλούσιος και μπορείς να κάμεις ό,τι θέλεις, τού είπε.

Ο Μπιγκόρν σνερχόταν σιγά-σιγά.

Είπες, ότι αυτό το σακουλάκι είναι δικό μου; ρώτησε.

Ναι, απάντησε ο Τριστάν. Σου χρωστώ αυτή την ανταμοιβή για τη διπλή υπηρεσία, που μου πρόσφερες. Γιατί, όχι μόνο με βοήθησες να βρω χριστιανικά των αφέντη μου, αλλά και ταυτόχρονα τιμώρησες όπως τού αξίζει τον έπιτοκο Καπελούς.

Τη δέχομαι αυτή την ανταμοιβή, είπε ο Μπιγκόρν. Άλλα για πές μου τώρα... Φεύγοντας από δω, θα πάς στη Ρούλ;

Αυτή είναι η πρόθεσή μου.

Θα μου κάμεις τότε μιά χάρη. Θα πάρες μαζί σου αυτό το σακουλάκι και θα το φυλάξεις για να μου το δώσεις όταν θάρω κι' εγώ στη Ρούλ...

Α, αυτή τη φορά, δα κι' όλα, τα θέλω τα όμορφα δουκάκια μου! Ο Μπουριντάν δε θα με κάμει για τίποτα στον κόσμο να τα πετάσω όπως τα άλλα.

Αν αυτός θέλει να πεθάνει νηστικός, εγώ, όμως, θέλω να ζήσω χορτάτος.

Ο Τριστάν ξαναπέρασε το σακουλάκι.

Αυτά τα δουκάκια θα είναι δικά σου, όποτε θελήσεις, τού είπε.

Ξανάκλεισε κατόπιν το κιβώτιο και ξανάβαλε στη θέση τους τα τούβλα, που είχε βγάλει από τον τοίχο.

Είπια από λίγη ώρα, οι δυο σύντροφοι ξαναβρέθηκαν στο σπίτι.

Τί λέγαμε, λοιπόν; ρώτησε ο Μπιγκόρν.

Ό,τι είχα να πω, τού είπα, απάντησε ο Τριστάν.

Είπες, αν δεν κάνω λάθος, ότι μισούσες δυο ανθρώπους. Ο ένας ήταν ο Καπελούς κι' αυτός πλήρως. Ο άλλος είναι ο Βαλουά κι' αυτός δεν πλήρως ακόμη.

Ο Τριστάν κτύπησε ερωτηματικά το συνομιλητή του.

Έχεις την πρόθεση να με βοηθήσεις; τού ρώτησε.

Αν πρόκειται να εκδικηθούμε το Βαλουά, ναι, απάντησε ο Μπιγκόρν.

Κουβέντισαν μαζί κάμποση ώρα.

Ο Μπιγκόρν, που το μυαλό του γενοβολούσε ακατάπαυστα ιδέες, κατάστρωσε γρήγορα ένα σχέδιο, που το έκανε γνωστό στον Τριστάν. Συζητήσαν κατόπιν διάφορες λεπτομέρειες.

Αν πετύχει το σχέδιό μας, θα τον φέρεις ως την πόρτα, είπε στο τέλος ο Μπιγκόρν.

Ναι, απάντησε ο Τριστάν, ανατριχιάζοντας.

Κι' αφού μπη, θα κλείσεις απ' έξω την πόρτα.

Κατάλαβα...

Θα φύγεις κατόπιν και θα πάς να βρεις τον Μπουριντάν στη Ρούλ. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά.

Χωριστήκαν ύστερα για ν' αφιερωθούν ο καθένας στις ασχολίες του.

Ο Μπιγκόρν δεν είχε φανερώσει στον Τριστάν παρά ένα μέρος μόνο από το σχέ-

δίο του. Αυτό το σχέδιο περιλάμβανε δυο διαδοχικές φάσεις. Απ' αυτές, ο Τριστάν είχε μάθει μόνο τη δεύτερη, στην οποία η συνεργασία του ήταν απαραίτητη. Ο Μπιγκόρν, όμως, δεν τού είχε μιλήσει για την πρώτη, ίσως γιατί φοβόταν ότι ο πιστός υπηρέτης του Μαρινού θα εναντιωνόταν.

Φεύγοντας από την όδω Άγιου Μαρτίνου, ο Μπιγκόρν διεθύνθηκε στην Όδω των Μάγων.

Την εποχή εκείνη, η εκκλησία καταδίωκε αμείλικτα την επιστημονική έρευνα με οποιαδήποτε μορφή. Εκείνοι, που αφιερώνονταν σ' αυτήν, ήσαν, ότι έπαιζαν το κεφάλι τους.

Κι' ωστόσο, δεν έλειπαν ποτέ άνθρωποι, που, αφιερώνοντας τις άπειλες και τους κινδύνους, συνέχιζαν θαρραλέα τις αναζητήσεις τους.

Πολλοί απ' αυτούς έπασαν σε λάθη. Άλλα, όμως, έδωσαν ένα λιθάρι, άλλος μικρό κι' άλλος μεγάλο, για να οικοδομηθεί ο ναός της Επιστήμης...

Κατά τον 14ο αιώνα, όμως, η λέξη επιστήμη ήταν σχεδόν άγνωστη. Αντί γι' αυτήν, χρησιμοποιούσαν τη λέξη μαγεία και κάτω από αυτή τη γενική ετικέτα περιλάμβαναν τα πάντα: αστρολογία, αστρονομία, φυσική, αλχημεία, φαρμακοποιία, βοτανολογία, ιατρική, μαγανεία...

Οι άνθρωποι, που αφσιώνονταν σ' αυτά τα πράγματα, ζούσαν στο περιθώριο της κοινωνίας. Έτσι, συγκεντρώνονταν σε ωρισμένους δρόμους, όπου η μεταξύ τους συνάφεια κι' η αλληλοδοθεία τους έδιναν ένα μεγαλύτερο αίσθημα ασφαλείας.

Άλλ' η κοινωνία, μ' όλο που τους είχε προγράψει, δε μπορούσε να κάμει χωρίς αυτούς. Βασίλειδες μεγάλοι άρχοντες, άνακτοροι κληρικοί, ζητούσαν πολλές φορές τη συνδρομή τους, είτε για να θεραπευθούν από μιά ασθένεια, είτε για να εξουδετερώσουν μιά

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

κατάρ, είτε για να προμηθευθούν ένα ερωτικό φίλτρο. Γιατί, ανάμεσά τους, υπήρχαν άνθρωποι, που πουλούσαν όχι μόνο φίλτρα, αλλά και δηλητήρια όλων των ειδών.

Ο Λανσελό Μπιγκόρν σταμάτησε στο πέμπτο σπίτι προς τα δεξιά του δρόμου και χτύπησε διακριτικά την πόρτα, αφού προηγουμένως έκαμε τρεις φορές το σταυρό του.

Περίμενε πώς θα άνοιξε μπροστά του κάποιο τέρας, ή μιά ζωντανή ενσάρκωσι του Σατανά. Ο άνθρωπος, που τού άνοιξε, ωστόσο, είχε ήρεμη έκφραση και τρυφερό βλέμμα. Θά ήταν ως πενήντα χρόνων. Μιά μικρή γενειάδα, πλαισίωσε το σφοδρό πρόσωπό του...

Εμοίχες περισσότερο με άγιο παρά με άνθρωπο, που είχε πουλήσει την ψυχή του στο Διάβολο.

Ζήτησε τον Άταούλο Μορέν, είπε ο Μπιγκόρν.

Εγώ είμαι, απάντησε ο οικοδεσπότης. Ο Μπιγκόρν τον κύτταξε δυσπιστά. Άλλα, κατανικώντας τους δισταγμούς του, διασκέδισε το κατώς και μπήκε στο σπίτι.

Ο Άταούλος Μορέν είχε τη φήμη μεγάλου σοφού. Ήταν ταυτόχρονα αλχημιστής, αστρολόγος και θεραπευτής. Οδήγησε τον επισκέπτη του σ' ένα εύρυχωρο εργαστήριο και τού έδειξε ένα καθίσμα.

Ο Μπιγκόρν τρώμαζε, βλέποντας στη γωνία του δωματίου έναν ανδρόπινο σκελετό. Μεγάλα βαλσαμωμένα πουλιά βρίσκονταν στη σειρά πάνω σε έταξες.

Σε τί μπορώ να σας εξυπηρετήσω, φίλε μου; ρώτησε ο Άταούλος Μορέν, με τη γλυκιά φωνή του.

Ένας άνθρωπος πέθανε χτες το πρωί, απάντησε ο Μπιγκόρν. Μπορείτε να τον αναστήσετε για μερικές ημέρες, ή έστω για μερικές ώρες;

Όχι, απάντησε ο μάγος. Άλλα από τί πέθανε αυτός, ο άνθρωπος;

Ο Μπιγκόρν συγκράτησε με κόπο μιά βλαστήμια, που ανέβηκε στα χείλη του.

Άκουσα για σας πως μπορείτε να κάμετε τα πάντα, είπε. Και δεν είσατε σε θέση ν' αναστήσετε έναν άνθρωπο για μερικές ημέρες;

Όχι, απάντησε και πάλι ο μάγος. Άλλα από τί πέθανε ο άνθρωπος σας;...

Αν μου απαντήσετε στην ερώτησή μου, ίσως μπορέσω να σας βοηθήσω. Ο άνθρωπος σας πέθανε από άρρώστεια; Μήπως ήταν καμιά από τις άρρώστειες, που παραμορφώνουν το πρόσωπο;

Όχι, είπε ο Μπιγκόρν. Πέθανε γιατί τού έσφιξαν γύρω στο λαιμό ένα κανονόσχοινο. Αυτή ήταν η άρρώστειά του.

Το πρόσωπό του μάγου φανερώσε μιά δυνατή έκπληξη.

Πρόκειται για τον Άνγκερράν ντε Μαρινού; ρώτησε.

Είσαστε, σ' αλήθεια, μάγος, απάντησε ο Μπιγκόρν. Μαντέψατε σωστά.

Δεν ήταν δύσκολο, απάντησε ο Άταούλος Μορέν. Μου μίλησατε για έναν άνθρωπο, που πέθανε χτες το πρωί στην αγορά. Έτσι το μυαλό μου πήγε αμέσως στον Άνγκερράν ντε Μαρινού.

Και τί μπορείτε να κάμετε γι' αυτόν; Ο Μαρινού δεν πέθανε από άρρώστεια. Κι' έμεινε έλαστο στο καρό στην υπογεία φυλακή του. Έτσι, ο κακοκείμενος δεν πρόλαβε να τον παραμορφώσουν. Δε μπορούσε τον ξαναφέρει στη ζωή. Είμαι σε θέση, όμως, να τον κάμω να φαίνεται σαν ζωντανός. Είναι αυτό που ζητάτε;

Ναι, απάντησε ο Μπιγκόρν. Δε θέλω τίποτα άλλο.

Φέρτε μου τότε το Μαρινού. Θα τον κάμω να φαίνεται για μήνες και χρόνια σαν ζωντανός.

Διάβολε! είπε ο Μπιγκόρν. Πρέπει να σας φέρο δω το πτώμα.

Πώς αλλιώς θέχετε τότε να ξαναβείτε κι' εν τάξει θα φέρω.

Από μακριά... με τη μαγική σας τέχνη, που λέτε πως είναι μεγάλη.

Ο Μορέν συγκράτησε για να μη γελάσει. Όχι, φίλε μου, απάντησε. Πρέπει να μου φέρετε εδώ το πτώμα... Διαφορετικά, δε μπορώ να κάμω τίποτα.

Εστω, είπε έπειτα από λίγο. Απόψε, μόλις νυχτώσει, θα σας φέρω το πτώμα.

Συζητήσαν κατόπιν την τιμή. 'Ο Μορέν ζήτησε μόνον τρία άσημένια σκούδα, που ό Μπιγκόρν του τά πλήρωσε άμέσως.

— 'Ημουνα τυχερός σήμερα, ψιθύρισε ό Άταούλφος Μορέν, όταν έμεινε μόνος. Θα μπόρσω τώρα να μελετήσω μ' όλη μου την άνεσι το σώμα του Άνγκερράν ντε Μαρινύ και θα πλουτίσω έτσι τις ανατομικές γνώσεις μου... Θα πλήρωνα, χωρίς διαταγμό, δέκα άσημένια σκούδα για να τό κατορθώσω. Άλλ' εύτυχώς, δέν έδωσα τίποτα και πήρα και τρία σκούδα... Πώς, όμως, αυτός ό άνθρωπος θα μπόρσσει να ξεκρεμάσει τό πτώμα από τό Μονφωκόν;... Καί τί θέλει να κάμη μ' αυτό τό πτώμα; Άλλά νομίζω πως αυτό δέν πρέπει να μ' ενδιαφέρει. Το κυριώτερο είναι να φέρω τό πτώμα.

'Ο Μπιγκόρν, έξ άλλου, φεύγοντας από την 'Οδό τών Μάγων, πήγε σ' ένα λαχανοπώλη των Άγοράς, και νοίκιασε για σαράντα όχτώ ώρες τό καρροτσάκι και τό γαϊδουράκι του.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

'Ο Κάρολος του Βαλουά βιαζόταν να τελειώνη με όλους εκείνους, που θα μπορούσαν να τόν βλάψουν. Άφού, λοιπόν, γλύτωσε από τόν Άνγκερράν ντε Μαρινύ και τη Μαργαρίτα, σκέφτηκε πως ήταν καιρός να ξεπερδέσει και τόν Γκωτιέ ντ' 'Ολναί. 'Ετσι, ό Μπιγκόρν, φεύγοντας από τό σπίτι του Μορέν, άκουσε τό δημόσιο κήρυκα, που έκανε γνωστά στους Παρισίους τά ακόλουθα:

«Αύρο-ο τό πρωί, στην πλατεία του Μαρτρού-Σαιν Ζάν, θα εκτελεσθή ή θανατική απόφασις έναντιόν τών αδελφών ντ' 'Ολναί, που εκρίθησαν ένοχοι έχάτης προδοσίας και που όμολόγησαν τό έγκλημά τους, όπως άποδεικνύεται από τί συνταχθείσα ενώπιόν του Παλαμίντου πράξι. 'Ο ένας από τους δύο αδελφούς, ό Φίλιππος, τερμάτισε μόνος τη ζωή του μέσα στη φυλακή του. Για τό λόγο αυτό, ή θανατική απόφασις θα εκτελεσθή πάνω στο όμοιωμά του. 'Ο άλλος, ό Γκωτιέ, θα άποκεφαλισθή, αφού ό δήμιος του άποκόψη προηγουμένως τά γεννητικά του όργανα και τόν γόδρη ζωντανόν».

'Ο Μπιγκόρν ανατρίχιασε, άκούοντας αυτά τά λόγια.

'Ο κήρυκας έκανε ακόμη γνωστό, ότι ό Γκωτιέ ντ' 'Ολναί θα μεταφερόταν από τό ίδιο βράδυ στη φυλακή της πλατείας του Μαρτρού-Σαιν-Ζάν. 'Εκεί θα έμενε ως τό άλλο πρωί, ώπου να έρθη ή ώρα της εκτελέσεως.

'Ο Μπιγκόρν γύρισε στο σπίτι, με τίς τριανταφυλλίες, με την άποφασι να κάμη γνωστή στο Μπουριντάν την τύχη, που περιέμενε τόν Γκωτιέ. Άλλά τόν είδε τόσο ώχρo και τόσο λυπημένο, που κατάλαβε άμέσως, ότι ήξερε τό τρομερό νεό.

— 'Ο κήρυκας πέρασε από δώ, του ψιθύρισε ό Γκυγιώμ Μπουριντάν.

— 'Ο Μπουριντάν πιάει να τρελλαθή από τη λύπη του, πρόσθεσε ό Ρικέ 'Οντρώ.

'Ο Μπιγκόρν, ώστόσο, είχε πιάει να μιλούσε στον έαυτό του. Γιατί βιάζεται να γνωρίσει τά βασανιστήρια που προσορίζουν γι' αυτόν;... Άν περιέμενε δύο ή τρεις ήμέρες, θα τόν έβγαζε έγώ από τη φυλακή... 'Ως αύριο τό πρωί όμως, δέ μπορεί να γίνη τίποτα... Τόν λυπάμαι, στ' αλήθειά! Σκέφτομαι ακόμη πως δέν υπάρχει πιά ό άξιός Καπελούς, που ήξερε τόσο καλά αυτές τίς δουλειές. 'Ετσι, θα τόν παραδώσουν σε κάποιον από τους Βορδούς του, που θα τόν κάμη να υποφέρει... Άλλ' όπως είπαμε, δέ μπορεί να γίνη τίποτα πιά.

'Ο σκοπός του Μπιγκόρν ήταν να κάμη τό Μπουριντάν να ευπνήση από τό λήθαργό του. Άν ήθελαν να σώσουν τόν Γκωτιέ, δέν έπρεπε να χάνουν ούτε στιγμή.

Πραγματικά, ό Μπουριντάν συνήλθε έπειτα από λίγο.

— Ξέρω, ότι όλοι μας θέλουμε να σώσωμε τόν Γκωτιέ, είπε. Άλλά με ποιο τρόπο θα τό καταφέρουμε;

Καθένας είπε τη γνώμη του. Στο τέλος, καταστράσαν ένα σχέδιο, που, όπως πάντα, τό συμπλήρωσε ό Μπιγκόρν.

— Άν είναι αλήθεια πως μπορούμε να σώσωμε τόν Γκωτιέ, γιατί να μη βάλωμε στη θέσι του τό Στραγκίλντο; είπε. 'Ετσι, θα είμαστε πιο σίγουροι για την έπιτυχία. 'Οι άλλοι, αφού τους εξήγησε τό σχέδιό του, βοέθηκαν σύμφωνοι μαζί του.

'Ο 'Οντρώ έφυγε τότε, για να πάη στην 'Οδό τών Μάγων, όπου θα προμηθευόταν ένα όσιζμένο φίλτρο. Άπό εκεί, γύρισε, κατά τό βράδυ, φέρνοντας τό φίλτρο, που τούς χρειαζόταν.

— Πλήρωνα όχτώ χρυσά και τοία άσημένια σκούδα, είπε.



ΝΕΕ Σ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕ Σ

'Η νέα καλλιτέχνης του τραγουδιού "Εφ' ή Καραϊσκάκη, της οποίας οι έμφανίσεις σημειώνουν εξαιρετική έπιτυχία και ύψοχοντα μία λαμψη σταδιοδρομίας.

— Τί σημασία έχει; απάντησε ό Μπουριντάν. Άλλά θα τό πih;.

— Καί βέβαια θα τό πih, είπε ό Μπουριντάν. Τόν άφισμα χωρίς νερό όλη την ήμέρα. Πρέπει, λοιπόν, να διψάη τρομερά.

'Ο Ρικέ ήμίσεε μία στάμνα με νερό κι' έπειτα άδειαζε μέσα σ' αυτό τό φίλτρο, που είχε αγοράσει. Κατέθηκε ύστερα στο ύπογειο, όπου βρισκόταν ό Στραγκίλντο.

— Σε ξεχάσαμε σήμερα, του είπε. Άλλά τό λάθος δέν ήταν δικό μας. Προσπαθώσαμε να σώσωμε ένα από τά θυμάτά σου...

Κι' έβαλε πλάι του ένα κομμάτι ψωμί και τό σταμάκι με τό νερό.

'Ο Στραγκίλντο, χωρίς να προσέξη τό ψωμί, έφερε τό σταμάκι στο στόμα του και τό άδειασε ως τόν πάτο.

Αυτή ή δίψα του ήταν δικαιολογημένη.

'Ο Μπιγκόρν, όταν οι σύντροφοί του έπιδόκησαν τό σχέδιό του, άγόρασε από ένα γειτονικό καπηλίο λουκάνικα, παστά ψάρια κι' ένα πολύ αλατισμένο τυρί και τά πήγε στο Στραγκίλντο.

'Ο θρηοδαμαστής ήξερε, ότι δέν έπρεπε να περιμένη συμπόνια από τόν Μπουριντάν. Μόνο άν κατάφερε να δραπετεύσει, θα μπορούσε να σωθή. Άλλ' αυτή τη φορά, δέν είχε καμμία έλπίδα. Γιατί τού είχαν δεμένα τά πόδια και τά χέρια, σε τρόπο, που μόλις μπορούσε να τά κουνάη, για να πάρη την τροφή του ή.ν' αλλάξη θέσι μέσα στο κελλί του. Σκεφτόταν, ώστόσο, ότι έπρεπε να διατηρήσει τίς δυνάμεις του, και γι' αυτό, όταν είδε τό πλούσιο γεύμα που τού πήγε ό Μπιγκόρν, έφαγε με μεγάλη δρεξι... Άλλά τό φαγητό αυτό τού έφερε τρομερή δίψα. Τό κακό ήταν, όμως, ότι δέν τού είχαν πιάει νερό.

— Τους καταραμένους! γρύλλισε. Ξέχασαν να μου φέρουν νερό!

'Η δίψα του μεγάλωνε όλοένα. 'Ενοιωθε τώρα μια φωτιά μέσα στα σωθικά του.

— Γιατί μου έφεραν ένα τόσο πλούσιο γεύμα, ενώ άλλοτε μου έδιναν μόνο ένα ξεροκόμματο; άναρωτήθηκε. Μήπως τό φαγητό αυτό ήταν δηλητηριασμένο;

'Ενας άπερίγραπτος τρόμος τόν κυρίευσε σ' αυτή τη σκέψη.

'Η ώρα, όμως, περνούσε, χωρίς να αισθάνεται κανένα δυσάρεστο σύμπτωμα. Μόνον ότι βασανιζόταν από τη δίψα.

— Σίγουρα αυτό είναι! ψιθύρισε. Θα μ' άφίσουν να πεθάνω από τη δίψα... Γι' αυτό, μου έφεραν αυτό τά αλατισμένα φαγητά που τά καταβρόχισα σαν ήλιθιος.

Όταν βάδισσε όμως, ό 'Οντρώ τού πήγε τη στάμνα με τό νερό, που την άδειασε ως τόν πάτο.

Άπό τη στιγμή εκείνη, ήσυχασε κι' οι φόβοι του διαλύθηκαν... Ποιος ξέρει; 'Ο Μπουριντάν ίσως τού χάρισε τη ζωή. 'Η έλπίδα άρχισε να ξαναγεννιέται μέσα στην ψυχή του. Άλλ' ή έλπίδα αυτή κράτησε μόλις μερικά λεπτά. 'Ο Στραγκίλντο ένοιωσε, ξαφνικά, μία νάρκη σ' όλο του τό σώμα. Τα χέρια και τά πόδια του έγιναν βάρειά κι' είχε την έν-

τυπώσι πως τά πράγματα χοροπηδούσαν γύρω του.

Αυτή ή νάρκη κράτησε ως μία ώρα. Τα μέλη του άρχισαν έπειτα να έλαφρύνουν. Τα αισθανόταν ακόμη βαρεία, αλλά με λίγο κόπο μπορούσε να κουνάη τά χέρια και τά πόδια του. 'Η γλώσσα του, όμως, είχε παραλύσει όλοτελα και τού ήταν άδύνατο να βγάλη και τόν παραμικρό ήχο από τό στόμα του...

Δέν τού έμενε πια καμμία άμφιβολία, ότι ό Μπουριντάν κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν καταδικάσει σε θάνατο. Μόνον, ότι δέ μπορούσε να καταλάβη τό είδος αυτού του θανάτου.

Ένώ έκανε αυτές τίς σκέψεις, ή πόρτα του κελλιού του άνοιξε κι' ό Μπουριντάν, μαζί με τόν 'Οντρώ, μπήκαν μέσα. 'Ο δεύτερος κρατούσε στα χέρια του ένα φανάρι.

'Ο Μπουριντάν εξέτασε κάμποσες στιγμές τό θρηοδαμαστή. 'Επειτα πρόσταξε τόν 'Οντρώ να τόν λύση.

'Ο 'Οντρώ υπάκουσε άμέσως.

'Ο Στραγκίλντο έβγαλε ένα άγριο μουγκρητό. Προτού πεθάνη... γιατί δέν άμφιβάλλει πιά γι' αυτό — θα είχε τη στενή χαρά να πihέ με τά ίδια του τά χέρια τό Μπουριντάν, που τόν μισούσε περισσότερο από ό,τιδήποτε άλλο στον κόσμο... Συγκέντρωσε, λοιπόν, τίς δυνάμεις του κι' έκαμε να τιναχθή... Άλλά, μόλις κατάφερε να προχωρήσει, με μεγάλο κόπο, δύο ή τρία βήματα. 'Επειτα σταμάτησε. Θέλησε ακόμη να σηκωθεί τά χέρια του, αλλά κι' αυτά ξανάπεσαν κάτω, σα μολυβένια... 'Η νάρκη του συνεχιζόταν πάντα. Μόνο, ότι ήταν λιγώτερο έντονη από πριν.

'Ο Μπουριντάν τόν άγγιξε με τό ένα του δάχτυλο. 'Ο θρηοδαμαστής ήξεσε άμέσως την ίσορροπία του και θα σωριαζόταν κάτω άν δέν προφταίνε να τόν συγκρατήση ό 'Οντρώ.

'Ως πριν από μερικές στιγμές, τό μυαλό του λειτουργούσε κανονικά. Μπορούσε να σκέφτεται, να θυμάται, να μιού. Άλλά τώρα τό κεφάλι του τού φαινόταν άδειο... 'Ο πόθος για έκδίκησι, έσθυσε κι' αυτός. 'Ο Στραγκίλντο ήταν πιά ένα θλιβερό αυτόματα. Τό μόνο, που μπορούσε να κάμη ακόμη, ήταν να υπακούη.

— Έλα, του είπε ό Μπουριντάν, βγαίνοντας από τό κελλί του.

'Ο θρηοδαμαστής τόν άκολούθησε, χωρίς να φέρη την παραμικρή αντίστασι.

Ανέθηκαν τίς σκάλες, άκολουθούμενοι από τόν 'Οντρώ.

Όταν έφτασαν στο ισόγειο, ό Μπουριντάν έδειξε στο Στραγκίλντο ένα σκαμνί.

'Ο θρηοδαμαστής πήγε να καθήση σ' αυτό, σαν τό μαθητή που έκτελεί πρόβημα τη διαταγή, που τού δίνει ό δάσκαλός του.

Τό φίλτρο, που τού είχαν δώσει, νάρκωνε τά μέλη, παρέλυε τη γλώσσα, εξαφάνιζε τη θέλησι, όδλωνε τη σκέψη, αλλά δέ νέκρυνε όλοτελα τίς λειτουργίες του μυαλού. 'Ο Στραγκίλντο άκουγε έβλεπε, καταλάβαινε πολλά πράγματα, αλλά δέ μπορούσε να μιλήση κι' ήταν άνικανός ν' αντιδράση.

Πόσο θα κρατήση ή επίδρασι αυτού του φίλτρου; ρώτησε ό Μπουριντάν.

— Άπό πέντε ως όχτώ ώρες, άνάλογα με την ίδιουσγκρασία εκείνου, που τό παίρνει, απάντησε ό 'Οντρώ. 'Ο μάγος, που μου τό πούλησε, με βεβαίωσε, ότι ή γλώσσα του δέν πρόκειται να λύθη πριν από πέντε ώρες. Αυτό είναι τό κατώτερο όριο.

— Θαμνάσια είπε ό Μπουριντάν. 'Εχουμε όλο τόν καιρό για να εφασμαδώμε τό σχέδιό μας... Νομίζω πως είναι ώρα να πηγαίνουμε.

'Ο Μπιγκόρν τόν παρακάλεσε να τού επιτρέψη να τόν συνοδεύση. Άλλ' ό Μπουριντάν άρνήθηκε κατηγορηματικά. Πήρε μόνο παράμερα τόν πιστό σύντροφό του και τού έδινε διάφορες οδηγίες για τη Μυρτίλλη και τη μητέρα του.

— Άν δέ γυρίσω προτού τελειώση ή νύχτα, θα φύγετε άμέσως για τη Ρουλ, είπε στους συντρόφους του, άποχαίρετάς τους.

Φόρεσε κατόπιν στο Στραγκίλντο έναν κόκκινο μανδύα και κατέβασε την κουκούλα στο κεφάλι του.

— Σήκω και άκολουθήσε με, του είπε. 'Ο θρηοδαμαστής συμμορφώθηκε άμέσως με τη διαταγή του.

ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ ΓΚΩΤΙΕ

'Ο Στραγκίλντο περπατούσε με κάποιο κόπο. 'Ετσι, χρειάστηκε να μ' όλοκληρη ώρα για να φτάσουν στην πλατεία Μαρτρού-Σαιν-Ζάν.

'Η πλατεία αυτή σχημάτιζε ένα άκανόνιστο τρίγωνο. Τή μία πλευρά του τριγώνου την έπαινε ή φυλακή του Μαρτρού. Στίς δύο άλλες έολεπες ένα υψηρό κωμόσπιτο. Με-

ρικά άπ' αυτά βρισκόταν κάτω από τό επίπεδο της πλατείας, σε τρόπο που φαινόταν μόνον οι στήγες τους. Στην κορυφή του τριγώνου, τέλος, βρισκόταν ένα όκταγωνο οικοδόμημα. Αυτό τό όκταγωνο οικοδόμημα ήταν μία από τίς πολλές υπερλίστες, που υπήρχαν εκείνη την εποχή στο Παρίσι. Στο μπροστινό μέρος του σχημάτιζε ένα είδος εξέδρας. Σ' αυτήν έδεναν τούς καταδίκους για όρισμένα άδικήματα, όπως ή κλοπή, ή συκοφαντία, ή νοθεία, κλπ., και τούς άφηναν εκεί ήμέρες όλόκληρες, για να τους βλέπη ό κόσμος. Πάνω από τό κεφάλι τους κάρφωναν μία ταμπέλλα, που άνέγραφε τό άδικήμα τους.

'Η φυλακή, έξ άλλου, ήταν ένα βαρύ οικοδόμημα, που είχε ένα μόνον όροφο και τό ύπόγειο. Στο ισόγειο βρισκόταν οι θάλαμοι τίς φρουράς. Στο ύπόγειο υπήρχαν κάμποσα κελλιά. Σ' αυτά έκλειναν τούς μελλοθανάτους, για να περάσουν εκεί την τελευταία νύχτα της ζωής τους. Παρόμοια φυλακή υπήρχε και στην πλατεία της Γκρέδης.

Σ' ένα από τά κελλιά αυτά ήταν κλεισμένος ό Γκωτιέ ντ' 'Ολναί. Τό άλλο πρωί, δά τόν έβγαζαν από κεί για να τόν οδηγήσουν στο Ικρίωμα.

Την ώρα, που ό Μπουριντάν κι' ό Στραγκίλντο έφτασαν στην πλατεία, οι βοηθοί του Καπελούς έστησαν αυτό τό Ικρίωμα.

Οι άξιοι αυτού συνεργάτες του δημίου, τόν είχαν άναζητήσει παντού, χωρίς να τόν βρούν. Φιλοτιμημένοι, λοιπόν, να τόν αναπληρώσουν για να δείξουν, ότι μπορούν να τά καταφέρουν και μόνοι τους.

Καμμία έκπαιση περίεργοι, παρακολουθούσαν την εργασία τους και, κάπου-κάπου, τούς βοηθούσαν ν' άνεβάσουν κανένα χοντρό δοκάρι.

Οι βοηθοί του Καπελούς, που φιλοδοξούσαν να τόν διαδεχτούν, δουλειαν τραγουδώντας.

'Η κατασκευή ενός Ικριώματος δέν ήταν εύκολη εκείνη την εποχή. Γιατί έπρεπε να γίνη πολύ ψηλό, σε τρόπο, που ό θεατής να μπόρουν να παρακολουθήσουν τό μαρτύριο του καταδίκου.

'Ο Μπουριντάν πέρασε την πλατεία, κρατώντας από τό μπράτσο τό Στραγκίλντο και προχώρησε προς την είσοδο της φυλακής. Για να πετύχη τό πασαόλιμο σχέδιό του, έπρεπε να δείξη ψυχραιμία και θάρρος. 'Ο παραμικρός διαταγμός, μία κάποια άμφιταλάντευσι, θα μπορούσαν να καταστρέψουν τά πάντα...

Όύτε μία στιγμή δέν είχε φοβηθή μήπως τόν αναγνωρίσουν ή μήπως τού φέρουν αντίρρησης. Προσπαθούσε, μάλιστα, να μη σκέφτεται καθόλου. 'Η θα ελευθερώσε τόν Γκωτιέ, ή θάμενε μαζί του. Μέση λύσι δέ χωρούσε.

Μέσα στη μία από τίς αίθουσες του Ισογείου, βρισκόταν καμμία έκοσασία τοζότες. Άλλοι άπ' αυτούς κοιμόνταν πάνω σε ξύλινους πάγκους κι' άλλοι έπαιζαν ζάρια.

'Ο Μπουριντάν, κρατώντας πάντα τό Στραγκίλντο από τό μπράτσο, σταμάτησε στην πόρτα.

— Πού είναι ό άρχηγός σας; ρώτησε μ' έπιτακτικό ύφος.

'Ενας από τούς στρατιώτες έτρεξε άμέσως στη γειτονική αίθουσα, άπ' όπου ξαναβγήκε έπειτα από μία στιγμή.

— Πέρσατε, είπε.

'Ο Μπουριντάν κι' ό Στραγκίλντο μπήκαν. 'Ο άξιωματικός κύτταξε με περιέργεια τόν νρώτο κι' όχι χωρίς κάποιο φόβο τό δεύτερο.

— Τί έπιθυμείτε; ρώτησε.

— Έρχομαι έκ μερους του βασιλιά, απάντησε ό Μπουριντάν, με σταθερή φωνή.

'Ο άξιωματικός, που τούς δέχτηκε καθιστός, σκώθηκε άμέσως κι' υποκλίθηκε με σεβασμό.

— Έχετε έδώ ένα φυλακισμένο; ρώτησε ό Μπουριντάν.

— Ναί, κάποιον Γκωτιέ ντ' 'Ολναί, απάντησε ό άξιωματικός.

— Δέ μ' ενδιαφέρει τ' όνομά του, είπε ό Μπουριντάν. Αυτός ό φυλακισμένος ξέρει κάποιο σπουδαίο μυστικό του κράτους.

— Καλά τό μάντεψα, απάντησε ό άξιωματικός. Με είδοπισαν, ότι ό άρχιδικαστής έάρθρη έδώ αύριο τό πρωί για να τόν άναγκάση να μιλήση.

Αυτό ό Μπουριντάν δέν τό ήξερε. Δέν έχασε, ώστόσο, τό θάρρος του.

— 'Η Αυτού Μεγαλειότης, είπε, δέν έλπίζει, ότι θα μιλήση τόν άρχιδικαστή, αφού δέ μιλήσε ούτε στον πρίγκιπα του Βαλουά. Γι' αυτό μ' έστειλε έδώ...

Κρατούσε πάντα τό Στραγκίλντο από τό μπράτσο.

Αυτός ό άνθρωπος, συνέχισε, ξέρει τόν τρόπο για να τόν κάμη να μιλήση... Κατά διαταγήν της Αυτού Μεγαλειότητος, πρέπει να τόν φέρει άμέσως σ' έπικοινωνία με τόν

κατάδικο. Θα τόν συνοδεύσω για να πάρω τίς εξομολογήσεις του.

'Ο άξιωματικός νόμισε πως κατάλαβε. 'Ο άνθρωπος με τόν κόκκινο μανδύα, θα ήταν σίγουρα κάποιος βασανιστής, που ήξερε να κάμη τούς καταδίκους να μιλάνε. Σκέφτηκε, ώστόσο, τίς έντολές, που είχε πάρει να μη άφίση κανένα να έπικοινωνήση με τόν κατάδικο.

— Μου χρειάζεται μία γραπτή διαταγή, είπε.

— Σας την έφερα, απάντησε ό Μπουριντάν.

Και τού έδωσε μία περγαμνή. 'Ηταν τό δεύτερο από τά χαρτιά που είχε πάρει από τόν Στραγκίλντο. Μ' αυτό ό βασιλιάς διέτασσε τούς διοικητές τών φρουριών και των φυλακών να έκτελέσουν κάθε τι που θα απαιτούσε άπ' αυτούς ό κομιστής του έγγραφου.

'Η στιγμή ήταν κρίσιμη. 'Ο άξιωματικός ξεδίπλωσε τη διαταγή και τη διάβασε με προσοχή.

'Ο Μπουριντάν άγωνιζόταν για να κρύψη τη συγκίνησι του. Τού φαινόταν, ότι ή καρδιά του είχε πάψει να χτυπάη μέσα στο στήθος του.

Άλλ' ή αγωνία του κράτησε μόνο μερικές στιγμές. 'Ο άξιωματικός προχώρησε στην πόρτα, την άνοιξε και φώναξε:

— 'Οκτώ άνδρες να έτοιμασθούν άμέσως για να κατεβούν στο ύπόγειο.

Ξαναγύρισε ύστερα στα βήματα του κι' άπλωσε τό χέρι του, για να δώση την περγαμνή στο Μπουριντάν.

Κάθε έπιθυμία σας θα έκτελεσθή, είπε. 'Ο Μπουριντάν αισθανόταν την έπιθυμία να ξ' αφανισή από τη χαρά του.

— Έχω τη διαταγή ν' άφίσω αυτή την περγαμνή, για να τη δείξετε στον άρχιδικαστή Ζάν ντε Ποεσύ, όταν θα έρθη έδώ για να έπισκεφθή τόν κατάδικο, απάντησε.

'Ο άξιωματικός δίπλωσε τότε την περγαμνή και την έβαλε πάνω στο γραφείο του.

— Έπιεύω να ξέρετε ότι ή συνομιλία μου με τόν κατάδικο πρέπει να είναι τελείως μυστική, είπε ό Μπουριντάν.

— Μην άνησυχήτε, απάντησε ό άξιωματικός. Οι άνθρώποι μου δέ θ' άκούσουν τό παραμικρό.

Ανοίξε ταυτόχρονα την πόρτα. Στο διάδρομο περίμεναν όχτώ τοζότες. Δύο άπ' αυτούς κρατούσαν στα χέρια τους φανάρια.

'Ο Μπουριντάν με τό Στραγκίλντο προπορεύθηκαν κι' άρχισαν να κατεβαίνουν μία σκάλα. Οι τοζότες άκολουθούσαν.

Όταν έφτασαν στο ύπόγειο, ένας από τούς στρατιώτες πλησίασε σε μία πόρτα και την άνοιξε.

'Ο Μπουριντάν πήρε τότε τό φανάρι του από έναν τοζότη και μπήκε στο κελλί, πρδόντας μαζί του και τό Στραγκίλντο. 'Επειτα ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του.

Στό βάθος του κελλιού βρισκόταν ένας άνθρωπος, που τά χέρια και τά πόδια του ήταν δεμένα με σχοινιά. Το πρόσωπό του έμοιαζε σαν κέρινο και τά μάτια του είχαν

χωθή μέσα στις κόγχες τους. 'Ηταν τόσο άδύνατος, που θα τόν νόμιζε κανείς για σκελετό.

'Ο άνθρωπος αυτός ήταν ό Γκωτιέ ντ' 'Ολναί.

'Ο Μπουριντάν ανατρίχιασε, βλέποντάς τον. Άλλά, χωρίς να χάνη καιρό, έτρεξε κοντά του, γονάτισε και τούκλεισε τό στόμα με την παλάμη του.

— Για τ' όνομα του Θεού, μην πih λέξι, τού ψιθύρισε στ' αυτί. Άπό τη σιωπή σου εξαρτάται ή σωτηρία ή δική σου κι' ή δική μου.

'Ο Γκωτιέ δέ μπορούσε να μιλήση. Άλλά τά μάτια του φάνερωναν περισσότερη έκπληξι παρά χαρά...

— Όχι, δέ μπορούσε να πιστέψη αυτό που έβλεπε. Σίγουρα, τά μάτια του θα τόν γελούσαν... 'Ο Μπουριντάν στο κελλί του; Άδύνατον!... 'Η μήπως όνειρεύταν;

— Ούτε λέξι, τού ξαναείπε ό Μπουριντάν. Μ' αναγνωρίζεις;... Με καταλαβαίνεις;

Αυτή τη φορά ό Γκωτιέ δέ μπορούσε πιά ν' άμφιβάλλη. 'Ο άνθρωπος, που βρισκόταν μπροστά του ήταν ό Μπουριντάν με σάρκα και όστά. Κι' είχε έρθει για να τόν σώση.

Έγειρε τό κεφάλι του προς τά κάτω, για να δείξη, ότι είχε κατάλαβε.

'Ο Μπουριντάν κατέβασε τότε τό χέρι του και, βάτοντας τό έχειριδιό του, άρχισε να κόβη τά σχοινιά από τά χέρια και τά πόδια του καταδίκου.

'Ο Γκωτιέ έτρεμε από τη συγκίνησι του... Μία ύπόκοψη φωνή βγήκε από τά χείλη του.

— Θέλεις, λοιπόν, να πεθάνωμε έδώ μέσα; τού ψιθύρισε ό Μπουριντάν, ξανακλεινόντάς του με την παλάμη του τό στόμα.

λήση. 'Επειτα από μερικά λεπτά, ό Μπουριντάν κατέβασε τό χέρι του. Πλησίασε κατόπιν τό Στραγκίλντο, που έστεκε κοντά στην πόρτα, άκίνητος σαν άγαλμα και τού πήρε τόν κόκκινο μανδύα. Αυτό τό μανδύα τόν έφοριζε πάνω στους ώμους του Γκωτιέ και κατέβασε την κουκούλα στο πρόσωπό του.

— Μπορείς να περπατήσης; τόν ρώτησε.

'Ο Γκωτιέ σηκώθηκε κι' άρχισε να περπατάη μέσα στο κελλί, για να ξεμουδιάσουν τά πόδια του.

'Ο Μπουριντάν ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα. Προσπάθησε, ώστόσο, να μη χάση την ψυχραιμία του... Πήρε τό Στραγκίλντο από τό μπράτσο και τού έβαλε να καθήση στην ίδια γωνιά, όπου βρισκόταν πριν ό Γκωτιέ. 'Επειτα τούδωσε γρήγορα τά χέρια και τά πόδια.

— Μ' αναγνωρίζεις; τόν ρώτησε, σκύδοντας πάνω του.

'Ο θρηοδαμαστής προσπάθησε να μιλήση. Άλλά δέν τό κατάφερε. Μόνο τά μάτια του κινήθηκαν μέσα στις κόγχες τους.

— Είμαι ό Μπουριντάν, ξαναείπε ό συνομιλητής του. Άκουσε, λοιπόν, τί έχω να σου πih. 'Ημουνα ένα τέρας σ' όλη σου τη ζωή και σε καταδίκασα σε θάνατο για τό καλό, που έκαμες σε μένα και σε πολλούς άλλους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΚΥΡΙΕ ΣΩΡ, θα θέλατε να μας εξηγήσετε τι ακριβώς συνέβη; είπε ο αστυνομικός Χολιντάιν.

Ο Τζακ Σόρ έριξε μια ματιά στη γυναίκα του, τη Μπέττυ, που έκλαιγε με λυγμούς, κι άρχισε:

—Το πρωί έκανε πολλή ζέση κι' αποφασίσαμε να πάμε για μπάνιο. Η γυναίκα μου πήρε μαζί της και την αδελφή της, τη Μάργκαρετ. Όταν φτάσαμε στο μέρος που θα κολυμπούσαμε, διψάσα. Η Μπέττυ προθυμοποιήθηκε να πάει να φέρει ύδωρα απ' την καντίνα, που βρίσκονταν ένα μίλι πιο πέρα. Η Μάργκαρετ κι' εγώ μείναμε ξαπλωμένοι στην αμμουδιά.

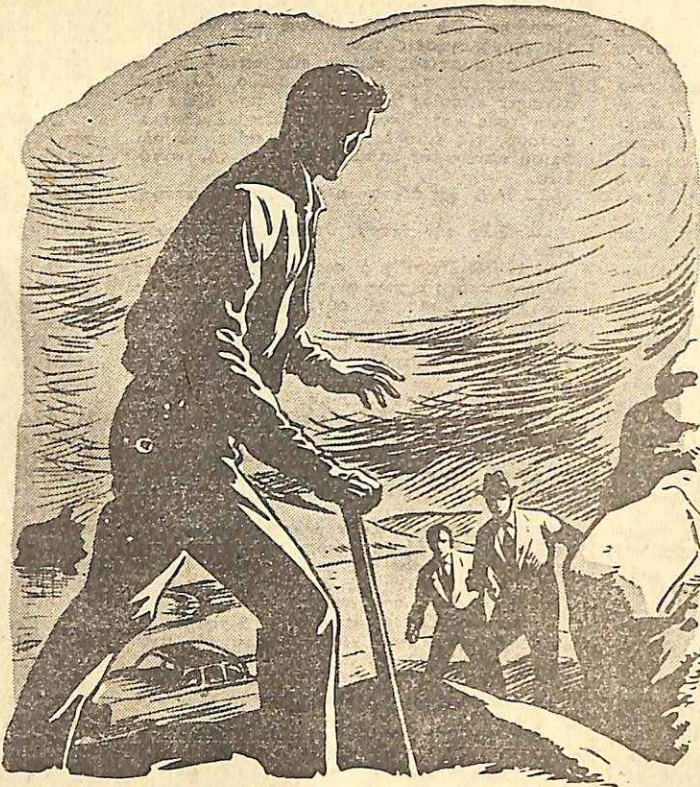
—Ο ήλιος με είχε ζαλίσει και κόντευε να με πάρει ο ύπνος, όταν η Μάργκαρετ άρχισε να μιλάει. Έλεγε πόσο ωραία ήταν η θάλασσα και πόσο ερμηνη. Ύστερα είπε πως ένιωθε πολύ δυστυχισμένο τον εαυτό της, γιατί ήταν μόνη της και δεν είχε νιώσει ακόμα τον έρωτα στα 25 χρόνια της.

—Είπε πως ήταν μόνη; ρώτησε ο ντέτεκτιβ Χάλλεκ.

—Ναι. Και είχε δική... «Ηταν ένα δειλό κορίτσι, με κλειστό χαρακτήρα. Δεν είχε ποτέ παρέες ή φίλους. Οι μοναδικοί συγγενείς της ήμασταν η γυναίκα μου κι' εγώ».

—Συνεχίστε, κύριε Σόρ, είπε ο αστυνομικός Χολιντάιν.

—Ύστερα η φωνή της έγινε παράξενη, μακρινή! Και μουρμούριζε πως, αφού ήταν μόνη της κι' η θάλασσα τόσο ερμηνη, δεν έμενε παρά να πέσει στην αγκαλιά της θάλασσας. Τα λό-



Το ίδιο βράδυ έπιασαν το Σόρ, τη στιγμή που ζέθαβε το πτώμα της κουινιάδας του.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

για της αυτά δε μου κόνανε εντύπωση, γιατί ήταν πάντα περίεργη και μελαγχολική κοπέλλα. Σκέφτηκα πως η Μπέττυ θα γύριζε σε λίγο κι' αποφάσισα να πεταχτώ ως τ' αυτοκίνητο, για να πάρω το εργαλείο που ανοίγει τις μπουτίλιες.

—Που ήταν σταματημένο τ' αυτοκίνητο; ρώτησε ο Χολιντάιν.

—Στο δρόμο, ακριβώς πάνω απ' την ακτή. Για να φτάσω ως εκεί, έπρεπε να περάσω μερικούς αμμόλοφους κι' ύστερα να σκαρφαλώσω στην πλαγιά, γιατί το έδαφος κατηφορίζει πολύ προς τη θάλασσα...

—Πόση ώρα κάνατε να φτάσετε; ρώτησε ο Χάλλεκ.

—Το πολύ τέσσερα λεπτά. Πήρα το εργαλείο από τ' αυτοκίνητο. Κι' όταν στρέφω για να ξανακατεβώ, είδα τη Μάργκαρετ να προχωρά μέσα στο νερό!

—Εφτάσε τότε κι' η Μπέττυ κι' ήρθαμε άμέσως στην αστυνομία, να σας πούμε τι συνέβη.

—Κυρία Σόρ, είπε μαλακά ο Χάλλεκ, ακούσατε ποτέ την αδελφή σας να μιλάει γι' αυτοκτονία;

—Ποτέ! Δίλωσε η Μπέττυ, ανασπώνοντας τα δακρυσμένα της μάτια. Φαινόταν ευτυχισμένη απ' τη ζωή της, προπάντων τον τελευταίο καιρό.

—Ευχαριστώ, κυρία Σόρ, είπε ο ντέτεκτιβ. Τώρα μπορείτε να φύγετε.

—Όταν ο αστυνομικός κι' ο ντέτεκτιβ έμειναν μόνοι τους, κυττάχτηκαν με δυσπιστία.

—Τι νομίζεις πως συνέβη στην πραγματικότητα, Τζών; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

—Δεν ξέρω, απάντησε ο αστυνόμος. Έσ' τι λές, Σάμ;

—Λέω πως ο Σόρ δολοφόνησε τη Μάργκαρετ, είπε ο ντέτεκτιβ με θάρεια φωνή.

—Μα για ποιο λόγο θα το έκανε αυτό;

—Υπάρχει ένας λόγος, και πολύ σοβαρός μάλλον. Όπως είπε κι' ο ίδιος, η Μάργκαρετ δεν είχε άλλους συγγενείς απ' αυτόν τάσσημα φωτογραφικών ειδών που πήγαινε πολύ καλά, ενώ ο Σόρ δεν τον έπαιρνε υπάλληλο στο μαγαζί της, γιατί δεν ήταν ούτε εργατικός ούτε τίμιος... Τώρα αυτό το μαγαζί το κληρονομεί η Μπέττυ, δηλαδή ο Σόρ...

—Μη βγάδεις τόσο εύκολα συμπεράσματα, είπε ο αστυνόμος. Δε μπορείς να κατηγορήσεις έναν άνθρωπο για φόνο, μόνο και μόνο επειδή θα κληρονομήσει ένα κατάστημα!

—Εχω κι' άλλους λόγους να πιστεύω στην ένοχότητά του, Τζών, δήλωσε ο Σάμ. Αλλά δε θα σου τους πω, ώπου ν' αποδείξω την υποψία μου.

Τ' άλλο πρωί, ο Χολιντάιν πρόσεξε πως ο Χάλλεκ φαινόταν τρομερά κουρασμένος.

—Δεν κοιμήθηκε καθόλου άποψε, του εξήγησε ο ντέτεκτιβ. Είχα πάει στην αερογιάλ, εκεί που πνίγηκε η κοπέλλα, και σκεπτόμουν...

—Στις 9 το πρωί, την ώρα δηλαδή που μας είπε ο Σόρ πως έγινε η αυτοκτονία, έκανα μόνος μου μία ανασπράδαση. Μπήκα στο νερό κι' άρχισα να προχωρώ σιγά-σιγά.

—Ο κόλπος είναι πολύ ρηχός. Χρειάστηκε να περπατήσω έξι λεπτά, για να φτάσω το νερό στο στήθος μου, δηλαδή στο ύψος που βρίσκονταν οι ώμοι της κοπέλλας. Για να τη σκεπάσω

έντελώς η θάλασσα, έπρεπε να περπατήσω τουλάχιστον άλλα δυο λεπτά. Κι' όμως ο Σόρ μας είπε πως πέρασαν το πολύ τέσσερα λεπτά, απ' τη στιγμή που την άφισε για να πάει στ' αυτοκίνητο ως όπου την είδε μέσα στη θάλασσα...

—Θάκανε λάθος, παρατήρησε ο Χολιντάιν.

—Όχι. Έκανα τον ίδιο δρόμο πολλές φορές, και το ρολόι μου έδειξε ακριβώς τρία λεπτά. Επομένως υπάρχει μία διαφορά πέντε λεπτών, ή έστω τεσσάρων. Αυτά τα λίγα λεπτά αποκάλυψαν το ψέμμα του, Τζών!

—Ίσως, αλλά δεν αρκεί αυτό για να τον στείλουμε στο δικαστήριο, είπε ο αστυνόμος.

—Το ξέρω. Μα σκέφτηκα πως, αφού τα συνεργεία μας έψαχναν χτές όλα τ' απόγεμα, χωρίς να μπορέσουν να βρουν το πτώμα της κοπέλλας, αν και ο κόλπος δεν είναι τόσο μεγάλος, φαίνεται πως ο Σόρ δε θα την έπνιξε.

—Τη σκότωσε μ' άλλο τρόπο κι' έχει κρύψει κάπου το πτώμα της. Κάπου κοντά στην ακτή, μία και δεν είχε καιρό να πάει μακριά.

—Θυσιικά, θα σκεπτευώ να πάρω το πτώμα μόλις μπορέσω, για να το κρύψω σε πιο ασφαλισμένο μέρος. Πρέπει να τον παρακολουθήσουμε, Τζών!

Ο Χάλλεκ είχε δική. Το ίδιο βράδυ έπιασαν το Σόρ, τη στιγμή που ζέθαβε από ένα αμμόλοφο το πτώμα της κουινιάδας του. Όταν είδε πως δεν υπήρχε πια καμμία ελπίδα να σωθεί, ομολόγησε πως την είχε σκάσει, σκεπάζοντάς της το πρόσωπο μ' ένα ρούχο, και πως είχε σκοπό να τη βάλει σε μία βαρέα και να την πετάξει πολύ βαθιά στη θάλασσα, ώστε να μη μπορέσουν να βγάλουν κανένα συμπεράσμα απ' τη νεκροψία όταν θα την εύρισκαν.

—Θα ήθελα να μου εξηγήσεις γιατί υποπτεύθηκες το Σόρ απ' την πρώτη στιγμή, είπε λίγο αργότερα ο αστυνόμος στο Σάμ.

—Ο ντέτεκτιβ έσκυψε το κεφάλι του. Φαινόταν γερασμένος κατά δέκα χρόνια...

—Κατάλαβα άμέσως πως δεν έλεγε αλήθεια, όταν μας είπε πως η κουινιάδα του του μίλησε για τη μοναξιά της και για πως αυτό ήταν ψέμμα... γιατί η Μάργκαρετ κι' εγώ αγαπιόμαστε!

—Δεν είχε θελήσει να πη τίποτα στους δικούς της, πριν βεβαιωθεί απόλυτα για τα αισθήματά της. Την παραμονή όμως του εγκλήματος, είχαμε συμφωνήσει πως θα τους αναγγέλλε τους αρθρώνες μας τ' άλλο απόγεμα!

—Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να θελήσει να πεθάνει τη στιγμή που είχε βρει την ευτυχία της κοντά μου; Μα κι' αν ακόμα υποθέσουμε πως ανακάλυψε ξαφνικά ότι δεν με αγαπούσε, και τότε ακόμα θα ήταν τρομερά δύσκολο να αυτοκτονήσει μ' αυτόν τον τρόπο. Είχαμε πάει μαζί στη θάλασσα και μπορούσα να διαπιστώσω με τα ίδια μου τα μάτια πως ήταν μια θαυμάσια κολυμβητριά. Πως θα μπορούσε λοιπόν να προχωρήσει μέσα στο νερό μέχρις ότου την σκεπάζει και να υποφέρει το μαρτύριο της ασφυξίας; Όσο μεγάλη θέλησι κι' αν είχε δεν θα άντεχε. Το ένστικτο της αυτοσυντηρησεως θα την ανάγκαζε να ανέβει στην επιφάνεια... Βλέπετε λοιπόν φίλε μου, ότι κι' αν ακόμα δεν ήμουν αστυνομικός, δεν χρειαζόταν να σκεφτώ πολύ για να καταλάβω ότι η Μάργκαρετ είχε δολοφονηθεί!...

Σ. ΤΖΙΛΦΟΡΝΤ

ΘΘ

ΜΕ ΤΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Σ' όλα τα μαιευτήρια της Νέας Υόρκης, παίρνουν τώρα τα αποτυπώματα των ποδιών των μωρών που έρχονται στον κόσμο. Είναι ένα μέτρο υποχρεωτικό, γιατί τα αποτυπώματα αυτά βοηθούν στην αναγνώριση των παιδιών, σε περίπτωση π. χ. απαγωγής τους από κακοποιούς. Θα τα φυλάει λοιπόν επί 20 χρόνια στα αρχεία του μαιευτηρίου, μαζί με τα αντίστοιχα δακτυλικά αποτυπώματα των μητέρων.

Η μέθοδος αυτή της αναγνώρισης των βρεφών προέρχεται από τη Νότιο Αμερική, όπου μερικές χώρες τη χρησιμοποιούσαν αποτελεσματικά πάλω από 50 χρόνια.

Οι ειδικοί της επιστημονικής αστυνομίας ελπίζουν ότι θα διαδοθεί σ' όλα τα μέρη του κόσμου, ώστε να σταματήσουν οι κλοπές των βρεφών, καθώς και το άνακατέμα τους κατά τη γέννησή τους.

Πριν εφαρμοσθεί στην Αμερική, δοκιμάστηκε επί 3 χρόνια στην Ελλάδα.

Το ενδιαφέρον γι' αυτή τη μέθοδο γεννήθηκε κυρίως από την περίπτωση μιας μητέρας, που διαμαρτυρόταν πως της είχαν δώσει στην κλινική άλλο παιδί αντί για το δικό της. Δε μπορούσε όμως να το αποδείξει, γιατί δεν υπήρχε ένα θετικό μέσο εξακριβώσεως της ταυτότητας των μωρών.

Στην αρχή λοιπόν, δοκίμασαν να παίρνουν τα δακτυλικά αποτυπώματα των νεογεννητών. Είδαν όμως ότι δεν ήταν καθόλου καθαρά, γιατί τα μωρά έχουν μικροσκοπικά δακτυλάκια.

Σκέφτηκαν τότε να τους παίρνουν τα αποτυπώματα των ποδιών και να τα ταξινομούν μ' ένα απλό τρόπο. Βρήκαν δε αλάνθαστη αυτή τη μέθοδο.

Τα αποτυπώματα παίρνονται άμέσως μόλις γεννηθεί το παιδί, και σημειώνεται δίπλα τους το όνομά του.

γκρέκα



Μέ τέτοια
μενιά είδη
για προίμια:
ποιός δεν
δά μέ πάρη;

Ν° 120

• Σεντόνια

• Ίρλάνδα

• Βικτώρια

• Χασέδες Ν° 333

• Περκάλια Ν° 33

σε εξαιρετικές ποιότητες, ανώτερες των
Ευρωπαϊκών, ως και όλα τα άλλα είδη της

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

στα Μεγάλα Καταστήματα Νεωτερισμών

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ



— Έρχονται για μένα! φώναζε η 'Αϊσα. Θα με πιάσουνε! Σώσε με, 'Αλή!...

Ο ΝΕΟΣ θεδούινος κύτταζε έκπληκτος την κοπέλλα που πήδησε από τ' αλογό της μπροστά στη σκηνή του.

— Πώς δρέθηκες ολόμοναχη στην έρημο, όμορφο λουλουδί; τη ρώτησε.

— Για τ' όνομα του 'Αλλάχ, δώσε μου λίγο νερό! δάγκωσε εκείνη. Ύστερα θα μάθεις ό,τι θέλεις.

Ο θεδούινος της έδωσε να πιει. Όταν η κοπέλλα χόρτασε τη δίψα της, κάθισε στον ίσκιό της σκηνής και άρχισε:

— Όσο ζούσε ο πατέρας μου, ο σουλτάνος της Τύνιδος, ήμουν το πιο ευτυχισμένο πλάσμα του κόσμου. Δέ μου έλειπε τίποτα και ζούσα σάν μέρα σε δειρο... Μα πριν από δεκαπέντε μέρες ο πατέρας μου πέθανε και στο θρόνο του ανέβηκε ένας λυσσαλέος σκύλος: ο ξάδελφός μου, ο Μουσταφάς. Από καιρό ήξερα πως ήταν έρωτευμένος μαζί μου, αλλά δεν τόλμυσα να τ'ον δείξω. Όταν όμως έγινε σουλτάνος, μου δήλωσε πως ήμουν υποχρεωμένη να τον παντρευτώ.

Μα επειδή ξέρει ότι δεν τον θέλω για άντρα μου κι' ότι, αν χρησιμοποιήσω δια, θα εσπανατιστή ο λαός μου που μ' αγαπάει, ανάγκησε πως θα γίνουν ιπποδρόμους και πως θα με κερδίσει ο νικητής. Είναι άνοιγρος ότι θα νικήσει αυτός, μια τέρα αλογα της 'Αραβίας. Γι' αυτό κι' είμαι στην έρημο, το παλάτι και η πανιέ- τωσάπ' τη μαύρη προσπάθωντας να γλυ- - Διηλαση είσαι η 'Αϊσα, η βασίλοπού- λα; ρώτησε ο θεδούινος. Και πως φαντά- ζεσαι, δυστυχισμένη, ότι μπορείς να ξεφύ- γεις;... Ο σουλτάνος θα στείλει τους στρατιώτες του να σε θρούν, όπου κι' αν κρυφής!

— Τό ξέρω! αναστέναξε η κοπέλλα, ενώ τα πράσινα μάτια της θορυβώσανε. 'Αλλά δε σου τ'ον είπα όλα. Άκουσα ότι υπάρχει στην έρημο ένα άγριο αλογο, γρηγορώ- τερο κι' απ' τον άνεμο. Οι θοοκοί το λέ- νε «Σαϊτάν». Αν θρω αυτό το αλογο, σώ- θηκα!

— Πολλοί είν' εκείνοι που θέλουν ν' ά- πρκτήσουν το Σαϊτάν, είπε ο θεδούινος. Μα θα γίνω δικός μου στο τέλος! Τόν κυ- νηγώ τώρα, και σε λίγο θα τόν πιάσω.

— Χάσιος μου τόν, και θα σου δώσω όσο χρυσάφι θέλησης! φώναζε η 'Αϊσα.

— Δέ θα τόν δώσω σε κανένα, δήλωσε ο νέος τινάχνοντας το περριφανό κεφάλι του. Αυτό τ' αλογο, τó θέλω όσο τίποτα στον κόσμο!

— Τότε, αν τόν πιάσης, έλα να τρέξω στίς γιορρομίες, που πρότεινε η κοπέ- λα. Θα νικήσης και θα με πάρης γυναίκα σου.

— Κι' ύστερα θα είμαι υποχρεωμένος νά

ΕΣΠΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Πήγες να φύγης, ε; της είπε εκείνος σαρκαστικά. Νόμισες πως είν' εύκολο να γλυτώσης απ' τα χέρια μου. Για τιμωρία σου, θα μείνεις φυλακισμένη σ' ένα δωμά- τιο του παλατιού, όπου να περξουν οι δεκαπέντε μέρες που μάς χωρίζουν από τις ιπποδρομίες. Κι' ύστερα θα γίνης γυ- ναίκα μου.

— Καλύτερα να πεθάνω! φώναζε η 'Αϊσα. Ο σουλτάνος έσκασε στα γέλια και διά- ταξε να την κλειδώσουν σε μια κάμαρα και να προσέξουνε μή θρω τρόπο γ' αυτο- κτονία.

Οι δεκαπέντε μέρες πέρασαν μέσα σε φρικτή αγωνία για τη φτωχή 'Αϊσα. Δεν εί- κε ούτε την παραμικρή έλπίδα πως θα γλύ- τωνε απ' τα νύχια του Μουσταφά. Τρεις φορές προσπαθούσε να σκοτωθώ, αλλά παν- τα την πρόφταιναν οι φρουροί.

Τέλος, ξημέρωσε η μέρα τών άγώνων. Οι σκλάβες έντυσαν την κοπέλλα με γαλά- ζιο άρακνοφάντα πέπλο, που ταίριαζαν στην νεραϊδένια όμορφιά της, και την ώ- δυνησαν στον τόπο που θα γίνονταν οι ιπ- ποδρομίες.

Η 'Αϊσα κρατούσε χαμηλωμένο το κεφά- λι της κι' έκλαιγε συνέχεια πίσω απ' τó φερτζό της. Δέ ήλκυσε τα μάτια της, πα- ρά μόνον όταν άκουσε το σύνθημα του ξεκινήματος.

Και τότε μια κραυγή χαράς ξέφυγε απ' τα χείλη της και τó πρόσωπό της άστραψε.

Πρώτος, πολύ πιο μπροστά απ' τó σουλ- τάνο, κάλπιαζε ο νέος θεδούινος, πάνω σ' ένα υπέροχο κατάμαυρο αλογο, τó Σα- ιτάν.

Έτρεχε σάν άστραπη, πιο γρήγορα κι' απ' τον άνεμο, κι' έσπασε στο τέρμα, ενώ ο Μουσταφάς ήταν ακόμη στη μέση της διαδρομής.

Με χέρια που τρέμανε, η 'Αϊσα τού πρό- φερε το χρυσό τριαντάφυλλο, τó έπαθλο

Τό χρυδό ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

ζήσω μέσα στους τέσσερες τοίχους του παλατιού!... Όχι, όχι, ο 'Αλής θα πεθάνη, αν τού στερήσουν τόν ελευθερο άέρα της έρήμου... Σε λυπάμαι, βασίλοπούλα μου, μα δε μπορώ να σε βοηθήσω.

Την ίδια στιγμή άκουσθηκαν ποδοβολη- τά αλόγων και φάνηκε μια όμη:δα από κα- θαλλάρηδες, που φορούσαν τη στολή των στρατιωτών της Τύνιδος.

— Έρχονται για μένα! φώναζε η 'Αϊσα. Θα με πιάσουνε! Σώσε με, 'Αλή!...

Ο θεδούινος έμεινε μια στιγμή διατα- χτικός. Ύστερα πήδησε σ' αλογό της κο- πέλλας κι' έφυγε τρέχοντας.

Πίκρα και περιφρόνησι πλημμύρισαν την καρδιά της 'Αϊσα.

— Τό δειλό! μουρμούρισε. Τόσκασε μπρο- στά στους στρατιώτες και μούκλεψε τ' α- λόγο μου. Πόσο κουτή ήμουν να έλπιω πως θα με βοηθήσει!... Κρίμα στην όμορ- φιά του! Ποτέ δε φανταζόμουν πως ένα τέτοιο παλληκάρι θα είχε στο στήθος του καρδιά λαγού...

Τ' άλλο πρωί, η 'Αϊσα δρισκόταν μπρο- στά στο Μουσταφά.

ΓΝΩΜΙΚΑ

* Η ελφονεία είναι η σίβια της κα- κίας.

* Όποιος θυσιάζει τη συνείδησή του στη φιλοδοξία, μοιάζει μ' εκείνον που καίει μια εικόνα για να πάρη τη στά- χτη της.

* Οι καλύτεροι αιώνες για τη φι- λασοφία ήταν όταν δεν ύπάρχαν φιλό- σοφοι.

* Οι άνθρωποι είναι ως επί τó πλε- ιστον κουτοί και κακοί. Μα πρέπει να ζούμε μαζί τους, όποιοι κι' αν είναι.

* Είναι μεγάλο έμπόδιο για την εύ- τυχία τó να περιμένει κανείς μεγάλη εύ- τυχία.

Φοιμενέζλ

* Όποιος σπέρνει χάρη, θερίζει φι- λία. Όποιος φυτεύει καλοσύνη συνά- ζει αγάπη.

Μ. Βασιλείος

Α. ΣΩΛΚ

ΠΥΡΡΟΛΕΠΟΙΝΕΙ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ

ΕΙΧΕ μια όμορφη άποράμ'λλη, μά ή κατα- γωγή της ήταν ταπεινή. Άνηκε στο προσω- πικό του Ένετοδ διοικητή του Ναυπλίου Κον- ταρίνι και ύπηρετούσε στα διαμερίσματα της άνεψιάς του Γιομόν- δης. Η Γκρατσιόσα ήταν λεπτή και τρυφερή ύπαρξη. Άδρεψε την κυ- ρα της και ήταν πρόθυμη να πεθάνη για χάρι της. Μά κι η Γιομόνδη είχε συνδεθεί στενά μαζί της και τη θεωρούσε περισσότερο φίλη πα- ρά ύπηρετρία. Ωστόσο ο Κονταρινί δεν έδωσε με καλό μάτι αυτή τη φίλια. Έλεγαν πως ήταν έρωτευμένος με την άνεψιά του κι' ότι ζήλευε όποιον κι' αν την ζύγωνε, ακόμη και τις γυναίκες του πύργου. Η όμη αυτή δε βγήκε τυχαία. Πολλές φορές τόν είχαν δη να παρα- κολούη χωρίς τη Γιομόνδη, όταν κατέβαινε να πάρη μέρος στα συμ- πόσια του. Αυτό τó είχε προσέξει και η Κίαρα, η γυναίκα του. Κι' ένα βράδυ τού είπε:

— Άγαπάς τη Γιομόνδη. Την αγαπάς κι' ωστόσο δε θές να τó δ- μοιογήσης. Έγώ δε σου είμαι πιά τίποτα. Τό βλέπω στα μάτια σου, στα λόγια σου, στίς κινήσεις σου. 'Αλλά δε θα σ' αφήσω να τη χα- ρής. Εά τη δγάλω με την πρώτη ευκαιρία από τη μέση.

Ο Κονταρινί την κούταξε έντρομος σχεδόν. Απότομα κάθισε σιμά της και της έπιωσε τα χέρια.

— Χαίρομαι που μιλάς έτσι Κίαρα, αποκρίθηκε. Γιατί καταλαβαί- νω πως ακόμη κι' αγαπάς. Άλλα φορά όμως να μη μού ξαναπείς για τη Γιομόνδη. Είναι θυγατέρα τού άδελφού μου και από τότε που πέ- θανε, την έχω στην προστασία μου. Πως είναι δυνατόν να ζηλεύης ένα πλάσμα, που έχει τó ίδιο αίμα με τó δικό μου;

Η άρχοντισσα χαμογέλασε παρόξενα.

— Θάρρεις πως ζήλευω λοιπόν; ρώτησε. Κάνεις λάθος. Άπλως δε θέλω να ταπεινωθώμαι και θα κάνω ό,τι περνά απ' τó χέρι μου για να παραμείνω ως τó τέλος σύζυγός σου. Αν θές ωστόσο να μού ά- ποδείξεις τó αντίθετο, πάντρεψέ την!

Ο Ένετος έκανε μια νευρική κινήσι.

— Νά την παντρεύω; Άλλά με ποιόν λοιπόν;

— Δεν πιστεύω ν' άγνοής ότι ο Βαρβολομαίος Ρόζα, είναι έρω- τευμένος μαζί της.

Αυτή τη φορά ο Κονταρινί πετάχτηκε πάνω κατάχλωμος.

— Νά της δώσω τó Βαρβολομαίο Ρόζα; φώναξε. Έναν άσημαντο τροβαδούρο; Ω, είσαι τρελή Κίαρα! Άβριο κίολας, ο άνθρωπος αό- τος ά έρεθί μακριά από τó Ναύπλιο.

Η Κίαρα κούνησε τó κεφάλι της.

— Τότε θα πληγώσης τη Γιομόνδη σου, είπε άργά. Γιατί, όπως φαίνεται, δεν ξέρεις πως κι' αυτή τόν αγαπά. Ναι, μη με κιντάς έτσι! Αν άμφιβάλλης, μπορείς να τούς παρακολουθήσης και να τούς πιάσης μαζί. Ίσως να δυσκολευτής λίγο, γιατί η Γιομόνδη έχει έ- ναν καλό βοηθό. Αν κάνης όμως ύπομονη, θα πέτυχης τó σκοπό σου.

Ο Κονταρινί σκούπισε τó ιδρώμενο με φωνή που έτρεμε θα- θεία. Ποιος είναι ο βοηθός της; τη ρώτησε σ' ένα μυστικό; Α, Κίαρα! Εί- μαι βέβαιος ότι προσπαθείς να την άδικήσης. Γιατί κανείς δε θα τολ- μούσε να βοηθήσει τη Γιομόνδη, σ' ένα τέτοιο άνοσιούργημα.

Η άρχοντισσα γέλασε σαρκαστικά.

— Σε πιστεύω για έξυπνο, είπε. Άλλά δεν είσαι. Γιατί, αν ήσουν, θα καταλάβαινες ότι αυτός που βοηθεί την άνεψιά σου να συναντιέ- ται κρυφά με τόν τραγουδιστή της, είναι η Γκρατσιόσα.

Χτύπησε τη γροθιά του ο διοικητής και κάτι θέλησε να πη. Δεν τó είπε όμως και βγήκε από τόν κοιτώνά της γυναίκας του, με την ψυχή φουρτουνασμένη. Τη στιγμή που κατέβαινε στη σάλα του πύρ- γου, είδε τυχαία μπροστά του τó Βαρβολομαίο Ρόζα. Η πρώτη του σκέψη ήταν να τραβήξει τó σπαθί του και να τó βυθίσει στο στήθος του. Συγκρατήθηκε όμως, γιατί σκέφτηκε να παίξει διαφορετικά τó παιχνίδι του: Έπρεπε να τόν συλλάβη με την άνεψιά του! Μόνο έτσι θα έκδικιόταν τη Γιομόνδη, που τόν κρατούσε σε άπόσταση.

— Βαρβολομαίο, είπε στον τραγουδιστή, τις μέρες αυτές σε βλέπω πολύ συλλογισμένο. Αν δε σου συμβείη κάτι σοδαρό, τότε πρέπει να είσαι έρωτευμένος.

Ο τροβαδούρος έβαλε τó χέρι στο στήθος του.

— Ο έρωτας είναι τó μόνο πράγμα που με άπασχολεί, αποκρίθη- κε με την καθαρία φωνή του. Αν δεν άσθανώμαι την ψυχρή μου πλημ- μυσμένη από τ' όραμα ενός άγαπημένου προσώπου, μού είναι ά- δύνατο να τραγουδήσω.

Τό αίμα ανέβηκε στο κεφάλι τού Κονταρινί και τα μάτια του θά- λωσαν. Συγκρατήθηκε όμως πάλι και τόν ρώτησε:

— Ποιά είναι, λοιπόν, η τυχερή δέσποινα που κατέχει την καρδιά σου; Πες μου τ' όνομά της για να δώ αν είναι άνταξιά σου;

Ο Βαρβολομαίο τόν κούταξε για λίγο σιωπηλός. Χαμογέλασε κα- τόπιν και είπε:

— Άς μού επιτρέψη η εγγενεία σου να μην τó φανερώσω ακόμη. Τό μυστικό που κρύβω στην ψυχή μου δεν είναι μόνο δικό μου.

Ο Ένετος έσφιξε τα δόντια του. Ο δούλος φούντωσε πάλι μέσα του και τα δάχτυλά του χάιδεψαν παρόξενα τη λαή τού σπαθιού του. Σαφνικά όμως χαμογέλασε άνασχημάτιστος τούς ώμους.

— Άφού είναι έτσι, δεν έπμένω περισσότερο, άπάντησε. Ίσως αύ- τó να είναι και τó σωστό. Πάντως άπόψε θα έχουμε μεγάλο συμπό- σιο. Έχω καλεσμένους εκλεκτούς φίλους. Μεταξύ τους θα βρίσκεται και ο Τριαντάφυλλος Κάμπο, που έρτασα μόλις χτες από τη Βενετία. Τόν έχεις άκούστα; Είναι φημισμένος λαπότης σ' Ανατολή και Δύση. Τόν προσκώ για την άνεψιά μου τη Γιομόνδη. Τι λές εσύ;

Ο Βαρβολομαίο έκανε μια βραδεία πόκλασι.

— Ο Ντί Κάμπο είναι άντάξιος της άνεψιάς σου, εγγενέστατε! Η έκλογή μου είναι σωστή. Άπόψε, λοιπόν, θα ψάλλω τά ωραιότερα τρα- γούδια μου, για τó έκλεκτό αυτό ζευγάρι.

Ο Κονταρινί έμεινε με στόμα άνοιχτό. Περιμενε η είδησι αυτή να συνταράξη τόν τροβαδούρο. Περιμενε να τόν δη να χάνη τó χρώμα του και τά λόγια του. Κι' αντί γι' αυτό ο Βαρβολομαίο έβειδε ελλι- κρηή χαρά. Παινεψε τó ντί Κάμπο, ενώ άσπερσε να τόν κατηγορήσει. Και χάρηκε για τη Γιομόνδη, ενώ κανονικά θα έπρεπε να δείξη πως πληγώθηκε.

Πρέπει να είναι πολύ ποιητός, ψήφισε ο Ένετος καθώς άπομα- κρυνόταν. Άλλά θα τού άποδείξω ότι έγώ είμαι ακόμη καλύτερός του.

Τό θρόδυ στο συμπόσιο η Γιομόνδη έλαμπε με την όμορφιά της.

— Δέσποινα, της είπε ο ντί Κάμπο συγκινημένος, έπηρεψε μου ν' άγνίξουν τα χείλη μου τó άπαλό σου χέρι.

Κι' ενώ η μικρή πυροβόλποινα τού έβιβε τó χέρι της, ο Κονταρινί παρακολουθούσε με τó βλέμμα να δη τις αντίδρασεις τού Βαρβολο-

μαίο. Ο τροβαδούρος όμως χαμογέλασε, σά να συμμεριζόταν τη γενική χαρά. Τότε άκρίβως, ο Ένετος θέλησε να δώση τó χτύπημα.

— Φίλοι μου! φώναζε με τó κύπελλο στο χέρι. Άπόψε η άγαπημένη μου άνεψία Γιομόνδη άφραδονιάζεται με τόν Ιππότη Τριαντάφυλλο ντί Κάμπο. Σας καλώ στους γάμους τους, που θα γίνουν σε τρεις μέρες.

Κι' άξαφνα άκουσθηκε η γλυκειά φωνή τού Βαρβολομαίο: — Η εύτυχία είναι ένα πουλί, που πρέπει να τó κυνηγήσης για να τó πιάσης. Ω, έσεις φίλοι μου, πού μ' άκούτε. Τό δικό μου πουλί είναι κλεισμένο σε κλουδί δλόχρυσο και δε θα τó άφήσω ποτέ να μού φύγη!...

Τά βλέμματα της Κίαρρας διασταυρώθηκαν με τού Κονταρινί. Τά λόγια τού τροβαδούρου έκρεσαν όλο τόν πόνο κι την άπόγνωση. Κανέ- νας όμως δεν τó πρόσεξε αυτό και, τελειώνοντας τó σκοπό του, τά χειροκροτήματα έπεσαν βροχή. Ύστερα, όταν όλα ήσυχασαν, η Γιο- μόνδη τού χαμογέλασε με τó υπέροχο χαμόγελό της.

— Τό πιστεύω, Βαρβολομαίο, τού είπε. Έσύ δε θα χάσης ποτέ τó πουλί της εύτυχίας σου. Γιατί τó διαλέξες άνάμεσα σε χίλια άλλα.

Τό συμπόσιο εξακολούθησε. Κάποια στιγμή, ο Κονταρινί είδε την άνεψιά του να σηκώνεται και να βγαίνει από την αίθουσα. Τό ίδιο έκανε κι' ο Βαρβολομαίο. Αυτό ήταν. Βιαστικά, έσκυψε στο ατί της Κίαρρας και κάτι της ψιθύρισε. Την έπιασε κατόπιν από τó μπράτσο, και βγήκε στόν κήπο τού πύργου.

— Λοιπόν; ρώτησε άξαφνα η Κίαρα τόν Κονταρινί. Πιστεύεις τώρα;

— Πιό σιγά! της είπε κείνος. Πρέπει να τούς πιάσω μαζί! Έκεί πιάσ άπό κείνη την τριανταφυλλία, βλέπω δυό σκιές άγκαλιαμένες.

— Έσπου τó σπαθί του και ώρμησε μπροστά, ξεφωνίζοντας: — Θα σάς σκοτώσω και τούς δυό! Λερώσατε την τιμή μου και τ' όνομά μου!

Τό άγκάλιασμένο ζευγάρι χάρισε τρομαγμένο. Ο Κονταρινί ση- κασε τó σπαθί του. Έτοιμος να τó κατέβαση στο κεφάλι της άνεψιάς του. Τό χέρι του όμως έμεινε μετέωρο. Γιατί αντί της Γιομόνδης, μπρο- στά του στεκόταν η Γκρατσιόσα. Ο Βαρβολομαίο ύποκλήθηκε θαθεία.

— Συγχωρέσαί με, εγγενέστατε! Άγαπά τη Γκρατσιόσα κι' έπιθυ- μώ να την παντρευτώ τó ταχύτερο. Τό μυστικό μας μόνο η δέσποινα Γιομόνδη τó γνώριζε και μάς άποδοχόυσε. Όταν ζήτησες να μάθης τ' όνομα της άγαπημένης μου, δεν τόλμησα να στό πώ. Γιατί φοβό- μουν τó θυμό σου.

— Γιατί να θυμώση ο θεός μου; είπε η Γιομόνδη. Άντίθετα. Θα χαίρόταν πολύ αν τού έλεγες την αλήθεια.

Ο Κονταρινί γύρισε και είδε την άνεψιά του άκοιμισμένη στο πλευρό τού Τριαντάφυ. Ένοιασε μια βελονιά στην καρδιά του γιατί κατάλαβε πως είχε νικήθ. Χαμογέλασε με δυσκολία. Και παίρνον- τας απ' τó χέρι την άποσβολωμένη Κίαρα, έαναμνηκε στόν πύργο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ



— Συγχωρέσε με, εγγενέστατε, τού είπε ο Βαρβολομαίος. Ά- γαπή τη Γκρατσιόσα κι' έπιθυμώ να την παντρευτώ...

ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

Πολλοί πόνου υποφέρουν. Όμως ο πόνος του δοντιού είναι πραγματικά ανυπόφορος. Ξέρετε, ότι τις πιο πολλές φορές έσείς είστε η αιτία για αυτόν τον πόνο; Η αμέλεια σας να τα περιποιήστε να τα διατηρήτε πάντοτε καθαρά, να συμβουλευθείτε με την πρώτη ενόχληση αμέσως τον δοντιάρη, σας οδηγεί στις δυσάρεστες συνέπειες. Γιατί είναι αποδεδειγμένο ότι κατά κανόνα προσβάλλονται τα άκαθαρτα, τα άπροστατευτα δόντια. Προστατέψτε τα δόντια σας με 'Οδοντόπαστα Νιόβα! Λίγη στο βουρτσάκι σας το πρωί και το βράδυ αρκεί για να διατηρήτε τα δόντια σας εντελώς καθαρά, λαμπρά, εμφάνισμα και πρό πάντων γερά. Η 'Οδοντόπαστα Νιόβα έχει ένα λεπτό άρωμα που κάνει την αναπνοή σας δροσερή κι' ευχάριστη. Διαλύει όλα τα υπολείμματα των τροφών και απολυμαίνει τελείως την στοματική κοιλότητα. Είναι ένα άγνωστο προϊόν που παρασκευάζεται από τον Οίκο Beiersdorf της Γερμανίας. Πωλείται παντού σε σωληνάκια μικρά των 30 γρ. και μεγάλα των 65 γρ. που είναι και οικονομικότερα.



Κόψτε και στείλτε μας το παρόν για να λάβετε ΔΩΡΕΑΝ, και χωρίς καμιά υποχρέωση σας, αυτό το νέο 26σέλιδο εικονογραφημένο αναλυτικό τεύχος του LINGUAPHONE, με κάθε πληροφορία για το Σύστημα που σας μαθαίνει τις ξένες γλώσσες γρήγορα, εύκολα, τέλεια φέρνοντας στο σπίτι σας τους διασημότερους καθηγητές του Κόσμου.
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10· Αθήναι· Τηλ. 21-473
(Θεοίφιλη: Κορυνηάν 19)

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 - Τηλ 614.869

Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τέως επιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επισκέψεις καθ' έγκληση 11-1 και 5-7 μ. μ. και επί συνεντεύξει. Τας απόρους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.



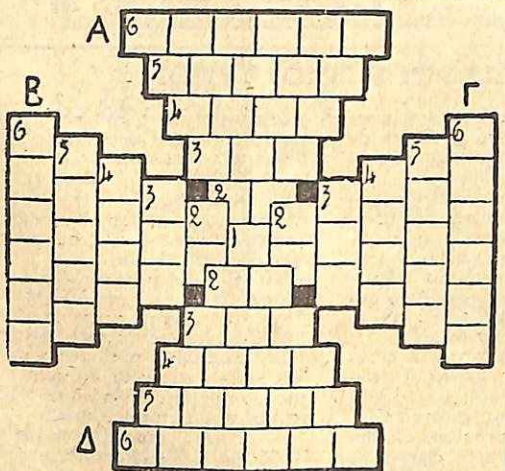
ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς απόστασης. Δέχεται δδδς Μεταδόν 25 Α' δρόμος (στασίς Μουσείου) 9-1 π. μ. και 5-6 α. μ. Τηλ 810-975.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από το κεντρικό τετραγωνίδιο του σχεδίου, όπου θα τοποθετήσετε ένα σύμφωνο, θα συμπληρώσετε ακολουθώντας το σχέδιο προς τις τέσσερις κατευθύνσεις Α, Β, Γ και Δ, με λέξεις των οποίων σας δίνουμε κατωτέρω τις σημειώσεις. Η



κάθε λέξη θ' αποτελείται πάντα απ' όλα τα γράμματα της προηγούμενης, ανεστραμμένα ή όχι, συν ένα κινουόγιο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

- 1) Βυζαντινή νύκτα.
- 2) Θεός της μυθολογίας.
- 3) Έξασφαλίζει κινητήριο δυνάμι σε μερικά πλοία.
- 4) Το σύνολο των ζωικών ειδών μιάς περιοχής.
- 5) Έλληνας.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

- 1) Γράμμα του αλφαβήτου.
- 2) Ποσοτικό ή χρονικό επίρρημα.
- 3) Φυλή των παιγνιοκάρτων.
- 4) Περιφρασμός εξ' ερμηνείας του βυθοῦ της θάλασσας.
- 5) Αποτελέσματα προσπαθειών (μεταφ.).

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

- 1) Πρόθεσι μπουστά σε φωνήεν.
- 2) Σημείον της αριθμητικής.
- 3) Τό έχουν τα περισσότερα ψάρια.
- 4) Κάτι πολύ κοφτερό.
- 5) Ποτομόλαιο, που χρησιμοποιούνται στη ρουμανία για τη μεταφορά εμπορευμάτων.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

- 1) Έπιφώνημα, που συνήθως διπλάσιζομε.
- 2) Τροπικό ερωτηματικό επίρρημα.
- 3) Προστακτική, που επιβάλλει σιγή.
- 4) Συμβάλλει στην καθαριότητα.
- 5) Αυτός που από κάτι υποφέρει.

Μικρά προβλήματα

- 1) Στη θέση των στιγμών τοποθετήστε κατωτέρω τους 9 πρώτους αριθμούς, 1 μέχρι 9, έτσι ώστε κάνοντας τους λογαριασμούς, που σας επιβάλλουν τα αριθμητικά σημεία τα οποία υπάρχουν, να βρίσκετε πάντα το αποτέλεσμα, που σας δίνουμε:

$$\begin{array}{r} + \dots \dots \dots = 11 \\ \dots \dots \dots \times \dots \dots \dots = 12 \\ \dots \dots \dots \times \dots \dots \dots + \dots \dots \dots = 13 \end{array}$$

Θα χρησιμοποιήσετε όλους τους αριθμούς, μιά μόνο φορά τον καθένα.

- 2) Δύο εξάεδρα, ο Κωστάκης και ο Γιαννάκης, παγαίνουν και βλέπουν το θείο τους τον Περικλή ο μὲν πρώτος κάθε 12 μέρες και ο δεύτερος κάθε 16 μέρες. Δεδομένου ότι σήμερα ο θείος Περικλής δέχτηκε την επίσκεψι και των δυο ανεψιών του, ύστερα από πόσες μέρες ο Κωστάκης και ο Γιαννάκης θα βρεθούν και πάλι μαζί στο σπίτι του θείου τους;

- 3) Στο άγκυρμα του Πεπίτο υπάρχουν πολλά αλογα. Ο φίλος του ο Πάντος, που φτάνει μιά μέρα εκεί κυττάζει με θαυμασμό τα αλογα του αλογα και τον ρωτάει:

— Πόσα είναι;
— Να σου πώ, του απαντά εκείνος. "Αν στα 3)8 των αλόγων που βολιόκοντα στο άγκυρμα μου προσθέσεις άλλα 25, τότε θα βής ακριβώς τον αϊθμό των αλόγων, που έχω."

Ο Πάντος, που είναι άσος στα μαθηματικά βρήκε άμεσως τον αϊθμό των αλόγων. Μήπως θα μπορούσατε κι' έσείς να βρείτε, μέσα σε ένα λεπτό το πολύ, πόσα αλογα έχει ο Πεπίτο;

- 4) Ποιά σημεία της αριθμητικής πρέπει να

τοποθετήστε κατωτέρω στη θέση των στιγμών, έτσι ώστε κάνοντας τους διαφόρους λογαριασμούς, να βρίσκετε και στις 3 σειρές το ίδιο αποτέλεσμα:

$$\begin{array}{r} 8 \dots 2 \dots 4 = \\ 7 \dots 3 \dots 1 = \\ 5 \dots 6 \dots 9 = \end{array}$$

Δεν υπάρχει κανένας περιορισμός στα σημεία, που θα χρησιμοποιήσετε.

- 5) Ο πατέρας του Γιώργου του λέει μιά μέρα παίρνοντας από την τσέπη τους 9 πρώτους αριθμούς:

$$1 \ 2 \ 3 \ 4 \ 5 \ 6 \ 7 \ 8 \ 9$$

—Θα σοῦ δώσω ένα δεκάρι αν κατορθώσεις να τοποθετήσεις τους αριθμούς αυτούς έτσι ώστε να σχηματίσουν τρεις σειρές, των οποίων οι αριθμοί προστιθέμενοι να δίνουν κάθε φορά για σύνολο 20.

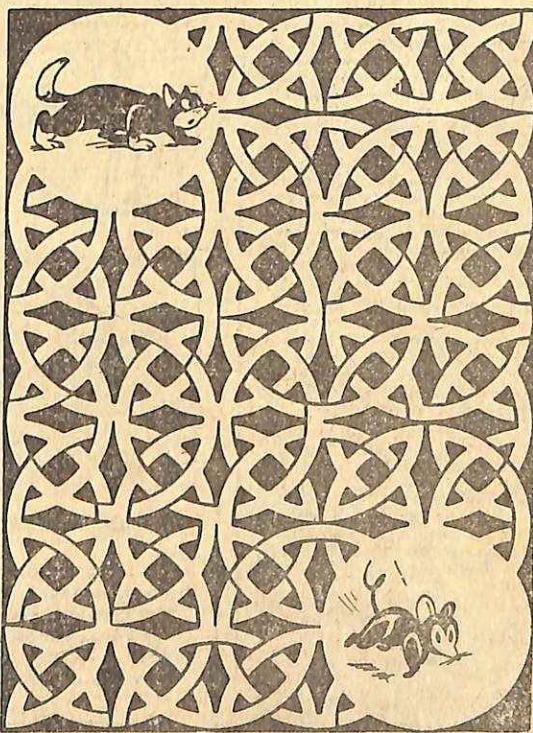
Ο μικρός Γιώργος δυσκολεύτηκε κάπως αλλά τελικά βρήκε τη σωστή λύσι και κέρδισε το δεκάρι. Θα κερδίζατε κι' έσείς αν βρισκόσατε στη θέση του;

Σωστό — Λάθος

Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγραφτε εκείνη, που δεν ταιριάζει:

- 1) Η Σελήνη απέχει από τη Γη περισσότερο από 350.000 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 2) Ο Κομφούκιος είναι ένα πρόσωπο της μυθολογίας των Κινέζων: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 3) Ο Γκάντι πέθανε ύστερα από μιά μακρά περίοδο νηστείας: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 4) Πρωτεύουσα της αμερικανικής πολιτείας 'Ιλινόις είναι το Σικάγο: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 5) Το Χαρτούμ είναι σήμερα πρωτεύουσα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 6) Οι ζουάδοι είναι στρατιώτες του αγγλικού αποικιακού στρατού: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 7) Η μεγαλύτερη χειρόσηρος του κόσμου είναι η 'Αραβία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 8) Η σοκολάτα ήταν άγνωστη στην Εύρωπη πριν από την ανακάλυψι της 'Αμερικής: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 9) Ο Έρνστ Χαίκελ είναι ένας από τους πιο μεγάλους μουσικούς, που ανέδειξε η Γερμανία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 10) Είναι περιζήτητα σ' όλον τον κόσμο και πανκρίδα τα φτερά της στρουθοκαμήλου. Τα φτερά αυτά μάλιστα δίνει η θηλυκή στρουθοκαμήλος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
- 11) Ένα ύψωμα 450 μέτρων, κατά τους γεωγραφικούς όρους, δεν λέγεται πιά λόφος αλλά όρος: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Λαβύρινθος



Ποιος είναι ο πιο σύντομος δρόμος, που πρέπει να ακολουθήσει η γάτα, για να φτάση τον παντικό στο κάτω άκρο δεξιά; Πρέπει να μη πάση σε αδιέξοδο και να μη υποχρεωθεί να περάση για δεύτερη φορά από το ίδιο σημείο. Χρησιμοποιήστε κατά πρόσημον μαύρο μολύβι και γράψτε απλά το δρόμο, που θ' ακολουθήσετε για να μπορέσετε να τον σβύσετε και να ξαναχρησιμοποιήσετε το σχέδιο.

Οι λύσεις στη σελ. 64

Ασφαρίζοντας τα χρήματά σας,
εξασφαλίζετε την οίκογένειά σας!



ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΙΔΑΤΕ...

- Τί ασφάλεια
- Τί εισόδημα
- Τί κέρδος
- Τί πρόνοια μπορείτε

να έχετε από τις όμολογίες της Δ.Ε.Η.
μη χάσετε την ευκαιρία να εγγραφείτε και σεις στο
ΝΕΟ ΟΜΟΛΟΓΙΑΚΟ ΔΑΝΕΙΟ

Δρχ. 400.000.000

ΑΣΦΑΛΕΙΑ : Ρήτρα δολλαρίου
ΕΙΣΟΔΗΜΑ : Τόκος 7% αφορολόγητος και σταθερός για 15 χρόνια

ΚΕΡΔΟΣ : Αύξεις του κεφαλαίου σας από την ανατίμηση των Όμολογιών

ΠΡΟΝΟΜΙΑ : Έχετε τα χρήματά σας σε ρευστό όποτε τα θελήσετε

Οι Όμολογίες σας είναι υποχρεωτικά δεκτές παντού ως ένγυση

ΠΡΟΕΓΓΡΑΦΗ : Από τις 14 ως τις 30 Μαρτίου
ΕΓΓΡΑΦΗ και ΠΑΡΑΛΑΒΗ των Όμολογιών : Από τις 31 Μαρτίου ως τις 9 Απριλίου στις Τράπεζες :

ΕΘΝΙΚΗ, ΕΜΠΟΡΙΚΗ
ΙΟΝΙΚΗ — ΔΑΪΚΗ και στο
Χρηματιστήριο Αθηνών

Οι διασημότερες ΓΥΝΑΙΚΕΣ της Ιστορίας

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ ντ' ΕΣΤΡΕ προέρχεται από μια οικογένεια, όπου οι γυναίκες αγαπούσαν τις έρωτικές περιπέτειες και δε δισταζαν ούτε μπροστά στο σκάνδαλο. Η μητέρα της είχε αναρίθμητα ειδύλλια, που μερικά τερματίστηκαν, μαάλιστα, με τρόπο τραγικό, την εποχή των θρησκευτικών πολέμων της Γαλλίας. Όσο για τον πατέρα της, ήξερε να κλείνει τα μάτια, για να μην γινεί η έρωτά του πατέρα της, ήξερε να κλείνει τα μάτια, για να μην γινεί η έρωτά του πατέρα της, ήξερε να κλείνει τα μάτια, για να μην γινεί η έρωτά του πατέρα της.

Ο πατέρας ντ' Εστρέ, συνηθισμένος να κλείνει τα μάτια για τη γυναικα του, έκανε το ίδιο και για τις κόρες του και ιδίως τη μεγαλύτερη, τη Γαβριέλλα, που είχε από τα δεκάδη της χρόνια τις περιπέτειες της.

Όταν την πρωτοείδε ο Έρρικος ο 4ος, η Γαβριέλλα ήταν δεκαοχτώ χρονών, κι' ακτινοβολούσε από όμορφη. Την εποχή εκείνη ο Έρρικος, που ήταν μόνο βασιλιάς της Ναβάρρας, πολιορκούσε το Παρίσι κι' είχε κλείσει το μοναστήρι της Μονμπαζόν, στρατηγείο, αλλά και γαμήλι του. Η γυναικίνη του μοναστηρίου αυτού ήταν λοιπόν θεία της Γαβριέλλας, και η νέα πήγε κάποτε σ' αυτό.

Ο Έρρικος αισθάνθηκε ένα παράφορο αίσθημα γι' αυτήν. Μερικές ημέρες αργότερα, ντύθηκε σαν χωριάτης, φορώθηκε ένα σακί με άχυρο στον ώμο του και ξεκίνησε για τον πύργο της Κέρ, όπου η Γαβριέλλα έμενε μαζί με τη μικρότερη αδελφή της, Άρτεμιδα και μια θεία της, την Ιζαμπέλ ντ' Εσπρινταί.

Για να φτάσει ως εκεί, χρειάστηκε να περάσει ανάμεσα από το χωριό πολλές διατυπώσεις...

Η Γαβριέλλα μόλις τον είδε, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Είσαοτε τόσο ασχημοί, μεγαλειότητα, του είπε, που μου είναι αδύνατο να σας φέρω με το σεβασμό που σας ταίριαζει.

— Άλλα δεν βέλω να με σεβάσσετε, απάντησε ο Έρρικος. — Τι θέλετε, λοιπόν.

— Δεν ήρθα για να σας ζητήσω τιποτα, είπε ο Έρρικος. Το μόνο που θέλω είναι να βάλω την καρδιά μου στα πόδια σας.

Και ταυτόχρονα γονάτισε μπροστά της.

— Άλλα, είσαοτε κομψός, μεγαλειότητα, ξεφάνισε η Γαβριέλλα, που δάγκωσε αμέσως τα χείλη της, καταλαβαίνοντας το λάθος της. Συνωχρήστε με — πρόσθεσε — ήθελα να πω ότι... με διασκεδάσετε.

— Είναι κι' αυτό κάτι, είπε ο Έρρικος που δεν έχασε το θάρρος του. Αφήστε με, λοιπόν, να συνεχίσω...

Η Γαβριέλλα, ακούγοντας την εξομολόγησή του έγινε, ξαφνικά, πολύ σοβαρή. Ο άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά στα πόδια της, ο αυριανός βασιλιάς της Γαλλίας. Μετανοίωσε για την υποδοχή που του είχε κάνει.

Μεγαλειότητα, είπε, νομίζω πως θέλετε να άστειυθήτε μαζί μου... Δε μπορεί να μιλάτε σοβαρά...

— Πότε άλλοτε δε μιλάσα τόσο σοβαρά απάντησε ο Έρρικος. — Πώς μπορεί να σας πιστέψω; — Ο Έρρικος απάντησε άφρα.

— Έχετε δικιο, είπε. Σήμερα δε μπορείτε να με πιστέψετε... Θα με πιστέψετε, όμως, ύστερα από μερικές ημέρες.

Μια βδομάδα αργότερα, έφυγε από το στρατόπεδό του με τη στολή του — και κατέβηκε στο αλσό του ανάμεσα από τις γραμμές των

Γαβριέλλα ντ' Εστρέ, η άτυχη ευνουμένη

καθολικών κι' έφτασε στον πύργο της Κέρ, συνοδευόμενος από ένα μοναχικό ακόλουθο.

Η Γαβριέλλα μόλις τον είδε, τρέμασε. — Μεγαλειότητα, αυτό που κάποτε ήταν τρέλλα, του είπε.

— Ήταν το λιγότερο που μπορούσα να κάνω για τα όμορφα μέτα σας, της απάντησε.

— Άλλα θα μπορούσαν να σας σκοτώσουν... — Θα ήμουν ευτυχισμένος, γιατί θα πέθαινα για σας...

— Έπειτα από μια στιγμή, την έφθγγε στην αγκαλιά του. Όταν ξανάφυγε το άλλο πρωί, είχε προσθέσει μια ακόμη κατάχρησι στις τόσες άλλες.

Από την ημέρα αυτή, κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία έτρεχε κοντά της.

Ο πατέρας της Γαβριέλλας ήταν διοικητής της Φερ. Άλλα δεν κατάφερε να την κρατήσει κι' έφυγε ντροπισμένος μπροστά στο στρατό των καθολικών. Ο βασιλιάς, αυτός, όχι μόνον δεν τον τιμώρησε, αλλά τον έκανε διοικητή της Σάρτρης, που ήταν μεγαλύτερη και σημαντικότερη από τη Φερ.

Ο Ζεν Άντουαν ντ' Εστρέ έπαιξε θαυμάσια το ρόλο του στην προκειμένη περίπτωση. Όταν, σέ λίγο, ο Έρρικος μπήκε στο Παρίσι και στέφθηκε βασιλιάς, σκέφτηκε πως έπρεπε να δώσει τα προσχήματα και ταυτόχρονα να διευκολύνει το βασιλιά στον ένοχο δεσμό του με την κόρη του. Βρήκε, λοιπόν, ένα γέρο, κάποιο Νικόλαο ντ' Αμερβάλ, που τον επέισε να γίνει σύζυγος της Γαβριέλλας. Για αυτό, ο βασιλιάς του έδωσε κάποια θέσι στην αυλή του. Ο γάμος αυτός, άλλωστε, ακυρώθηκε, ύστερα από έξη μήνες.

Ο Έρρικος 4ος όνομασε τότε τη Γαβριέλλα μαρκησία ντ' Μονβω και κατόπιν δούκισσα ντ' Μπωφόρ. Μοίρασε επίσης τίτλους, πύργους και χτήματα στον πατέρα και σ' αδελφά της. Ο μόνος που δεν πήρε τίποτα ήταν ο ντ' Αμερβάλ. Από τη στιγμή που δε χρειαζόταν πια σε τίποτα, του γύρισαν όλοι τις πλάτες.

Ο βασιλιάς ήταν πάντα παράφορα έρωτευμένος με την όμορφη Γαβριέλλα κι' είχε πάρει την απόφαση να την κάνει σύζυγό του και βασιλισσα της Γαλλίας. Έπρεπε, όμως, να διαλύσει προηγουμένως το γάμο του με τη Μαργαρίτα του Βαλουά, την περίφημη βασιλισσα Μαργκό. Οι σχέσεις μεταξύ των δύο συζύγων δεν ήταν τρυφερές. Ο Έρρικος κι' η Μαργαρίτα ζούσαν ο καθένας τη δική του ζωή... Άλλα, οι σκανδαλώδεις περιπέτειες της Μαργκό είχαν αναγκάσει στο τέλος, το βασιλιά να την εξορίσει στον πύργο του Ουάσν. Εκεί πήγαν να την βρουν οι απεσταλμένοι του. Ο Έρρικος πρότεινε στη σύζυγό του να στερήσει στη διαδού του γάμου τους, με τον όρο ότι θα διατηρούσε τον τίτλο της βασιλισσας και θα έπαιρνε την ανάλογη επιχορήγηση. Άλλα, η Μαργκό αρνήθηκε. Ο βασιλιάς πέρασε τότε στις απειλές. Θα κατήγγελλε δημοσίως τα σκάνδαλα της και θα την παρέπεμπε στο δικαστήριο για να τη δικάσει.

Στο τέλος, η Μαργκό υποχώρησε κι' η υπόθεσι ρυθμίστηκε φιλικά ανάμεσα σ' αυτήν και το σύζυγό της. Έτσι, δε φαινόταν πως υπήρχε κανένα εμπόδιο στο γάμο του βασιλιά και της Γαβριέλλας.

Ο γάμος αυτός αποφασίστηκε να γίνει μερικές ημέρες μετά το Πάσχα του 1599. Οι προετοιμασίες άρχισαν αμέσως κι' η Γαβριέλλα έφτιαξε ένα πολυτελέστατο νυφικό φόρεμα, στολισμένο με χρυσές πούλιες και διαμάντια.

Άλλα, έπρεπε να τηρηθούν τα προσήματα. Ως τότε, η Γαβριέλλα έμενε μαζί με το βασιλιά στον πύργο του Φοντανεμπλά. Αποφασίστηκε, λοιπόν, ότι θα πήγαινε να περάσει τη Μεγάλη Εβδομάδα στο Παρίσι. Θα την φιλοξενούσε στο μεγάλο που το τραπέζι της Ζαμέ ο ίδιος.

Η Γαβριέλλα είχε, όμως, δυσάρεστα προαισθήματα και, προτού φύγει από το Φοντανεμπλά, ζήτησε να συνάξει τη διαθήκη της. Ο βασιλιάς της συνώδευσέ την. Τη Μελουνί, καλώντας την πλάι στο αμάξι της. Έπειτα, την εμπιστεύθηκε στον παλιό συμπολιτιστή του Βορέν και τον άρχηγό των σωματοφυλάκων του Μονμπαζόν, που την συνώδευσαν ως το Παρίσι.

Άλλα, ο Βορέν κι' ο Μονμπαζόν ήταν πουλημένοι στους έχθρους της, που δεν ήθελαν αυτό το γάμο κι' είχαν πάρει την απόφαση να τον ματαιώσουν με κάθε μέσον.

Ποιοι ήταν, όμως, οι έχθροι της Γαβριέλλας; Προτού γνωρίσει τη Γαβριέλλα, ο Έρρικος 4ος, που δεν είχε αποκτήσει παιδιά από τη Μαργκό, κι' ελπίσε ανυπόφορα τη διαγωγή της, είχε πάρει την απόφαση να την χωρίσει και είχε ζητήσει την αντικατάστασή της στην οικογένεια των Μεδίκων, που είχε δώσει άλλη μια βασιλισσα στη Γαλλία. Οι διαπραγματεύσεις που είχαν προχωρήσει αρκετά, αλλά, ξαφνικά, εμφανίστηκε στον δρόμο η Γαβριέλλα...

Οι Μεδικοί, όμως, δεν ήθελαν να χάσουν την ευκαιρία και συνωμότησαν με τους έχθρους της βασιλικής ευνουμένης για να την εξοτήσουν.

Τα γεγονότα ξετυλίχτηκαν με τον ακόλουθο τρόπο: Η Γαβριέλλα έφτασε στο Παρίσι κι' εγκαταστάθηκε στο μεγάλο του Ζαμέ, που βρισκόταν στο προάστιο του Αγίου Αντωνίου... Ο πλούσιος τραπεζίτης, που είχε κοινά συμφέροντα με τους Μεδίκους και είχε προθυμοποιηθεί να εξυπηρετήσει τα φιλόδοξα σχέδιά τους, παρέθεσε στη βασιλική ευνουμένη ένα πλουσιώτατο γυνάκιο...

Η Γαβριέλλα έφυγε κι' ήπιε με μεγάλη όρεξη. Άλλα, ξαφνικά, άνοιξε ο ντοστός πόνους στο στομάχι και σωριάστηκε κάτω από την πολυθρόνα της. Ο Ζαμέ, που είχε παίξει το ρόλο του, εξαφανίστηκε. Ο Βορέν τότε σήκωσε τη Γαβριέλλα στα χέρια του και την πήγε στο δωμάτιό της, όπου την έβαλε στο κρεβάτι.

Η Γαβριέλλα, ανάμεσα στους πόνους της, ζήτησε να ειδοποιήσουν το βασιλιά και να της φέρουν ένα γιατρό.

— Θα έλτεσθε οι έπιθυμίες σας, είπε ο Βορέν. Και βγήκε για μερικές στιγμές από το δωμάτιο. Άλλα δεν έβγαζε καμιά διαταγή... Ξαναγύρισε κατόπιν και παρακολούθησε με απόθεσι επί δύο ολόκληρες ώρες την αγωνία της Γαβριέλλας. Όταν, τέλος, είδε ότι δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να σωθεί, έστειλε να ειδοποιήσει το βασιλιά και κάλεσε ένα γιατρό. Άλλα, έδωσε και στους δύο άγγελιαφόρους τη διαταγή να μη βιστούν... Ο πρώτος ακ' αυτούς, σύμφωνα με την εντολή, που είχε πάρει, σταμάτησε τρεις φορές στο δρόμο, για να πεταλώσει το αλόγο του. Ο δεύτερος... Ξέλασε το όνομα του γιοιτρού και γύρισε πίσω για να τον ξαναπαύει.

Έτσι, όταν έφτασαν ο βασιλιάς κι' ο γιατρός, η Γαβριέλλα δεν βρισκόταν πια στη ζωή... Πλάι στο προσκέφαλό της στεκόταν μόνον ο άθλιος Βορέν.

Την έθαψαν την άλλη μέρα (10 Απριλίου 1599) με το νυφικό φόρεμα, που είχε φτιάξει. Ήταν τότε μόνο είκοσι έξη χρονών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Παυλίνα Μποργκέζε.



— Δεν ήρθα για να σας ζητήσω τιποτα, της είπε ο Έρρικος.

ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ

τον έαυτο της, την εποχή εκείνη, με δύο μακρείες πλεξούδες.

Ήταν τα πιο ευτυχισμένα χρόνια της νεότητός της κι' όπως ήταν μοναχοκόρη είχε όλη την αγάπη και την αφοσίωσι των γονέων της.

Ο πατέρας της ήταν πολύ πλούσιος κι' η μητέρα της πολύ φιλάρεσκη. Σ' αυτό το σημείο της έμοιαζε η Όλγα.

Δεν υπήρχε όμως το φλερτάρισμα των φίλων της οικογενείας, γιατί καταλάβαινε ότι όλα τους τα φιλοφρόνηματα ήταν ψεύτικα.

Αν παντρευόταν — κι' αυτό το ζήτημα το είχε αντιμετώπισει πολλές φορές, όταν έφτασε στα δεκαοχτώ — θα παίρνε ένα φτωχό νέο, έναν άντρα, που να μην ήξερε ότι αυτή ήταν πλούσια.

Θα έβρισκε, βέβαια, πολλές δυσκολίες από τους γονείς της, εκείνη όμως ήταν θέβαιη, πως θα τους έπειθε. Όλα αυτά θα τα έβαζε σ' εφαρμογή, όταν θα παίρνε και το δίπλωμα της φιλολογίας.

Λίγο, όμως, μετά την αποφοίτησή της από το Πανεπιστήμιο, συνέβη η τραγική περιπέτεια στον πατέρα της. Έγινε πανικός στο χρηματιστήριο κι' οι μετοχές του εργοστασίου του ξέπεσαν τόσο πολύ που η επιχείρησι κηρύχτηκε σε πτώχευση.

Αυτές τις τραγικές στιγμές δε θα τις ξεχάσει ποτέ η Όλγα: Ο πατέρας της με το πιστόλι στο χέρι να θέλη ν' αυτοκτονήσει, η μητέρα της στο κρεβάτι με το γιατρό πλάι της να προσπαθεί να λιποθυμήσει της κι' η Όλγα να τηλεφωνή αριστερά, δεξιά σε δικηγόρους και σε φίλους του πατέρα της, για να τους ζητά συμβουλές και την υποστήριξή τους.

Τρεις ένοι μεγάλοι πιστώτες, που είχαν έρθει από τη Γαλλία, ήταν αμελικοί. Κατέχεσαν τα πάντα κι' έβαλαν σε πλειστηριασμό ό,τι είχαν από ακίνητη περιουσία, ακόμη κι' αυτό το όρατο σπίτι τους, με το μεγάλο κήπο στη λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Όλα πουλήθηκαν! Καταστράφηκαν δώδεκα κι' έμειναν στο δρόμο... Τότε μόνο παρουσιάστηκε ο Άνδρας Μαρκίδης κι' έκανε μια εξαιρετιστική πρόταση στη μητέρα της: να παντρευτεί την Όλγα, παρ' όλο που υπήρχε εικοσιπέντε χρόνων διαφορά στην ηλικία τους.

Η μητέρα της τότε θόρυξε την πρότασι του Μαρκίδη ως σαιβιά σωτηρίας. Θυσίασε την κόρη της για τη δική της φιλαρέσκεια.

Έκλαιε, πόνεσε, αρρώστησε η Όλγα. Όλα τα όνειρα και τα σχέδιά της για το μέλλον είχαν κρημιστεί. Πώς θ' αγαπούσε έναν τέτοιο άντρα; Πώς να δεχόταν μια τέτοια άνοραπλησία;

Τέλος, η μητέρα της έπεισε τον πατέρα της κι' εκείνος την παρακάλεσε να δεχτεί.

Η Όλγα είχε μεγάλη αδυναμία στον πατέρα της. Ήξερε πως, αν τον γλύτωναν την πρώτη φορά από την αυτοκτονία, δε θα τον έβαζαν άλλη φορά...

Έτσι η Όλγα δέχτηκε το γάμο κι' η οικογένεια μετέφερε τα ρούχα της, μόνον, στο μεγάλο του πλούσιου Μαρκίδη.

Ιριάντα χρόνια είχαν περάσει από τότε και η κυρία Όλγα Μαρκίδη, καθισμένη τώρα στην πολυθρόνα της, συλλογίζονταν αλην αυτή την τραγωδία.

Σκεφτόταν πως, αν η ανάγκη την έκανε να παντρευτεί έναν άντρα, που δεν τον αγαπούσε, δεν την υποχρέωνε άσotόσο ν' αποκτήσει παιδιά απ' αυτόν...

Πόσο όμως μετάνιωανε τώρα, που βρισκόταν ολομόναχη στον κόσμο. Ιατί, γρήγορα, βρήκε μόνη. Ο πατέρας της δεν έζησε πολύ. Η στενωχόρια του πήρε μορφή στιγμής μελαγχολίας και τον έστειλε γρήγορα στον τάφο. Η μητέρα της έχασε κι' αυτή την αγάπη των επιδελξών κι' η φιλαρέσκεια της έβωσε, όταν σταμάτησε τις κοσμικές συγκεντρώσεις. Τη βάραναν πολλές τύψεις του παρελθόντος κι' έφυγε κι' αυτή μια μέρα από τον κόσμο, γιατί έπαυσε από την καρδιά της.

Μόνη πιά η Όλγα, μ' έναν άντρα, που έμοιαζε με πατέρα της, κλεί-



— Από τότε που αγόρασαν οι γονείς μου αυτό το σπίτι, δεν τους έφερε καμιά ευτυχία... της είπε η όμορφη γυναίκα.

στηκε στον έαυτο της και στο σπίτι της.

Ο άντρας της όμως ήταν γλεντζές, δε σταμάτησε ούτε στιγμή τις διασκεδάσεις του. Κάθε βράδυ, τον έβλεπαν με εύθυμες γυναίκες σε κέντρα, όποια μια μέρα, μεθυμένος, τσακίστηκε αυτός και τ' αυτοκίνητό του σε μια στροφή, λίγο πιο έξω από τα Μέγαρα, πηγαίνοντας με την παρέα του στο Λαυράκι.

Ήταν το τελευταίο πλήγμα στη ζωή της Όλ. Βουτηγμένη στα πλούτη του Μαρκίδη, αφιέρωσε τον έαυτο της σε φιλανθρωπικά έργα.

Έκείνο το πρωί όμως ένοιωσε μια ανατριχίλα στο διάσασμα της άγγελίας και πήρε μια περίεργη απόφασι...

Στις έξη το απόγευμα, το αυτοκίνητό της την έφερε έξω από το πατρικο της σπίτι, στη λεωφόρο Αλεξάνδρας. Δεν είχε αλλάξει καθόλου. Ούτε ο κήπος που είχε καταστραφεί. Χτύπησε το κουδούνι και της άνοιξαν. Μια όραια γυναίκα τη δέχτηκε και την έβασε στο σαλόνι. Η Όλγα Μαρκίδη, αμύλητη, κύτταζε τριγύρω της. Τίποτα δεν είχε αλλάξει... Τα έπιπλα, οι πίνακες, όλα, είχαν συντηρηθεί και είχαν μείνει όπως τότε.

— Γιατί ποιάτε το σπίτι; ρώτησε η Όλγα.

— Από τότε που το αγόρασαν οι γονείς μου, της απάντησε η όμορφη γυναίκα και που το προόριζαν για πρόικα μου, δεν τους έφερε καμιά εύτυχια. Αυτό που λέω, είναι εναντίον του συμφέροντός μου, αλλά θέλω να είμαι ειλικρινής. Από δύο χρόνων παιδάκι, που μπήκα εδώ μέσα, η ζωή μας άλλαξε, έγινε χειρότερη. Μόνο όταν παντρευτήκα κι' ο άντρας μου έφυγε για το εξωτερικό, όπου το ζητούσαν οι δουλειές του, άλλαξε η τύχη μας...

— Έρχομαι, λοιπόν, μια φορά το χρόνο, ξεσκονίζω το σπίτι το φρονιζώ και φεύγω... Μας είναι βάρος και επί πλέον έχει τα έξοδα του. Γι' αυτό αποφασίσαμε να το πουλήσουμε...

— Το αγοράζω εγώ! είπε η Όλγα αποφασιστικά.

— Χωρίς να το δπτε; — Ιο ξέρω πολύ καλά, γιατί είναι το πατρικό μου σπίτι! Και σέ μάς έφερε δυστυχία... Μά τώρα πιά δεν το φοβάμαι!

Η Όλγα Μαρκίδη είναι σήμερα ευτυχισμένη. Το μεγάλο του άντρός της το χάρισε σ' ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα και ζή τώρα ανάμεσα στις παιδικές αναμνήσεις της. Έχει την εντύπωση, ότι ξανάνοιωσε και ότι θα ζήσει ακόμη πολλά χρόνια.

Τα παλιά έπιπλα της ή πορτοκαλλιά με το παγκάκι, οι κροφές γανιές του κήπου, της το λένε κάθε πρωί. Τα βλέπει και τους μιλά σ' να είναι ακόμη η παιδούλα των 14 χρόνων.

Θέλει να τρέξει, να γελήσει, να φωνάξει, να μιλήσει με κάποιον, να παίξει σ'άν παιδί. Έτσι αποφασίζει, να σταματήσει αυτή τη μοναξιά. Και υιοθετεί ένα κοριτσάκι δώδεκα χρόνων, ένα όρατο ξανά, εύθυμο κοριτσάκι! Έχει τώρα ένα δικό της παιδί και για δύο χρόνια θα ζήσει άκομη, λίγα ή πολλά, έφει πως θα είναι απόλυτα ευτυχισμένη.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΟΙ ΝΗΣΙΩΤΕΣ ΠΟΥ ΤΡΩΝΕ ΣΚΥΛΙΑ

Οι κάτοικοι των νήσων του Σολομώντων τρώνε κάθε Κυριακή κρέας σκύλου! Το θάρσισμα δε νοστιμιάζει. Η Έταρεφια Προσπάτας Ζώων των νήσων φησι έβλεπε στην άρχη να έπεισει, ύστερα όμως έκρινε πως δε μπορούσε να κάνει τίποτα. Έφρασαν οι θάλασσες αυτοί δε διαβέβαιον άλλα ζώα από τα σκύλια. Θα μπορούσαν να έπιμωσαν μόνο αν τα σκότωναν με σκληρό τρόπο.

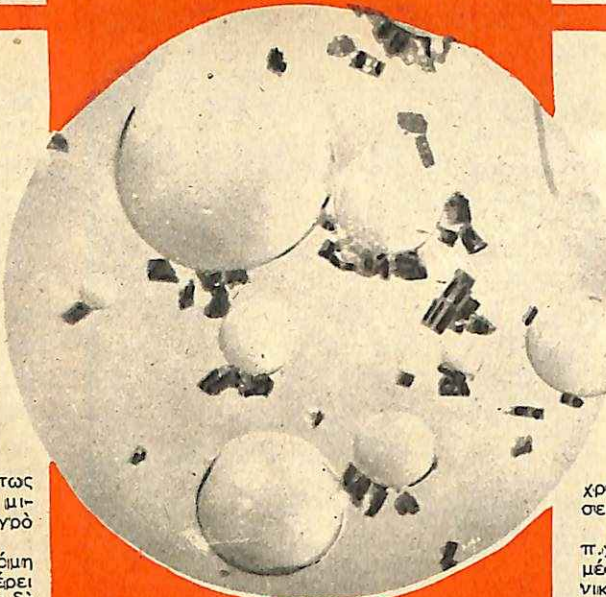
Δικαιολογείται σε μια άνακοίνωσι ότι, Διαπιστώσαμε όμως βετικά ότι η θανάτωσι τους γίνεται όσο το δυνατόν πιο άναδύνα.

Οι φούσκες δέ θεωρούνται πια μονάχα παιχνίδι για τα παιδιά! Επιστήμονες και μηχανικοί ενδιαφέρονται ολοένα περισσότερο γι' αυτές και τις χρησιμοποιούν σ' ένα σωρό πρακτικές εφαρμογές — στη βιομηχανία, στη μεταλλουργία, στην καθημερινή ζωή κλπ.

Ειδικά εργαστήρια, εφοδιασμένα με μικροσκοπία και με υπερ-ταχύ-τατες κινηματογραφικές μηχανές, μελετούν τη γέννηση και το θάνατό τους, το πώς δηλαδή σχηματίζονται, μεγαλώνουν και σκάζουν οι φούσκες.

Τι ακριβώς είναι η φούσκα; Μιά φυσαλίδα αέρος ή άλλου αερίου, που σχηματίζεται μέσα σ' ένα υγρό. Είναι σφαιρική, γιατί το αέριο που περιέχει τείνει να ξεπλωθεί προς όλες τις διευθύνσεις, ενώ αντίθετως η «επιφανειακή τάση» προσπαθεί να μικρύνει όσο το δυνατόν περισσότερο το υγρό τοίχωμα που το περιέχει.

Ωστόσο, δεν έχουν μελετηθεί ακόμη πραγματικά οι φούσκες. Κανείς δεν ξέρει πώς ακριβώς σχηματίζονται. Και κανείς δε μπόρεσε να κόψει μία σαπουνόφουσα και



ΟΙ ΦΟΥΣΚΕΣ

Χρησιμοποιούνται σε χιλιάδες πρακτικές εφαρμογές

να εξετάσει την τομή του λεπτοτάτου τοιχώματός της.

Η θεωρία που παραδέχονται σήμερα οι ειδικοί, είναι η εξής: Τα περισσότερα υγρά «κοιμνισμένα» εύκολα από μία μηχανική κίνηση, όπως π.χ. από την περιστροφή της έλικας ενός πλοίου. Επίσης περιέχουν συνήθως σε διάλυση αέρα, καθώς και μικροσκοπικές ακαθαρσίες. Όταν λοιπόν, για ένα οποιοδήποτε λόγο — από θερμότητα ή κίνηση — ελαττωθεί η πίεση μέσα στο υγρό, ελευθερώνεται το διαλυμένο αέριο, προσκολλάται στις μικρές ακαθαρσίες, κι' έτσι σχηματίζονται οι φούσκες.

Ας ιδούμε τώρα μερικές από τις πρακτικές εφαρμογές που βρήκαν οι μηχανικοί και οι επιστήμονες μελετώντας τις φούσκες.

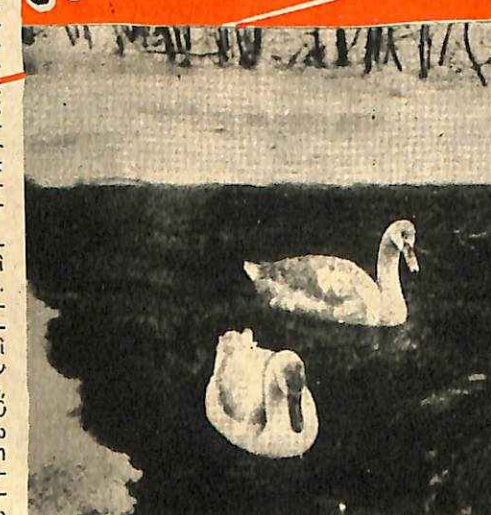
Είναι γνωστό ότι τα μέταλλα, όταν υποβληθούν σε καταπόνηση μεγαλείτερη από ένα ώριμο δάρι, «κουράζονται» και σπάζουν. Προηγούμενος όμως σχηματίζουν πολλές μικρές κι' αόρατες ρωγμές. Τώρα, ένας επιστήμονας του αμερικανικού Εθνικού Γραφείου Πρωτύων βρήκε ότι, αν πάνω σ' ένα τέτοιο μέταλλο έτοιμο να σπάσει καλλήσουμε ένα ειδικό διαφανές χαρτί, κά-θε πρόσθετη καταπόνηση του μετάλλου κάνει να σχηματισθούν μικρές φούσκες κάτω από αυτό το χαρτί. Οι φούσκες αυτές — αντίθετα προς τις αόρατες ρωγμές — είναι όρατες με γυμνό μάτι.

Με μία τέτοια λοιπόν μέθοδο μπορεί να εξακριβωθεί πότε ένα μέταλλο πλησιάζει να σπάσει από την «κούραση». Έτσι θα γίνονται από έξης ασφαλέστερα τα αεροσκάφη και οι άλλες μεταλλικές κατασκευές.

Μιά εξυμνη και πρωτότυπη εφαρμογή είναι το «παραπέτασμα από φούσκες», που παράγεται με τη διαβίβαση πιεσιμένου αέρος σε τρυπητούς σωλήνες βυθισμένους στο νερό. Έτσι, το νερό του βόθρου ανεβαίνει στην επιφάνεια. Έπειδή δε αυτό — όπως ξέρουμε από τη Φυσική — είναι πάντα θερμότερο, δεν αφήνει να παγώσει το νερό της επιφάνειας, όσο κρύο κι' αν κάνει.

Μ' αυτό τον τρόπο, στις βόρειες χώρες, διατηρούνται το χειμώνα ελεύθερες από πάγο μικρές λίμνες για καταφύγια των αποδημητικών πουλιών, είτε μικρά κανάλια από όπου περνούν κομμένοι δέντρων για να φτάσουν από το δάσος στο πριονιστήριο. Επίσης τα «παραπέτασμα» από φούσκες προσπατούν να υδροηλεκτρικά φράγματα από τους πάγους, που θα μπορούσαν να τα καταστρέψουν με την πίεσή τους, και εξασφαλίζουν την αδιάκοπη τρο-

Δεν είναι παιχνίδι!



Μ' ένα απλό σύστημα που δημιουργεί φούσκες, μένει ζεπάνη η επιφάνεια της μικρής αυτής λίμνης της Σουηδίας, για καταφύγιο των αποδημητικών πουλιών.

φοδοτήσι των υδροστροβίλων με νερό, ακόμη κι' όταν η εξωτερική θερμοκρασία έχει κατεβεί κάτω από το μηδέν.

Σε διάφορα μέταλλα, οι φούσκες λύνουν το πρόβλημα του εύκολου διαχωρισμού των χρήσιμων ορυκτών από τις ακαθαρσίες που τα συνοδεύουν συνήθως. Το μέταλλο τριβεται από μύλους κι' ανακατεύεται με νερό. Στο νερό αυτό προσθέτουν ώριμους χημικές ουσίες. Οι ουσίες αυτές έχουν την ιδιότητα να κάνουν να διαβρέχεται από το νερό μόνο το ορυκτό, κι' όχι οι ακαθαρσίες προσμίξεις. Έγτερα διαβιβάζεται μέσα στο μίγμα πιεσιμένου αέρος και σχηματίζει φούσκες, που ανεβαίνουν προς τα πάνω μόνο το διαβρεγμένο μέταλλο, αφήνοντας τις ακαθαρσίες στο βυθό. Δε μένει πια παρά να μαζευτεί το υγρό καθαρό μέταλλο που συγκεντρώνεται στην επιφάνεια του μίγματος.

Όλες οι νοικοκυρές ξέρουν το ρόλο που παίζουν οι φούσκες στην παρασκευή άφρα-

Αυτή η φωτογραφία, βγαλμένη με τη βοήθεια του μικροσκοπίου, δείχνει πώς οι φούσκες του αέρος παρασέρνουν προς τα πάνω τους κόκκους ενός μεταλλεύματος μολύβδου, αποχωρίζοντάς τους έτσι από τις ακαθαρσίες.

του ψωμιού ή γλυκισμάτων. Ξέρουν επίσης το άφωδες ελαστικό, που χρησιμοποιείται για καθίσματα κλπ. και παράγεται με την προσθήκη στο καυστικό ουσίων που αφρίζουν.

Αντίθετα, είναι σχεδόν άγνωστο ακόμη το άφωδες αλουμίνιο. Έχει σύσταση σαν σφυγγάρι, είναι τόσο ελαφρύ, ώστε επιπλέει στο νερό, μπορεί να πριονιστεί και να καρφωθεί σαν το ξύλο.

Αλλά οι φούσκες δεν είναι πάντα χρήσιμες. Σε ώριμους μύλους περιπτώσεις αντιπροσωπεύουν ένα μεγάλο μπλέ.

Στα υδραυλικά φρένα των αυτοκινήτων π.χ., όταν σχηματισθούν μικρές φούσκες μέσα στο υγρό, δε μεταδίδεται πια κανονικά η πίεση, κι' επομένως παύουν να λειτουργούν καλά τα φρένα. Γι' αυτό τα υγρά των φρένων χρειάζονται αντικατάσταση κάθε 30.000 χιλιόμετρα, πριν αρχίσουν δηλαδή να αλλοιώνονται και να σχηματίζουν φούσκες.

Τα υδραυλικά φοβούνται σαν το διάβολο τις φούσκες που μπορεί να σχηματισθούν μέσα στο γυαλί ή στο κρύσταλλο. Τον ίδια φόβο έχουν και τα χυτήρια, για τα μέταλλα αντικείμενα που κατασκευάζουν και που γίνονται ελαττωματικά όταν περιέχουν φούσκες στη μάζα τους.

Γενικά, οι φούσκες (δηλαδή οι φούσκες) αποτελούν μία σοβαρή ενόχληση για τις βιομηχανίες υφανμάτων, δερμάτων, πλαστικών υλών, ασφάλτου, χρωμάτων, κόλλας, φαρμάκων, κρασιού, κλπ.

Ακόμη δυσκολότερα προβλήματα δημιουργούν οι φούσκες που σχηματίζονται όταν αναταράσσεται ένα υγρό, ή όταν συναντάει κάποιο εμπόδιο στην κίνησή του. Το υγρό «κοιμνισμένο» τότε, και τα κινά που σχηματίζονται στη μάζα του γεμίζουν ατμό.

Οι φούσκες αυτές δεν διαρκούν παρά μερικές στιγμές. Έγτερα ο ατμός ξεναδισαίνεται από το υγρό. Καθώς όμως καταστρέφονται έτσι οι φούσκες, παράγεται για μία στιγμή στο σημείο της καθεμιάς τοπική θερμοκρασία μέχρι 1.600 βαθμών!

Η θερμοκρασία αυτή, ενός, κι' αέ, έτέρου το συνεχές «σφυροκόπημα» από τις μικροσκοπικές φούσκες που χτυπάνε πάνω στο εμπόδιο, προσβάλλουν και τρώνε σιγά-σιγά ακόμη και τις σκληρότερες ουσίες.

Οι έλικες των βαποριών π.χ. φθείρονται συνεχώς από αυτή την αιτία και χρειάζονται κάθε τόσο αντικατάσταση. Η ίδια φθορά παρατηρείται στους σωλήνες υδρεύσεως των μεγάλων πόλεων (στη Ν. Υόρκη π.χ., η αιτία αυτή ανοίγει 4.000 τρύπες, κάθε χρόνο στους σωλήνες του νερού). Σ' ένα φράγμα υδροηλεκτρικού έργου στασιάζουν, οι φούσκες καταφάγουν κάποτε σε 24 ώρες 45 πόντους μπετόν!

Αλλά κι' οι μικρές λακκούβες που σχηματίζονται με τη χρήση μέσα στα μαγειρικά σκεύη από αλουμίνιο, όφειλονται σ' αυτές τις φούσκες που παράγονται με το βράσιμο του νερού.

Επιστήμονες και μηχανικοί μελετούν συνεχώς αυτό το πρόβλημα, δίνοντας καταλληλότερα σχήματα στις έλικες, στους σωλήνες, κλπ., και χρησιμοποιώντας νέα υλικά πιο σκληρά και πιο λεία, ώστε να περιορίζονται όσο το δυνατόν οι βλάβες που προκαλούν οι φούσκες.

Είναι τόσο λεπτεπίλεπτες οι φούσκες, κι' όμως τόσο ισχυρές! Τόσο χρήσιμες, αλλά και τόσο καταστρεπτικές!

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΣΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Υπάρχουν λογικά όντα σε όλους μακρινούς πλανήτες που επικοινωνούν μεταξύ τους; Για ν' απαντήσει σ' αυτό το ερώτημα, ο Αμερικανός αστρονόμος Όππο Στρουβ εγκατέστησε στο άστεροσκοπείο του το ευαισθητότερο ραδιο — τηλεσκόπιο του κόσμου, με το οποίο ελπίζει να συλλάβει τα «μηνύματα» που κυκλοφορούν ίσως στο Απείρο από ένα σε άλλο άστρο.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΖΕ'ΙΤΣ



ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Τσέτ απειλεί τη Λόλα πώς, αν τον καταδωσει στην αστυνομία, θα βρεθεί κι' αυτή μπλεγμένη σε κάποιο, ενώ συγχρόνως η έφορεία θα της πάρει για φόρους και πρόστιμα οκδών όλα τα λεφτά του άντρα της. Προσπαθεί δε ότι το πιο φρόνιμο είναι να ισχυριθώ πως ο Τζένσον έφυγε για μακρινό ταξίδι, να περιμένουν λίγο καιρό, κι' όταν ηουάσουν τα πράγματα να πάρει αυτή τα λεφτά και να φύγουν. Έκείνη το δέχεται αναγκαστικά. Όσοοο γίνεται φιλενάδα του, για να τον πείσει να της ανοίξει πιο γρήγορα την κάρσα. Ο Τσέτ δίνει το νεκρό κοντά στο μαγαζί και διηγείται ο' όλους το παραμύθι για το ταξίδι του. Ο μόνος που δεν το πιστεύει κι' αρκίζει να υπομιάζεται είναι ο Ρίικς, που θέλει ηπωδότησε να βρή το Τζένσον για να του υπογράψει κάτι χαρτιά, φοδερίσει δε πως θα ζητήσει απ' την αστυνομία να κάνει μια έρευνα.

—Για μένα είν' αυτό; —Για ποιόν άλλον θέλεις ναβί; —Γύρισε, με κύτταξε και με ρώτησε χαμογελώντας: —Έχεις σαστίσει;... —Ακόμα δε μπορώ να συνελθώ! Μ' αγκάλιασε, μ' έσφιξε και με φίλησε με πάθος.

—Έλα να φας, μου είπε ύστερα. Με σερβίρισε, κάθισε αντίκρου μου κι' άναψε τσιγάρο.

—Δε σου φέρθηκε ποτέ καλά, από τότε που βρισκόσαι εδώ, μου είπε κυττάζοντας με στα μάτια. Μα τώρα άλλαξε αισθήματα. Κατάλαβα πως δε μπορούσαμε να εξακολουθήσουμε να ζούμε σαν πρώτα... Μ' άρεσει αλλιώς, κι' είναι πολύς καιρός που δεν έζησα μ' έναν άντρα που να μ' άρεση... Θέλεις να εγκατασταθής στη βίλλα, μαζί μου;

—Η εικόνα του Τζένσον πέρασε για μία στιγμή απ' τη μνήμη μου, αλλά την έδιωξα άμέσως. —Ναί... απάντησα. Μ' άρεσει και σ' εσύ πολύ!

—Δεν είμαι κι' άσχημη, είπε χαμογελώντας. Θα ξεχάσεις το φερσίμο μου ως τώρα; —Μα βέβαια! Πρέπει να ξέρεις πως τοιμηθήκα μαζί σου απ' την πρώτη στιγμή.

—Ένα καινού σταμάτησε απ' έξω κι' ο σωφέρ άρχισε να κορνάρη. —Πηγαίνω εγώ, μου είπε η Λόλα. Τελείωσε σ' το φαγητό σου. Με χείδισε τρυφερά στον ώμο και βγήκε.

—Ήξερα πως έπρεπε να δυπιστώ, να προσέχω. Κι' όμως άρχίζα κι' άλας να εύχωμαι να μην είναι μία απλή κωμωδία... —Όταν ξαναγύρισε η Λόλα, σφίχτηκε πάνω μου έρωτικά.

—Μήπως σκέφτηκες καμιά λύση για το Ρίικς; τη ρώτησα. Θα μάς γίνη φόρτωμα άποψε. —Δε με νοιάζει γι' αυτόν. Θα του δώσω λίγα λεφτά. Δέκα δολάρια φάνωμεν, για να καθήση ή συχα...

—Πρόσεξε! Είν' επικίνδυνος... —Όταν άρχίσουμε να του δίνουμε λεφτά, θα ζητήσει όλοένα περισσότερα! —Κούνησε το κεφάλι της κι' άπάντησε: —Ξέρω εγώ πως θα του φερθώ! Είναι δική μου δουλειά.

—Είχε πέσει ο ζεστός άνεμος κι' έκανε λίγη βροσιά. —Απ' τις 10

κι' ύστερα, τ' αυτοκίνητα φτάνανε συνεχώς.

Κάθε φορά που έμπαινε στην κουζίνα για μία παραγγελία, εύρισκε εύκαιρα να φιλήσει και να χείδψει τη Λόλα. Πετούσα στα ύψη! Και δεν έβασα καθόλου με το νού μου πως αυτή ή καινούργια συμπεριφορά της άπέναντί μου μπορούσε ναίαι κωμωδία...

Κατά τις 7 το βράδυ, σταμάτησε ή δουλειά. Μπόρεσε τότε να πάρω στην άγκαλιά μου τη Λόλα. Καθώς όμως κάναμε χίλια παιχνίδια, άκουσα να τρίζει ή πόρτα της κουζίνας.

Την άφισα άπότομα κι' άποτραδήχτηκα. —Αλλά ήταν πολύ άργα πιά! Ο Ρίικς στεκότανε στο κατώφλι και μάς κύταξε. —Απ' την ύπουλη και φαρμακερή ματιά του κατάλαβα πως είχε δει ήτι συνέβη.

—Έβρισα τον έαυτό μου για τη βλακεία που έκανα να μη φυλαχτώ, ενώ το ήξερα πως χανότανε. Κυττάξα τη Λόλα. —Έκείνη ήταν άτάραχη, με το πρόσωπό της άνέκφραστο. —Εγώ όμως ήμουν άνικανος να υποκριθώ. Στη φυσιογνωμία μου ζωγραφίζονταν ή άμνηστία κι' ο φόβος.

—Δεν ήθελα να σάς άνησυχήσω, δήλωσε ο Ρίικς χαμογελώντας έρωτικά. Μα σάς είχα προειδοποιήσει...

—Καληπετρα, Τζώρτζ, είπε ή συχα ή Λόλα. Πως άπό δά; —Δε σάς είπε ο φίλος πως είχα ξαναβρεί; —Έχετε είδησεις άπ' τον Κάρλ;

—Δεν πιστεύω να μου γράψη καθόλου, πρίν γυρίση. —Έχει πολλές δουλειές...

—Σάς μίλησε ο φίλος για τα χαρτιά που θέλω να μου υπογράψει ο Κάρλ;

—Μπορεί μία χαρά να σάς τα υπογράψη όποιοςδήποτε δικηγόρος ή διευθυντής τραπεζής.

—Λέθος! —Αν δεν υπογράψη ο Κάρλ, όπως πάντα, δε θα με πληρώσουν άμέσως. Και τότε, πως θα ζήσω στο μεταξύ;

—Η Λόλα άναστήκωσε τους ώμους της, για να δείξη πως άδιαφορούσε.

—Δεν ξέρω που είναι, δήλωσε. Πρέπει να περιμένετε.

—Ο Ρίικς κοινοίταν άπ' το ένα στ' άλλο πόδι. Δεν τάβγαζε εύκολα πέρα με τη Λόλα. —Η κρύα κι' άδιάφορη ματιά της φαινόταν να τον άφοπλίζει.

—Θάπρετε ίσως να γράψω στην αστυνομία της —Αριζόνας, είπε. —Αξίζει τον κόπο.

Παρακολουθούσε τις αντίδράσεις της Λόλας. Μα εκείνη έμεινε άτάραχη.

—Κάνετε ό,τι θέλετε, άπάντησε. Πιστεύω όστόσο πως ο Κάρλ δε θάνα στην —Αριζόνα. Μου είχε πη πως θα πενούσε πρώτα άπ' το Κολοράδο, για να σχηματίση μία γνώμη...

—Σας παρακαλώ, Τζώρτζ, ή δημιουργήτε ιστορίες. —Αν είσαστε στενοχωρημένος οικονομικά, μπορώ να σάς κάνω ένα μικρό δάνειο.

—Πόσα δηλαδή; ρώτησε εκείνος μ' άπληστία.

—Να σάς δώσω 10 δολάρια.

—Τι να τα κάνω, τόσα λίγα; Δώστε μου είκοσι...

—Πάντα άγόρταγος είσαστε, Τζώρτζ! Τελος πάντων...

Βγήκε και ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά, κρατώντας τρία χαρτόνο-

μίσματα των 5 δολλαρίων. Του τάδωσε και είπε:

—Αυτά μπορώ να διαθέσω. Μη ξαναβρεθεί εδώ κι' άλλη φορά. Ο Κάρλ δε θέλει να τριγυρίζετε στο σπίτι του, το ξέρετε καλά.

—Εκείνος άρπαξε τα λεφτά και τάχωσε γρήγορα στην πίσω τσέπη του.

—Είσαστε άκαρδη γυναίκα, Λόλα, είπε. —Ευτυχώς που δεν είμαι άντρας σας... Γρήγορα θα μετανιώση ο Κάρλ που σάς παντρεύτηκε...

—Δε μου χρειάζεται ή γνώμη σας! τον δέκοψε εκείνη μ' ένα περιφρονητικό γέλιο. —Εμπρός, δρομο! Και μην ξαναπατήσετε εδώ! —Βέβαια, είν' ένοχλητικός ο τρίτος... είπε σαρκαστικό ο Ρίικς. Μόλις όμως έκανα ένα άπειλητικό βήμα προς το μέρος του, τόβαλε στα πόδια.

Μείναμε άκίνητοι, ώπου άκούσαμε να ξεκίνησε τ' αυτοκίνητό του.

—Μας είδε! είπα ύστερα στη Λόλα.

—Και τί μ' αυτό; Σου είπα πως μπορούσα να τον κάνω να σωπάσει.

—Θα ξαναβρή όμως, θα ζητήση κι' άλλα λεφτά.

—Μη σκοτίζεις το μυαλό σου γι' αυτόν. Μπορώ να τον κάνω να σωπάσει, στο ξανάλεω!

—

Πέρασαν δυό βδομάδες χωρίς να φανή ο Ρίικς.

Διάφοροι πελάτες ρωτήσανε για το Τζένσον, μα όλοι πιστεύανε την ιστορία που τους λέγαμε. Δυό-τρεις μας κυττάσαν παράξενα. Καταλαβαίνα πως πονηρεύονταν, βλέποντας ότι είχαν μείνει μοναχοί οι δυό μας. —Η Λόλα δε νοιαζόταν, αλλά εγώ άνησυχούσα.

Δουλεύαμε μαζί ως τη 1 κάθε νύχτα, κι' ύστερα κλείναμε και πηγαίναμε στη βίλλα, να χορούμε την άγαπητή μας. Καμιά φορά, έπειτα από τ' άγκαλιάσματά μας, σκεπτόμουν το Τζένσον μέσα στο τάφο του και μ' έλουζε κρύος ιδρώτας...

—Η Λόλα δεν είχε τετοιές τύψεις. Γι' αυτήν, ήταν σαν να μην υπήρχε ποτέ ο Τζένσον.

Καταλαβαίνα πως την έρωτευόμουν σιγά-σιγά. —Ηταν φυσικό άλλωστε, αφού μ' είχε κατακτησει απ' τη στιγμή που την πρωτεύει. Ποθούσα να ζήσουμε σαν σύζυγοι. Κι' ή δυσπιστία μου λίγιστε, καθώς δε μου μίλησε πια καθόλου για τα λεφτά της κάσας...

Είχα φτάσει στο σημείο να ελπίζω πως μπορούσαμε να μείνουμε έκεί μαζί. Για πάντα, και να ξεχάσουμε τα περασμένα...

—Ένα πρωί, ενώ αναπαυόμουν άκόμα στο κρεβάτι, μου είπε ξαφνικά: —Δε νομίζεις, Τσέτ, πως θα ήπρεπε να πάρουμε κάποιον να μας βοηθή; Θάταν ώριμο νάχουμε μια ελεύθερη βραδιά κόπου-καπου... Θα μπορούσαμε να πάμε στο χορό, στο Γουέντγουορντ.

—Η ιδέα μ' άρεσε. —Ήξερα όμως πως ή πραγματοποίησή της θα ήταν πολύ επικίνδυνη.

—Δε μπορούμε άκόμα, Λόλα, άπάντησα. —Αν μάς δουνε μαζί στο Γουέντγουορντ, θα άρπάξουν οι κακές γλώσσες... Ούτε και μπορούμε να πάρουμε κανένα εδώ, με τον τρόπο που ζούμε... Θα περιμένουμε δύο μήνες ακόμα, κι' ύστερα, όταν τους πείσουμε όλους πως δε θα ξαναγύριση πια ο Τζέν-

— ΚΑΛΑ, ΘΑ ΠΕΡΙΜΕΝΩ.
— Σηκώθηκε, φόρεσε μία ρόμπα κι' άρχισε να χτενίζεται, σιγοτραγουδώντας.
— Ξέρεις πώς σε λατρεύω, μικρέ μου Τσέτ; μου είπε κάποια στιγμή.
— Πεταχτηκε απ' το κρεβάτι και την έσφιξε στην άγκαλιά μου.
— Τόσον καιρό λαχταρούσα να σε ακούσω να το λές! φώναξε. Κι' εγώ είμαι τρελλός για σένα!
— Είμαι εύτυχισμένη κοντά σου, Τσέτ. Δεν πίστευα ποτέ πως θα βρισκα την ευτυχία κοντά σ' έναν άντρα...
— Όσοσο, μ' έχει τόσο κορμάσει η έρημιά! Δεν έχω την παραμικρή διασκέδαση. Πειθαίνομ απ' την πλήξη!
— Λίγη υπομονή ακόμα και θα πάμε άλλοι. Έβλεπε κι' εγώ να φύγω. Μά δε μπορούμε να παρατήσουμε έτσι το σπίτι, άδειανό. Είναι πολύ νωρίς ακόμα για να το πουλήσει.
— Καλά. Συμφωνώ...
— Ένώ ντυνόμουν, σκεπτόμουν τα λόγια της: μου είχε δηλώσει τον έρωτά της. Κι' ήμουν σίγουρος για την ειλικρίνεια της.
— Τη βάρκα στο ρεστοράν, να ετοιμαζή τα γλυκά.
— Τσέτ, μου είπε κυττάζοντάς με στα μάτια. Ποιά είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον;... Το σκέφτηκες καθόλου;
— Ναι, το σκέφτηκα. Πρώτα-πρώτα, θα πάω να με παντρευτεί; Μου χαμογέλασε κι' απάντησε:
— Θα μου άρεσε πολύ. Μά τότε δε θα μου ζητήσουνε να αποδείξω πως είμαι χήρα;
— Θα βρούμε πρώτα ένα τρόπο να φύγουμε από δω, χωρίς να χουμε άλλους υπελοδοξές. Δεν τον σόφιστηκε ακόμα, όσο κι' αν κούρασα το μυαλό μου...
— Αφού λοιπόν το σκάσουμε και θα δούμε τα ίχνη μας, θα μπορούσαμε να παντρευτούμε... Θάβελος να διευθύνει μία επιχείρηση σαν κι' αυτή, στη Φλόριντα άς πούμε;
— Τα μάτια της λάμπανε.
— Άς φύγουμε άμσως! είπε.
— Πρέπει πρώτα να βρούμε ένα μέσον ν' απαλλαγούμε απ' αυτό το σπίτι, Λόλα.
— Βγήκα να δώσω μπενζίνα σ' ένα καμινόν. Όταν τελείωσα, ο σωφέρ ζήτησε να φάω κάτι. Το ίδιο έ'χαναν κι' άλλοι που φτάσανε κατόπι.
— Έτσι, δεν ξαναβρήκα πιά την ευκαιρία να μιλήσω με τη Λόλα. Μόλις φουρnisse τα γλυκά, πήγε ν' αλλάξει φόρεμα.
— Θα φύγω, μου είπε, και θα γυρίσω για το μεσημεριανό φαγητό. Μην ξεχάσεις τα γλυκά που έ'χω στο φούρνο!
— Κυττάζα τ' αυτοκίνητό της ν' απομακρύνεται. Ύστερα γύρισε στην κουζίνα.
— Μόλις είχα τελειώσει τη δουλειά μου, άκουσα ένα θόρυβο αυτοκινήτου. Κυττάζα απ' τα παράθυρα. Κι' είδα το Ρίκ να κατεβαίνει απ' το σαράβαλό του, με το σκυλό πίσω του. Τράβηξε γραμμή προς το συνεργείο.
— Έτρεξα να τον προλάβω, με καρδιοχτύπι. Τον βρήκα να τριγυρίζει, εξετάζοντας τα εργαλεία.
— Έχετε ειδήσεις απ' τον άδελφό μου; με ρώτησε.
— Όχι.
— Είπ' εδω αυτή:
— Άν έννοητε την κ. Τζένσον, έχει πάει στο Γουέντγουορθ. Τι θέλετε;
— Ο σκύλος του Ρίκ πλησίασε ξαφνικά τον πάγκο που είχα βάλει πάνω απ' τον τάφο του Τζένσον, κι' άρχισε να μυρίζει το χώμα.
— Άνατριχίλασα συγκορμος...
— Δε μπορώ να πάρω τη συνταγή μου κι' είμαι άπενταρος, είπε ο Ρίκ.
— Και τί να σας κάνω εγώ;
— Ο σκύλος άρχισε να σκάβει το μαλακό χώμα. Ο Ρίκ γύρισε και τον κύτταξε.
— Μπα! Ποτέ δεν τόχει ξανακάνει, αυτό! παρατήρησε.
— Κι' έδωσε μία γερή κλωτσιά

στον ζώο. που έφυγε ουρλιάζοντας.
— Μπορείτε να μου δανείσετε λίγα λεπτά; Μόλις πάρω τη συνταγή μου θα σας τα επιστρέψω, μου είπε.
— Ο σκύλος είχε ξαναγυρίσει στο μεταξυ και ξαναάρχισε το σκάψιμο. Τού πέταξα ένα ξύλο και τον έδιωξα.
— Φύγετε από δω, έσεις και το βρωμόσκυλό σας! φώναξε, νευρισμένος στο Ρίκ.
— Αυτός κύτταζε τώρα την τρύπα που είχε ανοίξει το ζώο.
— Έχετε θάψει τίποτα εκεί μέσα; με ρώτησε.
— Το μέτωπό μου βράχηκε από κρύο ιδρώτα.
— Όχι, απάντησα. Έμπρός, δρόμο!
— Μά εκείνος πλησίασε στην τρύπα και γονάτισε για να την εξετάσει.
— Ίσως νάχει θάψει εδω τα λε-

στά του ο Κάρλ. παρατήρησε. Δε ριχνουμε μία ματιά;
— Προχώρησα καταπάνω του, σαν τρελλός. Φαινόταν πως διάβασε στα μάτια μου ότι ήμουν έτοιμος για όλα, γιατί σηκώθηκε γρήγορα κι' άποτραβήχτηκε.
— Καλά, καλά, μη θυμώνετε! είπε.
— Φύγετε, και μην ξαναπατήστε εδω το πόδι σας! μούγκρισε.
— Θα μου δανείσετε 5 δολάρια;... με παρακάλεσε.
— Ούτε πεντάρα! Τσακιστήτε, είπα!
— Φεύγοντας γρήγορα, έφτασε κοντά στ' αυτοκίνητό του. Σταμάτησε μία στιγμή και πρόφερε, κυττάζοντάς με στα μάτια:
— Άφου το παίρνεις έτσι, θα είδοποίησα κι' εγώ την άστυνομία. Θα τους πω να βρουν τον Κάρλ!...
— Χύμηξα πάνω του και του κατέφερα μία γροθιά στο πηγούνι.

ΚΟΜΨΕΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

— Άν ο Τέννισον Ουίλλιαμς είχε παει στην Τρικόζα, άσφαλώς δεν θα είχε γραφει «Το γλυκό πουλί της νιότης». Κάθε άλλο. Ούτε και θα ήταν τόσο άπαισιόδοξος για τον χρόνο που περνώει άνεπιστρεπτέ. Μά, διότι στην Τρικόζα ο χρόνος που περνάει την ομορφαινει, την πλουτίζει, την ξαναβιώνει σε τέτοιο σημείο που δεν έχω δει το όμοιο του σ' άλλο ελληνικό κατάστημα.
— Ζας μιλήσα για τα καλάθια της Τρικόζας, όπου μπορείτε να βρείτε άραιότερα πλεκτά σε πολύ χαμηλές τιμές. Σας περιεγραφα τρία από τα πιο καταπληκτικά ολόμαλλα πλεκτά του τόσο προοδευτικού αυτού μαγαζιού, στην τιμή των 55, των 65 και των 90 δραχμών, που πάνε κυριολεκτικά άναρπαστα. Άλλά αυτά δεν είναι τίποτε μπροστά στην έξοχη και πρωτοτυπη καινούργια παραγωγή της Τρικόζας για την άνοιξη.
— Έχετε ξαναβη οινέ ολόμαλλα πλεκτά πανταλόνια; Άν όχι, τρέξατε. Το πρώτο ν' αγοράσει, πρώτη και καλύτερη, η Άλίκη Βουγιουκλάκη. Έπίσης μονόχρωμα πλεκτά πανταλόνια. Όπως και να τα προτιμάτε, είτε σε σκούρα συντηρητικά χρώματα, είτε σε έξαλλα νεανικά χρώματα, κάνουν θόρακο. Και μην ξεχνάτε ότι η τσακισία των πανταλονιών της Τρικόζας είναι έγγυσημένη και δεν χαλάει με την χρήση.
— Κοιμήσατε και άερατες πλινε ολόμαλλες φοούτες για την άνοιξη, στα πιο γλυκά χρώματα, με έγγυσημένο πλινσάρισμα που δεν χαλάει με την χρήση. Άλλά και φοούτες πλεκτές ολόμαλλες στενές σε τιμές ιδιαίτερα προσιτές. Και, τόσο τα πανταλόνια όσο και οι φοούτες της Τρικόζας δεν παχαίνουν καθόλου, διότι είναι μελετημένες και στην παραμικρή τους λεπτομέρεια.

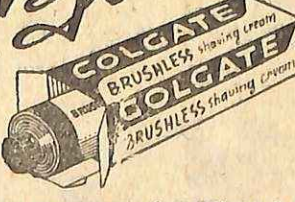
— Έλεος, το κλώ των καινούργιων μοντέλων της άνοιξης στην Τρικόζα! Το Καρρό πλεκτό. Το καρρό πλεκτό, που άπτην την στιγμή λανσάρει το Παρίσι, η Ρώμη και το Μιλάνο. Για πρώτη φορά στην Έλλάδα καρρό πλεκτές ζακέτες, καρρό μπλουζές, καρρό πλεκτές φοούτες, καρρό πλεκτά πανταλόνια, καρρό ταγιέρ πλεκτά που θα φορεθούν ιδιαίτερη την άνοιξη αυτή, σε μίαν άπαράμιλλη, όριγιάδη ποικιλία χρωμάτων, από την μοναδική φίρμα πλεκτών στην Έλλάδα, την Τρικόζα.
— Προκειται για κάτι έντελως ιδιαίτερο, που μόλις τώρα άρχισε να θγαίνει από τα σχεδιαστήρια των μεγάλων μαίτρ της Γαλλίας και της Ίταλίας, και που δεν πρόφτασε ακόμη καλά-καλά να επιδειχθί στις άνοιξιακές επιδείξεις των μεγάλων κολλεσιών, και που ήδη η Τρικόζα έχει θέσει στην διάθεσι των φίλων και πελατισσών της σε πολύ προσιτές τιμές.
— Μη πιστεύετε δε όδες σας, λένε ότι ήδη εξοικονομούν πενταροδεκάρες και επιδεικνύουν νοικοκυρασύνη πλεκοντας μόνες τους τα πλεκτά τους. Κοντά στις έξοχες δημιουργίες της Τρικόζας, που σου δίνουν ένα δολάριο διαφορετικό, ένα γνήσιο άρχοντικό παρουσιαστικό κι' έναν ξεχωριστό ευρωπαϊκό άέρα, το γοντρό πλεκτό που έπλεξε μόνη της η κυρά-Κατίνκω, με την ανώμαλη επιφάνεια και τις ακατάστατες ραφές, με τους πεσμένους ώμους και τα άκανόνιστα κοψίματα και την χονδροκομμένη επιφάνεια, είναι μόνον ένα άλιβερό κατασκευάσμα που ταϊριάζει να κρυφτεί κάτω από το παλτό και να μη σ'ινη ναφθαλίνη μαζί μ' αυτό. Πεταμένα λεφτά και τίποτε άλλο...
— Μη γελιώμαστε. Η άνοιξη είναι φώς, χρώμα, όμορφιά και κομψότης. Και μία και θα ντυθούμε στα πλεκτά (άφου η μόδα είναι κατηγορηματική — πλεκτό, σου λέει, και μόνο πλεκτό) πρέπει να πάρουμε πλεκτά κομψά, πλεκτά δοκιμασμένα, πλεκτά σίγουρα, πλεκτά που να τα φοράμε με άνεσι, με σιγουριά και με περηφάνεια, όπου σταθούμε και όπου έρθουμε, είτε στην Έλλάδα είτε στο εξωτερικό.
— Η Τρικόζα έχει επιδείξει και συνεχώς επιδεικνύει τα πλεκτά της σ' όλον τον κόσμο, από την Άμερική και την Εύρώπη ως την Άσία, με μίαν αφανταστή επιβίβαση, σπάνια επιτυχία. Οι άνθρωποι, που τα δνόματά τους γράφονται καθημερινώς στις πρώτες σελίδες των έφημερίδων όλου του κόσμου, από τον πρόεδρο Άϊζενχάουερ και κάτω, έχουν στην ντουλάπα τους πλεκτά Τρικόζα.

— Τρικόζα στην Άθνα, στη στοά της όδου Έρμου 6, δυο βήματα από το Σύνταγμα, Τρικόζα στην Θεσσαλονίκη, Μητροπόλεως 51 (γωνία Καρόλου Ντίλη).
Πέπυ Β.

Χωρίς Θινέξο

Δίνει το πιο αποτελεσματικό ΞΥΡΙΣΜΑ

ΒΕΛΟΥΔΕΝΙΟ ΔΕΡΜΑ — ΣΥΝΕΧΗΣ ΦΡΕΣΚΑΔΑ



— Έπεσε χάμω, άνάσκαλα.
— Στο θυμό μου, δεν είχα προσέξει πως είχε σταματήσει λίγο πιο πέρα ένα καμινόν... Συνήλθα μόνον όταν με φώναξε ο σωφέρ, τη στιγμή που θα ξαναχτυπούσα το Ρίκ.
— Ο σκύλος είχε κωδή τρέμοντας μέσα στ' αυτοκίνητο.
— Ο σωφέρ πήδησε απ' τη θέση του κι' έτρεξε κοντά μου, άπειλητικός.
— Ντροπή σας να τα βάσετε μ' ένα γέρο! μου φώναξε.
— Δεν ήταν σωστό να μαλώσω μαζί του. Κατάπια το θυμό μου, ένω ο Ρίκος σηκωνόταν με κόπο.
— Έχετε δίκιο, απάντησα. Πιστεύω πως παραφευβήκα... μά δεν άντεχω πιά μ' αυτό εδω το κάβαρμα, που μές ζητάει διαρκώς λεφτά!
— Ο σωφέρ άφισε το άπειλητικό ύφος του.
— Με συγχωρήτε που άνακατεύτηκα, είπε. Μου βάψετε λίγη μπενζίνα;
— Έρχομαι άμσως.
— Ξαναγύρισε στο καμινόν του. Ο Ρίκος είχε καθίσει σιγά-σιγά στο βολάν. Κρατούσε το πηγούνι του και βογγούσε.
— Έβγαλα απ' το πορτοφόλι μου 10 δολάρια και του τάδωσα.
— Πάρτε τα κι' άφιστε μας ή συγυς! του είπα.
— Εκείνος είχε άναψει τη μηχανή. Άρπαξε το χαρτονόμισμα, το τσαλάκωσε και μου το πέταξε στα μούτρα.
— Θα μου το πληρώσετε! μούγκρισε. Θα τα πω όλα στην άστυνομία!
— Πάτησε γκάσι κι' έφυγε. Τότε μονάχα κατάλαβα τι άνοσηία είχα κάνει να τον χτυπήσω... Δεν του φτάνανε τώρα 10 δολάρια άποζημίωσι για κείνη τη γροθιά...
— Σηκώσα από χάμω το χαρτονόμισμα και το ξαναφύλαξα στο πορτοφόλι μου. Ο τρόμος μού σφίγγε την καρδιά...
— Ο σωφέρ με κύτταζε με περιέργεια, όσην ώρα έδωσα μπενζίνα. Είχε δη το Ρίκ να μου πετάει τα λεφτά, άλλα δε μίλησε.
— Όταν έφυγε, ξαναγύρισα στο συνεργείο, γέμισα πάλι το λάκκο και ίσοπέδωσα το χώμα. Ύστερα κουβάλησα ένα σωρό σιδερικά και τάριξα από πάνω.
— Τι θάκανε άραγε ο Ρίκ; Θα ελδοποιούσε την άστυνομία;
— Ήταν πολύ πιθανό. Άλλά θα δίνανε πίστι στα λόγια του;...
— Άν έρχονταν να εξετασούν, ήμουν ναμένος! Δε θάκανα καλύτερα να πάρω τα λεφτά και να φύγω, όσο ήταν ακόμα καιρός;
— Καθώς πήγαινα προς το ρεστοράν, άναποφάσιτος ακόμα, είδα να σταματάη μία σκονισμένη Λίνκολν. Ο οδηγός της μου φάνηκε γνωστός.
— Κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο και προχώρησε προς το μέρος μου. Φόρουσε ένα κοστούμι παλιό και τσαλακωμένο και μία ξεβαμμένη ρεμπουτίλκα.
— Όταν τον άναγνώρισα, η καρδιά μου σταμάτησε μία στιγμή, κι' ύστερα ξαναάρχισε να χτυπά σαν νάθελε να σπάσει... Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ρού Τράσευ!

— Μ' άναγνώρισε κι' αυτός συγχρόνως. Σταμάτησε κι' άλλαξε χρώμα.
— Συνήλθε όμως γρήγορα. Στα χείλη του ζωγραφίστηκε το τόσο γνωστό μου κυνικό χαμόγελό του. Κι' έτρεξε καταπάνω μου, φωνάζοντας:
— Έσύ, Τσέτ!... Πόσο ευχαριστημένος είμαι που σε ξαναβλέπω!...
— Δώσαμε τα χέρια. Τον έσφιξα ύστερα στην άγκαλιά μου με διάχυσι. Τώρα μόνο καταλάβαινα πόσο μου είχε λείψει, στους τρεις έκείνους ανηες!
— Τι γυρεύεις εδω; με ρώτησε. Νόμιζα πως είχες φύγει στο εξωτερικό...
— Έλπιζω να το νομίξη κι' η άστυνομία, απάντησα. Έλα μέσα να τα πουμε!
— Τον τράβηξα μέσα στην τραπε-

ζαρία. Κόντευα να κλάψω απ' τη χαρά που τον έβλεπα.
— Λοιπόν, τί κάνεις εδω; με ξαναρώτησε.
— Ένώ ετοιμάζα δυο ποστά, του έξηγησα:
— Είναι μία ιδεώδης κρυψώνα, Ρού. Δουλεύω εδω, για την ώρα.
— Πως δεν πήγες στο Μεξικό ή στον Καναδά;
— Εύκολα το λές! Πως να γίνω όμωσ, που ήμουν άπενταρος; Εύτυχώς που βρήκα αυτό εδω το μαγαζί, όπου είμαι σε κάποια άσφάλεια...
— Διάβασα στις έφημερίδες για τη δραπέτευσί σου και θαύμασα ποτέ να σε σκέπτομαι, άλλα δε φανταζόμουνα πως θα σε ξαναβλέπα μία μέρα!
— Ούτε κι' εγώ, απάντησα χαμογελώντας.
— Με κύτταξε. Μούψιασε το χέρι και είπε:
— Είναι η πρώτη φορά, Τσέτ, που μου δίνεται η ευκαιρία να σε εύχαριστήσω για ό,τι έκανες για μένα. Ποτέ δε θα ξεχάσω πως με κάλυψες!...
— Το ίδιο θάκανες και συ στη θέση μου...
— Ναι, βέβαια... Μά δε θα το ξεχάσω ποτέ... Όταν σε συλλάβανε, τρομοκρατήθηκα. Περίμενα πως θαρότανε κι' η δική μου σειρά... Μά έσύ είσαι πραγματικός φίλος!
— Τι θα ώφελούσε να μās κλείσουνε μέσα και τους δυο; Κι' ύστερα, έφταγα εγώ που δε σ' άκουσα. Έπρεπε να σ' άκολουθήσω, άντι να ξετρελλαθώ...
— Μά είχες δίκιο να ξετρελλαθής! Κι' εγώ το ίδιο έπαθα... Ή-

ταν άνοσηία μας που μπλεχτήκαμε σε κείνη τη δουλειά. Το μετάνιωσα τόσες φορές...
— Τι δουλείες κάνεις τώρα; Που βρεθήκες εδω;
— Μουδωσε να ξαναγεμίσω το ποτήρι του και μου έξηγησε:
— Είμαι πιασιέ... Αυτόι οι κύριοι, στην εταιρεία, είναι σίγουροι πως είχα άνακατέυη κι' εγώ στο κόλπο. Ξέρανε πως ήμαστε πολλοί φίλοι. Και κάποιος άναφερε για τα 500 δολάρια που χρωστούσα. Με μεταθέσανε λοιπόν απ' το μημα έπισκευών και με κάνανε πιασιέ. Μου δώσανε ένα κατάλογο των πελατών που έχουν πάρει παλιά μοντέλα και μου άναθέσανε να τους έπισκεφθώ για να τους πείσω να τ' ανταλλάξουν με καινούργια... Ένας απ' αυτούς λοιπόν είναι κι' ο Κάρλ Τζένσον, ο ιδιοκτήτης αυτού του μαγαζιού. Έχει ένα παλιό χρηματοκιβώτιο Λώρενς...
— Τον άφισα κι' έτρεξα να δώσω μπενζίνα σ' ένα αυτοκίνητο. Είχα ανάγκη άλλωστε να σκεφτώ...
— Κατάληξα λοιπόν στο συμπέρασμα πως δε μπορούσα να τα πω όλα στο Ρού. Δε μπορούσα να του φανερώσω το θάνατο του Τζένσον. Ήταν μυστικό της Λόλας, κι' όχι δικό μου.
— Αποφάσισα να πω και σ' αυτόν ό,τι σε όλους: πως ο Τζένσον είχε πέσει ν' αγοράση έν' άλλο πρατήριο και πως βάλεψε δυο ανηες.
— Όταν γύρισα στην τραπεζαρία, τον βρήκα να κυττάη γύρω του με θαυμασμό.
— Όραίο μαγαζί, Τσέτ, μου είπε. Σίγουρα, θαναι ένα μικρό χρυσάκι...
— Ναι, καλά δουλεύει, απάντη-

σα. Τώρα λείπει ο Τζένσον, και πιστεύω πως θ' άργήσιν να γυρίση.
— Όποτε έκανα άδικα τον κόπο ναρδω; Δε μπορεί ν' αγοράση ή γυναικα του το χρηματοκιβώτιο;
— Άσφαλώς όχι. Αυτά τα κανονίζει ο ίδιος... Ήσουν άτυχος, φίλε μου.
— Άδειασε το ποτήρι του, τίναξε τη στοχτή του τσιγάρου του και είπε:
— Πρέπει να σου όμολογήσω κάτι: Είμαι πολύ κακός πιασιέ. Έφτα βδομάδες τώρα, δεν έχω κάνει ούτε μία πώλησι... Έτσι που πάω, θα με διώξουνε γρήγορα...
— Γιατί δε ζητάς δουλειά άλλο; με έρωτάς; Θα σε άλλο εργοστάσιο; Θα σε δεχθουνε πρέθυμα...
— Άάδως κάνεις! Θα ζητήσουν να μάθουνε γιατί έφυγα απ' την πρώτη μου θέση. Ο Φράνκλιν θα τους έξηγήση τότε πως δε μου έχουσε πια έμπιστοσύνη. Αυτό είν' άρκετό!
— Τι θα κάνης λοιπόν;
— Άνασκήκωσε τους ώμους του. Δεν ξέρω... Πως ν' αλλάξω δουλειά στα 35 χρόνια μου και να ξεκινήσω πάλι απ' την αρχή; Πεινάω τώρα. Έχει τίποτα να φάω; Τούδωσα τον κατάλογο. Μου ζήτησε ψητό κοτόπουλο και σαλάτα. Φτάσανε στο μεταξυ κι' άλλοι πελάτες. Ένώ τους σεβρίζα, κύτταξα απ' το παράθυρο, άναπομνώντας να δω τη Λόλα.
— Επιτέλους, φάνηκε στο δρόμο η Μέρκουρη.
— Έρχεται ή κ. Τζένσον, είπα στο Ρού.
— Και του έξηγησα, πιο σιγά: Έδω με ξέρουνε με τ' όνομα Πάτιμωρ. Μην το ξεχνάς!
— Η Λόλα μπήκε σε λίγο απ' την

πόρτα της κουζίνας.
— Άργησα λίγο, μου είπε. Έχουμε τίποτα καινούργιο;
— Την άγκάλιασα απ' τη μέση, τη φίλησα κι' απάντησε:
— Ναι, έχουμε. Ήρθε ένας παλιός φίλος μου. Ένοιια σου, μπορώ να του έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη... Ήθελε να προτείνη μία δουλειά στον άντρα σου. Μά του είπα πως δε θα γυρίση πριν από δυο μήνες.
— Η Λόλα φάνηκε άνησυχη.
— Είσαι σίγουρος γι' αυτόν, Τσέτ;
— Ναι, είν' ο καλύτερός μου φίλος. Δεν ύπάρχει φόβος.
— Τη στιγμή εκείνη, έφτασε ένα λεωφορείο με είκοσι έπιβάτες. Η τραπεζαρία γέμισε από κόσμο, και τα χάσαμε λίγο. Συγχρόνως, δυο καμινόνια μαζί κορνάρανε για μπενζίνα.
— Ο Ρού είχε τελειώσει το φαγητό του. Ήρθε κοντά μου και μου πρότεινε:
— Θέλεις να σε βοηθήσω λίγο; Να δώσω εγώ μπενζίνα;
— Καλή ιδέα! Πήγαινε! απάντησα.
— Επί μιάμιση ώρα, ήμαστε κι' οι τρεις στο πόδι. Τέλος, έφυγε ο κόσμος και το μαγαζί ξαναβρήκε την ήσυχία του.
— Δε μου είχε δοθή καιρός στο μεταξυ να δω τί είχε καταφέρει ο Ρού. Πήγα ως το παράθυρο και τον είδα να δουλεύη γρήγορα, δίνοντας μπενζίνα σε τρία αυτοκίνητα, βαζόντας νερό στα ψυγεία, σκουπίζοντας τα παρμπρίζ...
— Ήρθε κοντά μου κι' η Λόλα.
— Ποιός είν' αυτός εκεί; με ρώτησε.
— Ο Ρού Τράσευ, ο φίλος που

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Μίσηθε κανείς για σοκολάτα γαλακτοί;

Μία οδάρει

Η ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ LON

ΠΡΟΪΟΝ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ



σουλέγα. Μου πρότεινε να μ'ε βο-
νήσει... Καλά τ'ηγαίνει, βλέ-
πω.

—Ναί, πολύ καλά... Δε θα μπο-
ρούσαμε να τον κρατήσουμε μαζί
μας. Τσέτ; Μας χρειάζεται ένας
βοηθός... κι' αφού του έχεις εμπι-
στοσύνη...

Την αγκάλιασε και την έσφιξε
πάνω του.

—Σκέπτεται να σου το προτεί-
νει, απάντησε. Είμαστε σαν αδελ-
φοί, αυτός κι' εγώ... Μπορούμε
να του πούμε πως ο Τζένσον τό-
σος με μιά άλλη γυναίκα και
πως έχουμε μαζί κι' εγώ. Θα
καταλάβει... Μα ίσως να μη δε-
χτεί να μείνει εδώ, στη μοναξιά...

—Πάντως — πρόσθεσε μ' ένα
χαμόγελο — δεν πρόκειται να σου
κάνη κόρτε. Δεν τον ενδιαφέρουν
πια οι γυναίκες, από τότε που χά-
ρισε απ' τη δική του.

—Ερχεται! Ρώτησε τον, Τσέτ.
—'Η πόρτα ανοίξε και μπήκε ο
Ρού. Σταμάτησε απότομα, βλέ-
ποντας τη Λόλα. Διάβασε στα
μάτια του την έκπληξη.

—'Από δω ή κ. Τζένσον, Ρού,
του είπα, Λόλα, σ'ε παρουσιάζω
το φίλο μου Ρού Τράσεϊ.

—Ευχαριστούμε που μ'ε βο-
θήσατε, κ. Τράσεϊ, είπε η Λόλα
χαμογελώντας.

—'Ηταν ευχάριστη μου, κ.
Τζένσον. Είναι όμορφα εδώ...

—Σ'ας άρεσει;
—Πολύ.

—Δε μένεις μαζί μας, Ρού;
του είπα. 'Υπόλοιπο ένα περίπτερο,
πέρα απ' το δρόμο. Μπορείς να
εγκαταστήσεις εκεί. Θα σου δι-
νουμε 40 δολάρια τη βδομάδα. Τι
λές;...

Ο Ρού κούταξε τη Λόλα.

—Είσαστε σίγουροι πως με θέ-
λετε; τη ρώτησε. "Αν ναι, δε θ'
αφίσω να χαθώ τέτοια ευκαιρία.

—Χτές ακόμα, λέγαμε πως
μ'ε χρειάζεται βοηθός, απάντησε
η Λόλα.

—'Εν τάξει λοιπόν! είπε ο Ρού
μ' ένθουσιασμό.

Κατά τις 10 το βράδυ, όταν ελ-
χε πιά σχεδόν τελειώσει η δουλειά,
μπορούσαμε επιτέλους να καθήσου-
με να φάμε κι' οι τρεις. 'Εβαλα
τη Λόλα δεξιά μου και το Ρού
αντίκρου μου.

—Εκείνος ήταν ένθουσιασμένος
απ' την καινούργια του δουλειά
κι' απ' την τοποθεσία.

—Τι τυχερός ήμουν που σ'ας
βρήκα! είπε. Είναι εκατό φορές
καλύτερα εδώ, παρά να πουλάω
χρηματοκιβώτια.

—'Η Λόλα σταμάτησε το φαγητό
της και τον κούταξε.

—Είχατε ασχοληθεί με τα χρη-
ματοκιβώτια; τον ρώτησε.

—'Ο Τσέτ κι' εγώ είμαστε οι
ειδικώτεροι σ' αυτή τη δουλειά.

—'Αλήθεια, Τσέτ;... Αυτός είναι κα-
λύτερος από μένα στα χρηματο-
κιβώτια, εγώ όμως τον περνάω
στις κλειδαριές.

—Το μέρος εδώ είναι πολύ ή-
συχο, Ρού, του είπα. 'Εκτός απ'
τη δουλειά, δεν έχει κανείς τί να
κάνει.

—'Εμένα μ' άρεσει... Τί θα πη-
 όμως ο κ. Τζένσον, όταν γυρίσει
και βρή ένα παραπάνω στομάχι.

—'Η Λόλα άρπαξε την ευκαιρία.
—Δεν πιστεύω να γυρίσει ποτέ,
απάντησε.

—'Ο Ρού με λοξοκύταξε κι' ύ-
στερα ξανάριξε τη ματιά του στη
Λόλα.

—Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε.

—Δεν τόχω πη σε κανένα ακό-
μα... Φαίνεται πως ο άντρας μου
βρήκε κάποια που την αγαπάει πε-
ρισσότερο από μένα.

—'Ο Ρού φάνηκε στενοχωρημένος.
—Με συγχωρείτε... είπε.

Τού χαμογέλασε κι' απάντησε:

—Μπά, δεν υπάρχει λόγος...

—'Ο άντρας μου μ' άφισε το σπίτι
...και τον Τσέτ μαζί!

Μοίπιανε το χέρι και μου τό-
σφιξε τρυφερά. 'Ο Ρού κούνησε το
κεφάλι του, κουνώντας με με
έκπληξη.

—Τι τυχερός που είσαι τε-
λοσπόντων! φώναξε.

—'Εσπρωξα προς τα πίσω την

καρέκλα μου και είπα:

—Πάμε, Ρού, να σ' εγκατα-
στήσω στην καινούργια κατοικία
σου.

—'Ο Ρού σηκώθηκε.

—Ευχαριστώ για το θαυμάσιο
ασηγτό, κυρία Τζένσον, είπε.

—'Εκείνη τον κούταξε και του
χαμογέλασε.

—Να με λένε Λόλα, απάντη-
σε. Δεν έχουμε τυπικότητες εμείς
εδώ.

Καθώς πηγαίναμε προς το σπι-
τάκι, ο Ρού μου είπε:

—Τι όμορφη γυναίκα! Ποιος
τη χάρι σου, Τσέτ!... Είσαι σί-
γουρος πως δε θα σ' ενοχλήσει η
παρουσία μου;

—'Απεναντίας! Το μόνο που
μούλειπε εδώ, ήταν η συντροφιά
ένός φίλου.

—'Επειτ' από λίγα λεπτά, καθώς
άνοιγε τις βαλίτσες του, ο Ρού
μου είπε:

—Πρέπει νάναι ήλιος αυτός
ο Τζένσον, για ν' αφήνει ένα τέ-
τοιο μέρος για τ' κατήρι ενός
γυναίκα... και μάλιστα όταν μί-
σε τόσο όμορφο σύζυγο! Τι τού-
λειπε;

—Φαίνεται πως θα βρήκε καμ-
μιά περισσότερη του γούστου του.

—'Η Λόλα τούπεφε κάπως μικρή...
κι' είναι νευρική κι' απότομη πολ-
λές φορές.

—Γιατί τότε δεν την έδιωχνε,

κρατώντας το σπίτι για τον ξαυτό
του;

—Δεν ήταν καθόλου βλάκας ο Ρού.

—'Η κατάρτη του φαινόταν ύπο-
πτη... 'Επρεπε να τον πείσω, άλ-
λως θ' άρχιζε να μαντεύει την
αλήθεια...

—Δεν είναι τόσο εύκολο να
διώξει κανείς τη γυναίκα του όπο-
τε του γουστάρει, απάντησε.

Με κούταξε στα μάτια.

—'Από πότε έχει φύγει; ρώ-
τησε.

—'Εδώ και τέσσερες-πέντε βδο-
μάδες.

—Είναι σίγουρο πως τόσκα-
σε με άλλη γυναίκα;

—Σχεδόν σίγουρο.

Κούνησε το κεφάλι του.

—Τίποτα δεν εμποδίζει λοιπόν
να ξαναγυρίσει ξανά και να σ'ε
ισακώσει στα πράσινα!

—Δεν πρόκειται να ξαναγυρί-
ση ποτέ, Ρού.

Με κούταξε, κι' ύστερα γύρισε
αλλού τα μάτια του.

—Αυτή ξέρει την κατάστασί
σου, Τσέτ; ρώτησε.

—Ναί, της τάπα όλα.

Είχε αδειάσει τη βαλίτσα του
πάνω στο κρεβάτι.

—Αυτό το μαγαζί πρέπει νά-
ναι ένα μικρό χρυσωχείο, παρα-
τήρησε. Πόσα κερδίζετε τη βδο-
μάδα;

—'Ως διακόσια δολάρια.

—Μονάχα; 'Εγώ νόμιζα πως
θα βγαίναμε πολύ περισσότερα...

Πραγματικά, τα πιο πολλά κερ-
δη του Τζένσον προέρχονταν απ'
τα σιδηρικά. Τώρα που είχε λεί-
ψει αυτός, είχαμε περιοριστεί κατ'
ανάγκη σε όσα έδινε το μαγαζί.

Τα μοιραζόμαστε στη μέση με τη
Λόλα. Φύλαγα το δικό μου μερι-
τικό στην κάσση, μαζί με τις άλ-
λες οικονομίες μου. 'Όσο για το
δικό της, δεν την είχα ρωτήσει
ποτέ τί τόκανε.

—'Ο Ρού άρχισε τώρα να βάζει
τα ρούχα του μέσα σ' ένα συρτά-
ρι του κομπού.

—'Ε! Τι είν' αυτό; φώναξε
ξαφνικά.

Κι' έβγαλε απ' το συρτάρι το
πιστόλι που είχε σκετάσει ο Τζέν-
σον.

Είχα ξεχάσει τελείως πως το
πέταξα εκεί μέσα. Είχα ξεχάσει
ακόμα και την ύπαρξή του.

Βλέποντας το τώρα στο χέρι
του Ρού, έγινα κατάκλιμος.

—Είναι του Τζένσον... είπα,
προσπαθώντας να κάνω φυσική τη
φωνή μου. Το βρήκα αφού έφυγε.

—'Ο Ρού εξέτασε το όπλο. Μύ-
ρισε την κάννη.

—Δεν είναι πολλές φορές που
το μεταχειριστήκαμε... είπε. Ποι-
όν σκοτώσανε μ' αυτό, Τσέτ;

Με κούταξε έρευνητικά. 'Εβαλα
ελα μου τα δυνάτα και κατάφε-
ρα ν' αντιμετώπισω τη ματιά του.

—Κανένα δε σκοτώσανε, απάν-
τησα. 'Ο Τζένσον πυροβόλησε τα
πουλιά, για να περνάει την ώρα
του. Θα έβλεπες, φαίνεται, να το
καθαρίσει.

—Πυροβόλησε πουλιά με το
ρεβόλβερ; Πρέπει νάξερε σπουδαίο
σημάδι.

—Μα δε χτύπησε ποτέ κανένα.

—'Ο Ρού είχε άφισε το ρεβόλβερ
πάνω στο κομπού. Το πήρα και τό-
βαλα στην τσέπη μου.

—Είν' άργά, είπα ύστερα.

Πάω για ύπνο...

—Τι γίνεται για τη νυχτερι-
νή δουλειά; με ρώτησε ο Ρού.

—Την αναλαμβάνουμε με βάρ-
διες. 'Αποψε είν' η σειρά μου. Αύ-
ριο βράδυ θάναη η δική σου, αν
θέλεις.

—'Εν τάξει! Χάρηκα πολύ που
σε ξαναβρήκα, Τσέτ! Καληνύχτα.

Πρίν περσώ το κατώφλι, πρόσ-
θεσε:

—'Ακουσε! Μην ξεχάσεις να
καθαρίσεις αυτό το ρεβόλβερ...για
κάθε ένδεχόμενο.

—'Εχεις δικιο, μουρμούρισα.

Καληνύχτα...

—'Η Λόλα γδύνονταν, όταν μπήκα
στην καμαρά της. Χασμουρήθηκε
και είπε:

—Κουράστηκα σήμερα... 'Ο φί-
λος σου μ' άρεσει πολύ, Τσέτ.

—Ναί, καλός είναι... απάντη-
σα άφηρημένα.

—'Εβαλα απ' την τσέπη μου το
ρεβόλβερ και το φύλαξα στο πρώ-
το συρτάρι του κομπού. 'Η Λόλα
δε μπορούσε να με δει, γιατί μου
γύριζε την πλάτη. 'Εταξα στον
εαυτό μου να καθαρίσω την άλλη
μέρα το όπλο.

—Θα τ'ε πάμε καλά οι τρεις
μας, πρόσθεσε. Ξέρεις, ο Ρού δεν
ενδιαφέρεται για τις γυναίκες.

—'Από τότε που παντρεύτηκε και τον
απάτησε η γυναίκα του, δε γύρι-
σε να κουνήσει άλλη...

—'Ενας άντρας ενδιαφέρεται
πάντα για τις γυναίκες, απάντη-
σε η Λόλα. 'Εξαρτάται απ' τη γυ-
ναίκα...

—Τον ξέρω 30 χρόνια. Ποτέ
του δε μπλέχτηκε με καμιά!

—'Ετοιμάστηκα να πάω στη δου-
λειά μου. 'Η Λόλα είχε πλαγιά-
σει.

—'Αλήθεια, έχασα να σε ρω-
τήσω... μου είπε. Πήγαν καλά ό-
λα, όσην ώρα έλειπα;

—'Η Λόλα είδε πως είχα αλλά-
ξει έκφραση. Πετάρηκε πάνω και
ρώτησε:

—Τι έγινε, Τσέτ;

—Τ' άποψεμα ήρθε ο Ρίξ. Με
νευρίασε τόσο πολύ, ώστε τον χτύ-
πησα...

Της διηγήθηκα ό,τι είχε συμβή.
Με άκουσε, με μάτια ορθάνοιχτα.

—Του πρόσφερα 10 δολάρια,
πρόσθεσε, αλλά μου τ'ε πέταξε
στά μούτρα κι' είπε πως θα πη-
γαίνε στην αστυνομία.

—Δε θα το κάνη! με βεβαίωσε
η Λόλα. Μά, κι' αν ακόμα μ'ε κα-
ταγγείλει, τον ξέρουν οι αστυνο-
μικοί! τι καθαρά είναι και δε θα
τον λάβουνε υπ' όψη.

—Εύχομαι νάχες δικιο...

—Πάντως, ήταν τρέλλα να τον
χτυπήσεις, Τσέτ.

—Το ξέρω. Μα τώρα ό,τι έγι-
νε, έγινε... Θα δούμε!

ΙΑ'

Το πρωί, ενώ παίρναμε το πρό-
γευμα, μίλησα στο Ρού για το
Ρίξ.

—Πρόσεξε τον! του σύστησα.

—'Ερχεται πάντα ξαφνικά... 'Εται
ήρθε και χτές και μ' ανάγκασε να
τον δείρω, πάνω στα νεύρα μου.

Είπε τότε πως θα πάει να παρα-
πονήθω στην αστυνομία.

—'Ο Ρού με κούταξε έρευνητικά.

—Στην αστυνομία; Γιατί;

—Μας έπιασε, τη Λόλα και
μένα, να λαχαρώνουμε. Δεν ξέρε
πως έφυγε ο Τζένσον με άλλη γυ-
ναίκα. Θέλει να τον βρή και να
δημιουργήσει ιστορίες.

—'Ο Ρού τελείωσε τον καφέ του
και πήρε ένα τσιγάρο. 'Ημαστε
μονάχοι. 'Η Λόλα δεν είχε σηκω-
θί ακόμα.

—Γιατί δεν του λεί η Λόλα
πως δε θα ξαναγυρίσει ο Τζένσον;
παρατήρησε ο Ρού.

—Πρώτα, δεν είναι δική του
δουλειά. Κι' ύστερα, δε θα το πι-
στέψω.

—Το φαντάζομαι! Μήπως μπο-
ρώ κι' εγώ να πιστέψω πως ένας
άνθρωπος έκανε τη βλακεία να πα-
ρατήρη μιά τέτοια δουλειά και
μιά γυναίκα που μαγερεύει τόσο
ώραία;

—'Αν τυχόν φανή από δω ο
Ρίξ σε ώρα που θα λείπουμε,
πρόσεξε τον! Μη τον άφισης να
πάρη το παραμικρό και μ'η του
πης τίποτα.

—Θα πάη στην αστυνομία;

—Δεν πιστεύω. Μά κι' αν πάη,
δε θα τον πιστέψουνε.

—'Ενώ καθαρίζαμε τη σάλλα του
ρεστωράν, ο Ρού μου ζήτησε να
του διηγηθώ πως είχα δραπέτευσει
απ' τις φυλακές. Μ' άκουσε, σα-
στισμένος, σαν να μην πίστευε
στ' αυτά που...

—Είσαι σπουδαίος! φώναξε, ό-
ταν τελείωσα. 'Εγώ δε θα τολ-
μούσα ποτέ να τ'ε βάλω μ' αυτά
τα αγριάσκαλα!

—'Εγώ όμως πιστεύω πως δε
θα λογάριζες κανένα κίνδυνο, προ-
κειμένου να βγής απ' αυτή την
κόλαση!... Θα προτιμούσα να πε-
θάνω, παρά να ξαναγυρίσω εκεί
κάτω.

—Ευτυχώς, είσαι ασφαλισμέ-

**Τό μέλλον
δέν μου
χαμογελά πιά**

ΟΛΟΙ ΣΤΟ
ΓΡΑΦΕΙΟ
Μ' ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ...
ΚΙ' ΑΥΤΗΣ!
ΔΕΝ
ΒΛΕΠΩ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ
Σ' ΑΓΑΠΑ ΑΛΛΑ
ΞΕΡΩ ΤΙ ΟΤΑΙΕΙ.
ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΕΙ
ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟ
ΣΟΥ ΓΙΑ... ΤΗΝ
ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΔΗ
ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΣΟΥ.

ΓΙΑ ΝΑ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΚΑ-
ΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ Η ΤΕΡΗΘΝΑ ΣΥΣΤΗΝΗ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ
ΜΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
COLGATE
ME
GARDOL

ΠΟΣΟ
ΠΙΟ
ΑΣΠΡΑ
ΕΓΙΝΑΝ
ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ
ΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΙ
ΔΡΟΣΕΡΗ
ΓΕΥΣΙΣ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ
ΧΡΕΙΣΙΜΟΠΟΙΕΙ
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ
ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ
ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΟΛΑ
ΠΑΝΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ

ΒΟΥΡΤΣΙΖΕΤΕ ΤΑ
ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΜΕ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
COLGATE
ΜΕ GARDOL
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΩ ΤΗΝ
ΚΑΚΟΣΜΙΑ
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΗΝ ΤΕΡΗΘΝΑ
ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ ΓΚΑΡΝΤΟΛ
Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥ-
ΤΕΡΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

**ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
COLGATE ME GARDOL
ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ
ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ**

Μόνον η οδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ
ένα πατενταρισμένο συστατικό που δημιουργεί μια
άορστη άσπιδα γύρω από τα δόντια και καταπολεμά την
τερηθόνα όλη την ημέρα.

Βουρτσίζοντας τα δόντια σας με οδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ
με ΓΚΑΡΝΤΟΛ απομακρύνετε την κακοσμία του στόματος
και προλαμβάνετε την τερηδόνα.

Καθημερινή χρήση
COLGATE ME GARDOL
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ
Υ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΘΝΑ
Υ ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΣΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ
ΔΡΟΣΕΡΗ ΓΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

νος, παρατήρησε ο Ρού. Ποιος θα
σκεπτότανε νάρθη να σε ζητήσει
εδώ;

—Αυτό πιστεύω κι' εγώ.

Είδα απ' το παραθύρο νάρθη-
ται η Λόλα. Φορούσε μόνο το
σέρτ και το σουτιέν. Είχε ανέβα-
σει ψηλά τα μαλλιά της και τα
συγκρατούσε με μία πράσινη κορ-
δέλλα.

Είχε αρκετές βδομάδες να ντυ-
θί έτσι! Τώρα που βρισκόταν έ-
κει κι' ένας άλλος άντρας, είχε
βάλει σ' ενέργεια τα βελγητρά
της...

Μπήκε, χαμογελώντας.

—Καλημέρα! φώναξε. Τί ευ-
χάριστο πράγμα να βλέπω να δου-
λεύουνε οι δυο σκλάβοι μου!

—'Ο Ρού σταμάτησε τη δουλειά,
σκόπεσε τα μάτια του και την κού-
ταξε. Τον κούταξε κι' εκείνη μέ-
στα μάτια. Ποτέ δεν την είχα δει
τόσο προκλητική και γοητευτική...

Μα ο Ρού έμεινε αδιάφορος και
ξαναόρισε η δουλειά του.

—'Η Λόλα κατσούφισε. Δεν πε-
ρίμενε αυτή την αδιαφορία.

Καθυστασμένος, στράφηκε στ'
άλλο μέρος για να κρυφώ το χα-
μόγελο της ικανοποίησής μου.

Πάντα ίδιος ήταν ο Ρού. Δεν τον
ενδιαφέρνησε οι γυναίκες!

—'Η Λόλα μπήκε στην κουζίνα,
χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

—'Ο Ρού μούκλεισε το μάτι.

—Αυτές οι γυναίκες!... παρα-
τήρησε. Ποτέ τους δεν είναι ευ-
χαριστιμένες μ' ό,τι έχουνε...

—'Εγώ φταίω, απάντησα. Της
είπα πως δε δίνεις πενήντα για
τις γυναίκες. Δε με πίστεψε. 'Ι-
σως τώρα να με πιστέψει.

—'Ο Ρού πήγε να δώσει μπενζίνα
σ' ένα καμión κι' εγώ μπήκα στην
κουζίνα.

—'Η Λόλα φαινόταν κακόκεφη. Εί-
χε φορέσει τη μπλούζα της δου-
λειάς κι' έτοιμαζε τα κοποπούλα.

Πάμε άποψε στο σινεμά,
Τσέτ, μου είπε. Θα φυλάξω ο Ρού
το σπίτι, όσο θα λείπουμε.

Δίστασα. Δεν τόδρισκε φρόνι-
μο να εμφανιστούμε μαζί στο Γου-
έντγουορθ.

—Καλύτερα να περιμένουμε,
Λόλα, είπα. Κανείς δεν ξέρει ά-
κόμα την ιστορία μας. 'Ασπουνά
διαδοθή πως έφυγε όριστική ο
Τζένσον, καλύτερα να μη μας δού-
νε μαζί.

—Βαρέθηκα πιά να βγαίνω μο-
ναχή! μου παραπονέθηκε. Θέλω
ναρής μαζί μου.

—Καλά, θαρβώ... Μπορεί να
μη μ'ε προσέξω κανείς, στα σκο-
τεινά.

—Μα τί παράζει κι' αν μ'ε
προσέξουνε; Δεν είναι δική τους
δουλειά...

—Ξεχνάς, φαίνεται, πως είναι
θαμμένος εδώ ο Τζένσον! 'Αν μ'ε
κουβάλησε η αστυνομία κι' άρχιση
να ψάχνη...

—'Αν, αν... Μήπως νομίζεις
πως θα περσώ όλη την ύπολοιπη
ζωή μου τρέποντας την αστυνο-
μία;

—Δε σε νοιάζει, εσένα. Δεν
έχεις κάνει στο Φάρνγουορθ!...

—'Ο Ρού ξαναγύρισε, τη στιγμή
εκείνη.

—'Ο Τσέτ κι' εγώ θα πάμε ά-
πόψε στο σινεμά, του είπε η Λόλα.

Μπορεί να τα βγάλετε πέρα μο-
ναχός;... Θα φύγουμε το βράδυ,
μετά το φαγητό, όταν βάλω λιγο-
στέψει η δουλειά.

—'Ο Ρού με κούταξε με έκπληξη
κι' απάντησε:

—Και βέβαια μπορώ! Δεν εί-
ναι δύσκολο...

—'Ανοίξε την πόρτα για να βγί.
Μα σταμάτησε απότομα.

—Κούταζε πώς είναι!... μου
είπε γρήγορα.

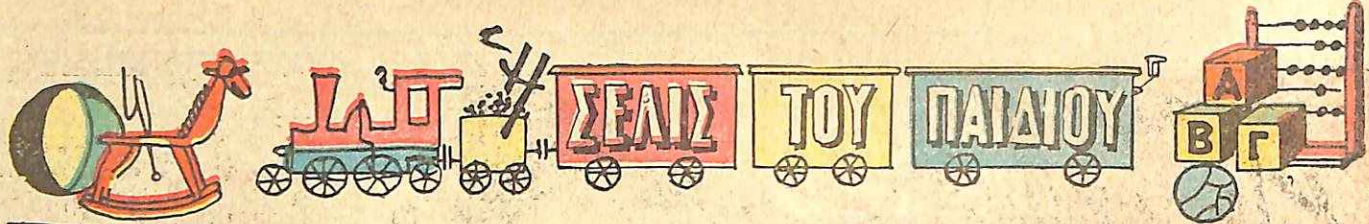
—'Ερριξα μία ματιά απ' τη βι-
τρίνα του ρεστωράν.

Είχε σταματήσει εν' αυτοκίνη-
το με δυά έπιβάτες. 'Ο ένας απ'
αυτούς, ψηλός και χοντρός, κα-
τέδκε, αφήνοντας τον άλλο στο
βόλαν.

Φορούσε στο στήθος το άσπρο
του σερφί.

—'Αστυνομία! μουρμούρισε ο
Ρού με ταραχή.

—'Ενοίωσα μία άνατριχίλα στη



Η μαγική λέξη

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό ζούσε στη Βαγδάτη ένας τρενός Σουλτάνος.
Ένα θρόνο, λοιπόν, πήγε και εδράσθη στα μεταξωτά μαξιλάρια της μεγάλης αίθουσας.
Τη στιγμή εκείνη μπήκε μέσα ο Βεζύρης του περιλυσός.

— Γιατί, Βεζύρη μου, είσαι σήμερα κατσούφης; τόν ρώτησε ο Σουλτάνος.
— Αφέντη μου, αποκρίθηκε εκείνος, ήρθε ένας έμπορος στο παλάτι κι έχει φέρει πραιματίες για πούλημα. Τις ζήλεψα, μα οι παράδες μου είναι λίγοι.

Ο Σουλτάνος, που αγαπούσε το Βεζύρη κι ήταν ευχарιστiμiνός απ' αυτόν, έστειλε ένα δούλο να φέρει τον έμπορο, που ήταν ένας γέρο-κουρελής και που κρατούσε ένα κασελάκι γεμάτο δαχτυλίδια, θραχιόλια, χτένες στολισμένες με ρουμπίνια και δυο αδαμαντοστόλια πιστόλια.

Ο Σουλτάνος, αφού τα κύταξε όλα καλά-καλά, αγόρασε τα πιστόλια για το Βεζύρη του κι ένα ζευγάρι χρυσά χτένια για τη γυναίκα του. Τη στιγμή όμως που ο έμπορος έτοιμαζόταν να κλείσει το κασελάκι του, ο Σουλτάνος παρατήρησε σε μία γωνιά μία ταμπakoθήκη. Μέσα σ' αυτή βρισκόταν μία αυρή σκόνη κι ένα χαρτάκι με παρθένα γράμματα.

— Την ταμπakoθήκη αυτή, είπε ο έμπορος, την έχω αγοράσει από έναν άραβη, που αντάλλαξε στη Μέκκα. Δεν ξέρω όμως τι έχει μέσα.

Ο Σουλτάνος, περιέργως αγόρασε την ταμπakoθήκη και κάλεσε ευθύς ένα σοφό, να του εξηγήσει τι έγραφε το χαρτί εκείνο. Όταν ήρθε ο σοφός, φέρεται τα γυαλιά του, διέβλεψε καλά-καλά τα γράμματα και είπε τού Σουλτάνου:

— Πολυχρονιμένο μου τα γράμματα αυτά είναι Ιβδικά και γράφουν: «Εκείνος που θα βρει τη σκόνη αυτή, πρέπει να ευχαριστήσει τον Άλλαν, γιατί μυρρίζοντας την και προσφέροντας τη λέει «Μουτάθωρ» θα έχει τη δύναμη να μεταμορφώνεται σε ζώο και να καταλάβει την γλώσσα των ζώων. Κι όταν θα θέλει να ξαναπάρει την ανθρώπινη μορφή, θα στρίψει το κεφάλι του στην Α-πατολή και θα προσφέρει την ίδια λέξη τρεις φορές. Μά πρέπει τη στιγμή αυτή να μη γελάσει, γιατί διαφορετικά θα μείνει ζώο για όλη του τη ζωή.
Όταν έφυγε ο σοφός, ο Σουλτάνος γύρισε και είπε στο Βεζύρη του:

— Πόσα χαίραμαι, που θα μπορώ έστω και για λίγες ώρες, να γίνω ζώο και ν' ακούω πώς συνηνοούνται μεταξύ τους τα ζώα! Λοιπόν, αύριο το πρωί να είσαι εδώ, για να πάμε στο δάσος.

Την άλλη μέρα ο Σουλτάνος, θάζοντας την ταμπakoθήκη στη ζώνη του, πήρε το Βεζύρη και πήγαν στο δάσος, όπου βρισκόταν μία λιμνή. Εκεί είδαν ένα πελαργό να κυνηγάει βατράχια κι άλλον ένα να πετάει εκεί σιμά.

— Αφέντη μου, είπε ο Βεζύρης, θάξω στοίχημα πως αυτά τα δυο πουλιά θάνα ζευγάρι άρσενικο και θηλυκό και πως θα λένε δυο φορές λόγια μεταξύ τους. «Ας γίνουμε πελαργοί...»
Ο Σουλτάνος έβγαλε τη σκόνη απ' τη ταμπakoθήκη, κοάτησε τη μισή αυτός κι έδωσε την άλλη μισή στο Βεζύρη.

— Έλα να τη μυρρίσουμε, είπε ο Σουλτάνος, αλλά να μην ξεχάσουμε τι πρέπει να κάνουμε, για να πάσουμε ξανά στην πρώτη μας μορφή. Πρόσεξε μόνο να μη γελάσεις, γιατί γαθήκαίς!...
Μόλις μυρρίσει, λοιπόν, τη σκόνη και προσφέρει τη λέξη «Μουτάθωρ», αμέσως τα πόδια του Σουλτάνου και του Βεζύρη έγιναν κόκκινα και λεπτά, τα χέρια ατερούγες, ο σβέρκος μακρύνε μισή



— Την ταμπakoθήκη αυτή, του είπε ο έμπορος, την έχω αγοράσει από έναν άραβη, στη Μέκκα...

...την και το σώμα τους γέμισε φτερά. Ήταν τώρα δυο σοστοί πελαργοί!... Οι δυο άλλοι πελαργοί τους πλησίασαν.

— Καλημέρα σας, είπαν. Πολύ πρωί ξυπνήσατε σήμερα, τους είπε ο ένας. Χαίρομαι που σας βλέπω.

— Κι' εγώ ήρθα να σας καλωσορίσω, τους είπε ο άλλος πελαργός. Η χαρά μου είναι μεγάλη. Γι' αυτό θα σας χορέψω λίγο...

Ο πελαργός άνοιξε τότε να χορεύει κωμικά με το ένα πόδι. Μόλις το είδαν αυτό ο Σουλτάνος κι ο Βεζύρης, έμψηξαν τα γέλια.

Μα αμέσως θυμήθηκαν πως δεν έπρεπε να γελάσουν. Γιατί με το γέλιο πούκαναν είχαν ξεχάσει τη λέξη, που έπρεπε να πουν για να πάρουν ξανά την πρώτη τους μορφή.

— Έτσι οι δυο πελαργοί πλανιόντουσαν δεξιά κι αριστερά. Και στη Βαγδάτη που γύριζαν κανένας δε θα πίστευε πως οι δυο εκείνοι πελαργοί ήταν ο Σουλτάνος κι ο Βεζύρης.

Για πολλές μέρες έμειναν στα περίχωρα της πόλεως, προσφοντούν με καρπούς, γιατί δε μπορούσαν να φάνε βατράχια. Κάθε μέρα πετούσαν και στέκονταν στη στέγη του παλατιού, βλέποντας τι γινόταν εκεί μέσα.

Την πρώτη μέρα παρατήρησαν ανησυχία και λύπη στα πρόσωπα των άρχοντων και του λαού. Τη δεύτερη ήταν ήσυχοι και την τρίτη είχαν μία τοιμή. Πάνω σ' ένα άλλο βρισκόταν ένας άνδρας κι άλλος φορεσιά. Η Βαγδάτη ήταν όλη στο πόδι κι ο λαός φώναζε:

— Ζήτω ο νέος μας Σουλτάνος!
— Ξέρεις ποιος είναι ο άντρας αυτός; ρώτησε το Βεζύρη ο Σουλτάνος.

— Όχι, αποκρίθηκε εκείνος.

— Είναι ο γιος του μεγαλύτερου εχθρού μου, του μάγου Μασνούρ. Γι' αυτό πρέπει να πετάξουμε ως τη Μέκκα και να παρακαλέσουμε τον Παράφητη να λύσει τα μάγια μας.

Κι' άρχισαν να πετούν. Μα ο Βεζύρης κουράστηκε και είπε:

— Αφέντη μου, δε μπορώ πια να σε ακολουθήσω. Κι' επειδή νυχτώνει δε κουρνιαστούμε σε κάποιο μέρος όπου να ξημερώσει.

Ο Σουλτάνος τον άκουσε. Και κατέβηκαν σ' έναν έρειπωμένο πύργο. Μα εκεί άκουσαν κάτι σαν θρήνο και λυγμό. Γύρισαν δεξιά κι' αριστερά κι' είδαν τέλος μία κουκουβάγια. Εκείνη, ακουμπώντας τα μάτια της, έτρεξε κοντά τους.

— Καλώς ήρθατε! τους είπε. Πιά μέσα είσατε καλώς οιόντες. Η λήτρωσή μου πλησιάζει, γιατί μου προσέφεραν ότι η εύτυχία μου θα έρθει από πελαργούς!

Ο Σουλτάνος έσκυψε και της είπε:

— Φίλη μου κουκουβάγια, θέλω απ' τα λόγια σου πως είσαι κι' εσύ δυστυχισμένη σαν και μας! Μα μην έλπιζες να σε σώσουμε, γιατί αν μάθες την ιστορία μας...

Και της διηγήθηκε την περιπέτειά τους.

Η κουκουβάγια τότε είπε:

— Κι' εγώ είμαι μοναχική κόρη του βασιλιά των Ινδιών. Ο μάγος Μασνούρ ήρθε και με ζήτησε σε γάμο για το γιό του. Ο πατέρας μου όμως τον έβιασε. Και τότε ο μάγος δοκίμησε να εκδικηθεί. Ένα μεσημέρι, λοιπόν, που ήμουν στον κήπο και ζήτησα να πω κάτι, ένας δούλος μου έφερε ένα σερπίτη. Μόλις όμως τρέπαλα στο στόμα μου, έγινα κουκουβάγια κι' άκουσα μία φωνή να μου λέει: «Σ' όλη σου τη ζωή θα είσαι κουκουβάγια, εκτός αν κανένας άντρας δεχτεί να σε παντρευτεί με τη μορφή αυτή». Πέρασαν μήνες από τότε. Και τώρα ζω εδώ στα έσπια. Την ημέρα είναι τυφή και μόνο τα θρόνα έλπω γύρω μου...

Ξέρω όμως έναν τρόπο που θα μας σώσει από αυτή τη συμφορά μας. Κάθε μήνα έρχεται εδώ στον πύργο ο μάγος με τους φίλους του. Πολλές φορές τους άκουσα να διηγούνται τις κακές πράξεις που κάνουν. Ίσως, λοιπόν, ακούγοντας τη μαγική λέξη που ξεχάσατε καταφέρουμε να ελευθερωθούμε. Αλλά θα κάνουμε μία συμφωνία: Ένας από σας πρέπει ύστερα να με πάει, γιατί διαφορετικά είμαι καταδικασμένη...

Η κουκουβάγια άδηνψε τους πελαργούς σε μία μεριά, απ' όπου μπορούσαν ν' ακούνε, χωρίς να τους βλέπουν.

Σε λίγο ήρθαν στον πύργο αρκετοί άνθρωποι. Οι πελαργοί γύρασαν ανάμεσα σ' αυτούς τον έμπορο, που τους είχε πωλήσει τη σκόνη. Ο μάγος Μασνούρ, ο άρχοντας τους, άρχισε να διηγείται το παιγνίδι που είχε στο Σουλτάνο της Βαγδάτης, χωρίς να παραλείψει και τη μαγική λέξη «Μουτάθωρ».

Οι δυο πελαργοί, μόλις άκουσαν αυτή τη λέξη, πέταξαν ευθύς ψηλά, ενώ η κουκουβάγια μόλις μπήκε σε τους προστάτη.

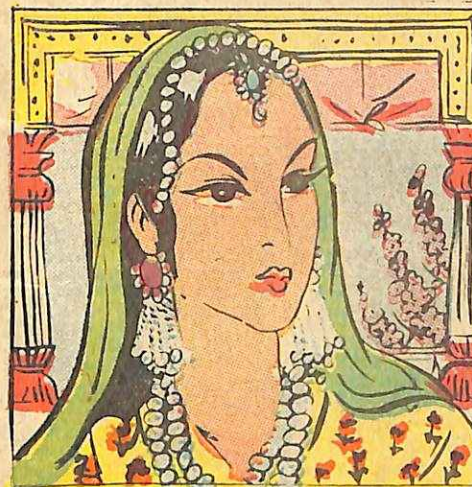
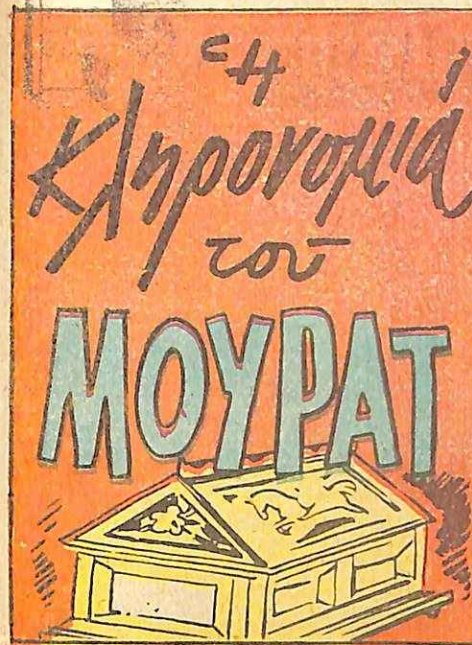
Ο Σουλτάνος γυρίζοντας τότε στην Ανατολή φώναξε τρεις φορές τη λέξη «Μουτάθωρ». Αμέσως οι δυο πελαργοί πήραν την πρώτη τους μορφή. Ο Σουλτάνος κατόπιν, θέλοντας να ευχαριστήσει την κουκουβάγια, γύρισε πίσω το κεφάλι του.

Μα είδε τότε μία νέα κι' όρασε πριγκίπισσα ντυμένη στα χρυσά που δινόντας του το χέρι της, του είπε:

— Δεν αναγνωρίζετε πια την κουκουβάγια; Ο Σουλτάνος, δόξατος για την διορατική της την ήρε μαζί του και μαζί με το Βεζύρη κίνησε για τη Βαγδάτη. Ο γυρισμός του Σουλτάνου αναστάτωσε όλο τον κόσμο γιατί όλοι νόμιζαν ότι είχε πεθάνει.

Ο λαός, όμως, ξεναθρίσκοντας τον αγαπημένο του Σουλτάνο, έβιασε το γιό του μάγου και γιόρτασε τους νάμους του Σουλτάνου τους με την όραση πριγκίπισσα με γλέντια και παπινούρια που κράτησαν ένα δόκλιο μήνα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ



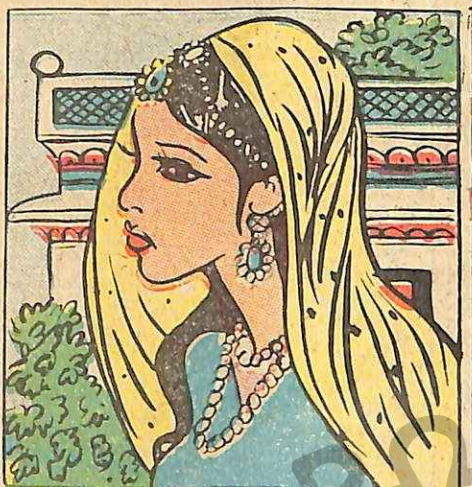
...Αυτή θα μείνει τότε μόνη της στο θρόνο. Επειδή, όμως, δεν ξέρετε ποιά έχω υποδείξει, έχετε συμφέρον να μείνετε πάντα αγαπημένους. Την ίδια μέρα ο χαλίφης πέθανε. Η δατιμ εγκαταστάθηκε αμέσως στο ωραιότερο διαμερίσμα του παλατιού. Της άρεσε η πολυτελεία.



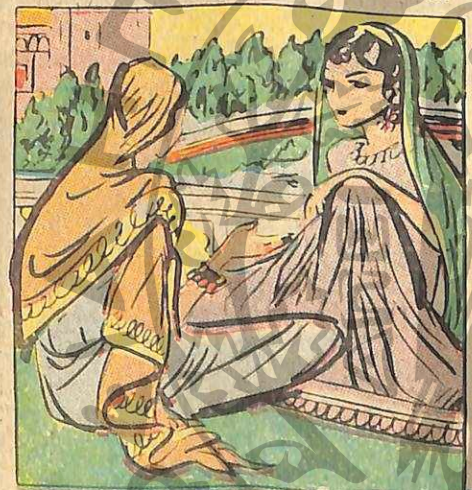
Τα πλούτη αυτά όμως ήταν μόνο επίφανεια και αυτό δεν άργησε να το αντιληφθεί η Χαυδέ, που επισκεπτόταν κάθε μέρα τις πιο φτωχές γειτονιές και τα χωριά, προσπαθώντας να δει από κοντά τις ανάγκες του λαού και φροντίζοντας να μάθει τις έλλειψεις του. Έδειχνε τη συμπάθεια της στους φτωχούς και αδικημένους, γιατί αυτό όλοι τη λάτρευαν.



Ο ΜΟΥΡΑΤ ήταν ο πανίσχυρος χαλίφης μιας χώρας της Ανατολής. Μοιρώντας κάποτε τις δυνάμεις του να τον εγκαταλείπουν, σκέφτηκε να υποδείξει το διάδοχό του. Δεν είχε γιό, αλλά μόνο δυο κόρες: τη δατιμ και τη Χαυδέ. Οι δυο κόρες της χώρας επέτρεπαν στις γυναίκες ν' ανέβαιναν στο θρόνο όταν δεν υπήρχε άλλος διάδοχος.



Η γλυκειά και καλόκαρδη Χαυδέ δέχτηκε αδιαμαρτύρητα όλες τις αποφάσεις της αδελφής της. «Αν μου το επιτρέπεις όμως, της είπε, θ' αναλάβω την εσωτερική οργάνωση της χώρας μας». (Μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις, της απάντησε η δατιμ, εγώ έχω πολύ πιο σοβαρές ασχολίες).



Πέρασε έτσι ένας δόκλιο χρόνος από το θάνατο του χαλίφη Μουράτ χωρίς να σημειωθεί κανένα επεισόδιο μεταξύ των δυο αδελφών. Μία μέρα όμως μάλωσαν για πρώτη φορά και η διαφορά τους ήταν σοβαρή. Για να διατηρήσει την αίγλη της και να διοργανώσει νέες γιορτές, η δατιμ θέλησε να επιβάλει νέους φόρους. Αυτό έγινε αφορμή να διαφωνήσουν.



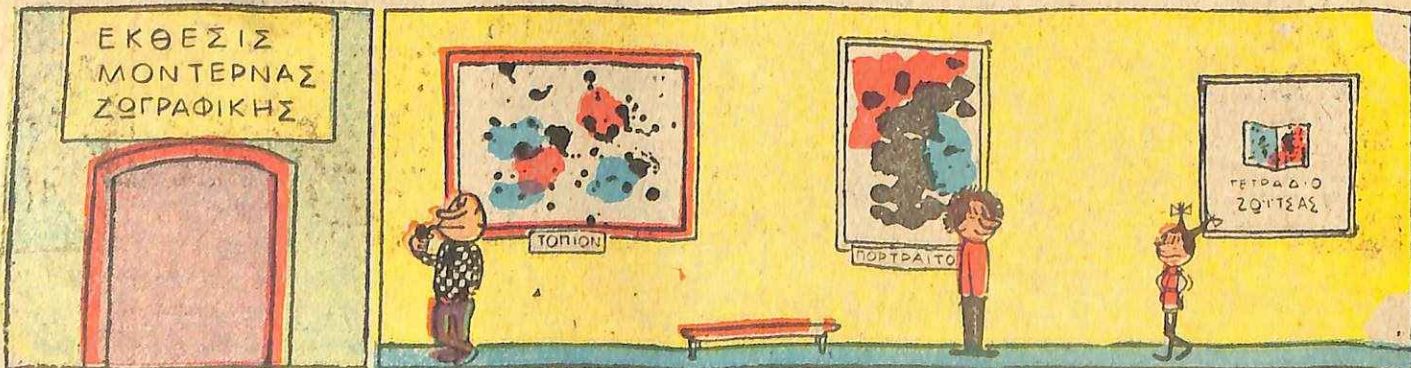
Ο Χαλίφης τις κάλεσε λοιπόν και τους είπε: «Σας αγαπώ εξ ίσου γιατί έχετε και οι δυο μεγάλα χαρίσματα. Αποφασίσα, λοιπόν, να σας αφήσω να βασιλεύετε μαζί στη χώρα μας. Αν όμως διαφωνήσετε, τότε, ο Όμαν, ο μεγάλος Βεζύρης μου, θ' ανοίξει το μικρό χρυσό κιβώτιο, που του παρέδωσα. Υπάρχει μέσα σ' αυτό ένα χαρτί με το όνομα της μίας από τις δυο...



Πραγματικά, η δατιμ έτοιμαζε γιορτές, στις οποίες θα προσκαλούσε προσωπικότητες απ' όλον τον κόσμο. Διέταξε να οχηματοβή μια ανακτορική φρουρά κι' έντυσε τους άνδρες με φανταχτερές στολές κάνοντας το μικρό βασίλειο να θεωρείται από τα πιο πλούσια της Ανατολής.



Είχαν μία ζωηρή συζήτηση που δεν πέρασε απαρατήρητη από τον Όμαν. Ο μεγάλος Βεζύρης, τότε τους ήμεις το χρυσό κιβώτιο και τους πρότεινε να το ανοίξουν, για να δουν ποιά θα έμεινε στο έθνος μόνη για το θρόνο. Η δατιμ σκέφτηκε πως μπορούσε να έχανε για πάντα το θρόνο και προτίμησε να συμφιλιωθεί με την αδελφή της.



Η Ζωίτσα... εκθέτει



νές απ' όλον τὸν κόσμο ἡλικίας μ
χρι 20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀ
γλικὴ γλῶσσα.

Ο. Ν. Ν. Ν. Ν. S. M. A. R.
N. O. S. & A. N. D. R. E. A. S. K. O. U. T. S. O. U. R. O.
καὶ ὁ **É. L. I. P. I. E. R. R. E.**, **M. S. C. H. R. I. S. T. I. A.**
N. E. U. N. I. T. E. D. F. R. U. I. T. C. O., 321 S.
C. H. A. R. L. E. S. S. T. L., **N. E. W. O. R. L. E. A. N. S.**
U. S. A., ἔχουν γ' ἀλληλογραφίαν
μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ
ἐξωτερικὸ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀναπτύξι μι
καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ο. Ε. V. A. N. G. E. L. O. S. V. L. A.
C. H. A. K. I. S. & ὁ S. T. A. M. A. T. I. O. S. B. I. R.
L. I. S. S. T. N. E. F. E. L. I. S. T. R. A. T. I. S. A. N. D. R.
A. D. I. S., 52 **L. I. M. E. S. T.**, **L. O. N. D. O. N. E.** **E.**
C., 3, **E. N. G. L. A. N. D.**, θέλουν γ' ἀλληλογρα
φίσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Χίο, Κύπρ
καὶ Ἀθήνα μὲ σκοπὸ τὴ συνάψι μι
καλῆς φιλίας.

Ο. Δ. Ι. Μ.
L. O. S. M. Y. P. L. I. A. D. E. S. C. O. R. H. K. M. C.
33 M. I. N. O. R. I. T. S., **L. O. N. D. O. N. E.** **E. C.**
E. N. G. L. A. N. D. ἐπιθυμεῖ γ' ἀλληλογραφί
ση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κα
πρόσχημα ἀπὸ τὴν Πειραιά, ἡλικί
20-24 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀντι
λαγὴ σκέψουν καὶ ὅ, τι ἄλλο ἦθε
ἐπιστολοῦσθαι.

Ο. Π. Α. Ν. Α. Υ. Ι. Ο. Τ. Ι. S. V. A.
S. I. L. O. P. O. U. L. O. S. (21 χρόνων)
S. S. S. W. O. R. L. D. C. H. I. E. F. T. A. I. N. N. I. A. R. C. H. O.
L. O. N. D. O. N. L. T. D. 41) 43 P. A. R. K. S.
L. O. N. D. O. N. W. 1, E. N. G. L. A. N. D., ζητεῖ
ἀλληλογραφίαν μὲ τίς ἀναγνώστρι
πρὸ κοινοῦται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδῶ
να «ΛΑΪΤΑ» καὶ «Ἀντίστα».

Ο. Ε. Ι. Α. S. Α. Λ. Ι. G. O.
M. Y. H. A. T. I. Z. I. P. T. E. R. A., ὁ **J. O. H. N.**
H. A. T. I. Z. I. P. A. T. E. R. A. S. and **S. O. N.**
C. A. M. O. M. I. L. E. S. T., **L. O. N. D. O. N.**, **E.**
C., 3, **E. N. G. L. A. N. D.**, θέλει γ' ἀλληλογρα
φη μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ο. G. E. O. R. G. E. S. K. A. T. S.
P. I. S. S. (23 χρόνων) καὶ ὁ **L. A. K. I. S. M.**
C. H. A. E. L. E. T. O. S. (21), **A. T. L. A. N. T. I. C. M.**
Q. U. E. S. S. E. S. S. O. T. A. N. K. E. R. S. **I. N. C.**
W. E. S. T. 49 S. T. R. E. E. T., **N. E. W. Y. O. R. K.**
U. S. A., ἐπιθυμοῦν γ' ἀλληλογρα
φίσουν μὲ δύο ἀναγνώστριες μᾶς ἀ
τὰ νησιά τοῦ Ἰονίου κατὰ προτίμ
ἀπὸ τὴ Λευκάδα.

Ο. G. E. O. R. G. E. S. P. A. T. S.
R. A. S. S. I. T. M. A. S. T. E. R. M. I. C. H. A. E. L.
M. I. E. M. O. S. A. N. D., **L. O. N. D. 92 F. E.**
C. H. U. R. C. H. S. T. R. E. E., **L. O. N. D. O. N.**, **E.**
C., 3, **E. N. G. L. A. N. D.**, θέλει γ' ἀλληλογρα
φη μὲ νέες ἡλικίας ἀπὸ 16 ἕως 22 χρ
νων μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς
γνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ
ΕΞΕΡΤΙΚΟΥ

Η. Η. V. I. V. I. καὶ ὁ **M. A. R. I. N.**
D. A. K. A. N. A. L. I., **C. A. F. F. E. B. E. L.**
V. U. E. C. H. O. U. B. R. A. H., **L. E. C. A. I. R. E.**,
G. Y. P. T. I. E., θέλουν γ' ἀλληλογραφί
μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμ
κατὰ προτίμηση ἀπὸ τὴν Ἀθην
στὴν Ἑ. Ρ. Α. C. A. N. T.

Η. R. E. A. C. O. N. S. T. A. N. T.
N. I. D. O. U., **R. U. E. J. O. U. R. D. A. N.** 14
S. A. I. N. T. G. I. L. L. E. S., **B. R. U. X. E. L. L. E. S.**, **B. E.**
G. I. Q. U. E., ἐπιθυμεῖ γ' ἀλληλογραφί
μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀ
ὅλο τὸν κόσμ, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γα
λικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσους ἀν
ταρσὺν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφί
αὐτοῦ.

Η. L. O. U. L. A. V. E. N. E. T. S. O. K.
K. I. F. E. N. A. R. I. N. C. E., **B. E. N. I. S. O. K.**
68, I. S. T. A. N. B. U. L., **T. U. R. K. I. Y. E.**, θέλει
ἀλληλογραφίαν μὲ μαθήτριες ἀπὸ
Ἑλλάδας καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμ.

Η. M. A. Z. A. N. I. D. I. P. I. D.
(24 χρόνων), **P. O. S. T. E. R. E. S. A. N.**
A. T. T. A. B. A. S. Q. U. A. R. E., **C. A. I. R. O.** **81**
γ' ἀλληλογραφίαν μὲ κυρίες ἀπ' ὅ
λο τὸν κόσμ, ἡλικίας 30-40 χ
νων, μὲ σκοπὸ τὴ συνάψι μιᾶς κα
καὶ σταθερῆς φιλίας.

Η. M. O. N. I. Q. U. E. K. A.
T. A. N., **P. O. B. O. X. 644, K. H. A. R. T. O. U.**
S. U. D. A. N., ζητεῖ γ' ἀλληλογραφί
νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσ
στὴν ἀγγλική, γαλλικὴ καὶ ἰταλ
γλῶσσα.

Η. M. E. R. I. C. O. N. S. T. A. N. T.
T. N. I. D. O. U. (16 χρόνων), **T.**
P. U. S. S. O. K., No. 24, **B. U. L. I. A. D. A.**,
T. A. N. B. U. L., **T. U. R. K. I. Y. E.** θέλει γ' ἀλ
λογραφίαν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κ
μὲ σκοπὸ τὴν ἀναπτύξι μιᾶς
γνῆς καὶ καλῆς φιλίας. Φωτογραφί
ἀπαραίτητη.

Η. M. A. R. I. N. E. L. L. A. (17 χρ
νων) καὶ ὁ **Ε. T. S. A.** (19), **K. O. S. K. A.**
D. E. S. I. M. E. S. I. H. P. A. S. O. S. O., No. 5
L. A. L. E. L. I., **I. S. T. A. N. B. U. L.**, ἔχουν γ' ἀλλ
λογραφίαν μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ
τὸν κόσμ, κατὰ προτίμηση ἀπὸ τ
Ἀμερική. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Η. C. O. N. S. T. A. N. T.
T. N. I. D. O. U., ἡ **T. Z. O. U. L. A. V. I. C.**
P. O. U. L. O. U., ὁ **M. A. R. I. N. E. L. L. A.**, **P. A. V. I. D. O.**
καὶ ὁ **N. E. L. L. I. N. I. K. O. L. A.**, **P. O. U. Y. E. N.**
καὶ ὁ **M. A. H. I. K. A. R. A. K. O.**, **S. O. K.** No. 2
B. A. K. I. R. O. Y., **I. S. T. A. N. B. U. L.**, **T. U. R. K. I. Y. E.**
θέλουν γ' ἀλληλογραφίαν μὲ νέους
ἀπ' ὅλο τὸν κόσμ, κατὰ προτίμηση
ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἰταλική.

20-30 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΛΙΑΝΑ και **Η ΝΕΛΛΙ** (19 χρόνων), EDIRNEKAPI VAIR SOK, N. 3933 ISTANBUL, TURKIYE. Ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγλής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ΤΗΟΔΩΡΑ και **Η ΦΙΛΙΟ**, KURTULUS SINEM KOY ESREF EF. SOK No 2532, ISTANBUL, TURKIYE. Θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ιδιαίτερα με Έλληνες.

Η ΜΕΡΙΛ και **Η ΠΑΡΑΔΟ**, P. O. U. L. O. BEBEK BAG SOK No 2 BOGAZICI, ISTANBUL, TURKIYE. Ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΜΙΧΑΛΙΣ ΚΟΦΙ, N. A. S. 5 RUE BENI SOUEF, CAMP CESAR, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας και την ανταλλαγή γράμματων.

Ο ΠΑΡΡΑΠ, S. 34 HOBETOUN, PADDINGTON, SYDNEY, N.S.W., AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες, ηλικίας 18-22 χρόνων. Παρακαλούν δέξασθαι να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΡΙΣ, 328 WEST 49 STREET, NEW YORK, N.Y., 19, USA, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 25-32 χρόνων με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝ, 4611 HUDSON AVE, UNION CITY, N.J., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΝ, 4355 ORLEANS AVE., MONTREAL P.Q., CANADA, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΡΕ, L. I. S. και **Ο ΚΟΝ ΠΙΚΙΑΔΙΣ**, 36 KENNY ST. WOLLONGONG, N.S. W., AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο ΠΕΡΕΤ, 396 31TH AVE, SAN FRANCISCO, CALIFORNIA, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17-24 χρόνων με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής φιλίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ, 10 RANDOLPH ST., HAWTHORN, MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους μορφωμένους και ευπαισθημένους ηλικίας μέχρι 28 χρόνων, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει.

Τρεις φίλοι, **Ο Σ. ΜΙΧΑΗΛ**, **Ο ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ**, (27 χρόνων), και **Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΡΟΜΕΟΣ**, (25 χρόνων) FERRENGUIN A. PLATANAL No 8, CARACAS, VENEZUELA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΜΑΚΡΙΣ, P. O. BOX 1436, ADDIS ABABA, ETHIOPIA, μορφωμένος και ευπαισθημένος, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες, ηλικίας 17-18 χρόνων, στην ελληνική, αγγλική ή ιταλική γλώσσα, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΝΑΝΝΥ ΚΟΝΣΤ., 102 EAGLE STREET, ALBANY N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ανατολή».

Ο ΕΒΑΝΓΕΛΟΣ ΣΟΥ, T. E. R. S. (26 χρόνων) RUE B. BOTERIE 57, MARCINELLE, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο.

Ο ΔΙΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΜ, B. I. S. και **Ο ΠΕΤΕΡ ΒΑΣΙΛΙΟΥ**, 155 GEORGE ST., BATHURST, N.S.W., AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΜΑΣ ΜΙΝΑ, K. I. S., 42 KIMBOURNE AVE., TORONTO No 6, ONT. CANADA, μορφωμένος και ευπαισθημένος, θέλει ν' αλληλογραφή με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Τρεις φίλοι, **Ο Γ. Α. ΤΗΑΝΑ**, **Ο Σ. Ι. Ο. Δ.** και **Ο ΤΑΚΙΣ ΔΙΜΗΤΡΙΟΥ**, 140 HEALTH ST. PORT - MELBOURNE, VIC AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες, ηλικίας κά-

τω των 25 χρόνων, με σκοπό τη μεταστροφή και το γάμο.

Ο ΤΟΝ, INDONESIAN EM-BASSY, 4 HOTHAM CR. CANBERRA, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και ιταλική γλώσσα, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΚΟΣΤΑΣ ΑΡΓΙΡΟΣ, G.M.T.S. STULES P.O. BOX 106 RANLOTEIN T.Y.L., S. AFRICA, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Νόρα», τη «Φλόρα» και τη «Νόστη» μικρούλας.

Ο ΒΙΛΛ ΒΕΡΧΟΣ, US 55665687 COMP SG. DET A, 304TH SIGNAL RN. A.P.O. 71 S. FRANCISCO, CALIFORNIA, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό δ.τι ήθελε προκύψει.

Ο Φ. ΣΙΝΑΤΡΑ, 50 TORONGA RD EAST MALVERN MELBOURNE, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Η πεταλούδα της Σύρου».

Ο ίδιος θέλει ν' αλληλογραφή με την «Ασχημη μαθήτριά».

Ο ΣΤΕΦΟΣ ΚΟΝΤΟ, P. O. U. S. RUE DE MONTIGNES No 175, CHARLEROI, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Το ίδιο ζητεί και **Ο Η. ΚΟΝΤΟΡΟΥΛΟΣ**, για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΙ, T. S. U. L. D. I. S. SCHWAB ST. 17, JEL STACH STUTTGART, DEUTSCH. LAND, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες, ηλικίας μέχρι 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο και τη μεταστροφή. Παρακαλεί δέξασθαι να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΑΡΘΟΥΡ ΣΤΕΛΙΑ, N. O. S. 511 VICTORIA AV. CHATS-

WOOD, N.S.W. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες, ηλικίας 20-24 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΛΑΡΧΟΝΤΙΟ, P. O. U. S. 274 RUSSELL ST., MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Δύο φίλοι, **Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ**, (29 χρόνων) και **Ο ΒΟΚΙΟΣ ΚΡΟΥΖ**, (28 χρόνων) FERRENGUIN A. PLATANAL No 8, CARACAS, VENEZUELA, S.A., θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό τη γνωριμία και το γάμο.

Ο ΠΕΤΕΡ ΤΟΝ, 100 COLLINS ST., HOBART TAS AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες με σκοπό το γάμο.

Ο ΚΟΣΤΑΣ ΑΝΤΩΝ, U. O. 3 LUDFORD ROAD, LONDON N.W. 2, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με μια Έλληνίδα από καλή και ήπια οικογένεια, πτωχή, ηλικίας 21-30 χρόνων.

Ο ΑΛΒΕΡΤΟ ΠΕΔΙ, N. I. και **Ο ΡΕΝΑΤΟ ΒΑΛΔΙ**, VIA VERRANI No 7, PISO STEFANINI, BOLOGNIA, ITALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 16-20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΤΡΟ, P. O. U. S. KIRMAN SOKAK No 6 TARLABASI, BEYOGLU, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό δ.τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΝΙΚΟΛΑΡΧΟΝΤΙΟ, S. NAK BAR 1754 AMSTERDAM AVE. NEW YORK, N.Y., USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την «Ανατολή».

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

Ο Α. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δεξιγύ 35, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες από το εξωτερικό.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΑ, K. A. O. S. Κορινθίας 54, Αμπελόκηποι, Αθήναι, φοιτητής Ιατρικής, ζητεί ν' αλληλογραφή με τη «Νόρα» από την Αλεξανδρούπολη.

Ο Α. ΒΑΝΤΣΙΟΣ, Γεωργίου Κωνσταντίνου (24 χρόνων), Αμνηνίου, Ιατρικής, Εύβοιας, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής φιλίας.

Ο ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡ, Γ. Ι. Ο. U. Αρκίτσα Λοκρίδας, θέλει ν' αλληλογραφή με την αναγνώστριά μας από την Καρδίτσα, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Αντιγόνη».

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΜΠΟ, S. A. S. Αιγάλεω, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με μια νέα από την Αμερική, ηλικίας 18-25 χρόνων.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΝΔΡΕ, ο. u. Τερίτη 76, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Νόρα» από την Αμμόχωστο της Κύπρου.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΓΑ, η. S. U. Εργαστήριον Βενεζουελανόων, Τέρμα Καβάλας, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με τη «Νόρα».

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑ, ο. u. (20 χρόνων), Γεωργίου No 10, Θεσσαλονίκη, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Ειρήνη» και την «Αντιγόνη».

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑ, φ. A. S. U. S. Επιδόμου No 105, Αθήναι, Κολωνίας, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με τη «Φαίδρα».

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΡ, η. S. U. S. Κύμης No 4, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Ηρα».

Με την ίδια επιθυμία ν' αλληλογραφήσει και **Ο ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΥΛΙ**, ο. u. S. Οκρίδα, Γιάδα, Καστοριά, Μακεδονία, GRECE.

Ο ΤΑΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑ, φ. A. S. U. S. (29 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών Ταχυδρομείων Αθηνών, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' το εξωτερικό και το εσωτερικό, κατά προτίμηση από την Κύπρο και την Τουρκία, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΝΙ, ο. u. S. U. S. Στρατού No 30, Θεσσαλονίκη, ζητεί ν' αλληλογραφή με τη «Φαίδρα» από το Αγρίνιο.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΙΑ, ν. A. S. U. S. 15 Κασοριανή, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' το εσωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, Μιχ. Βάδα, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Μίνα» από το Κάιρο.

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΩΡ, κ. A. S. U. S. Εθνικής Παλιγγενεσίας 19, Νέα Σμύρνη, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με τις αναγνώστριάς μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Νόρα», «Νόρα» και «Ευτέρπη».

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΑΛΙ, τ. o. S. (24 χρόνων), Πλατεία Ανεξαρτησίας No 3, Τρίπολις, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Ηρα» από την Νέα Υόρκη.

Ο ΖΑΧΑΡΙΔΗΣ ΠΛΟΥ, δ. A. S. U. S. Χουσταίου Σμύρνης No 5, Μοναχάτο, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με την «Τούλα» από τον Καναδά, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής φιλίας και την μεταστροφή.

Ο ΛΑΚΗΣ ΤΖΕΡΟΥΛΗΣ, (18 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών Αθηνών, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με μαθήτρες Γυμνασίου, ηλικίας 14-18 χρόνων.

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΓΚ, η. S. U. S. Μεγάλου Αλεξάνδρου No 85, Δράμα, ζητεί ν' αλληλογραφή με την «Αφροδίτη» από το Σουδάν.

Ο ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΝΕΜΟ, γ. I. A. S. U. S. Πολυκατοικία Σπυρίδων No 6, Κέρκυρα, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Νίκη» από την Αχαΐα της Κύπρου.

Ο Δ. ΖΑΧΑΡΙΟΥ, (21 χρόνων), Αγίας Μαρίας, Ηλιούπολις, Δημοσθένους 17, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική

γλώσσα.

Ο Ν. ΡΗΓΑΣ, POSTE RESTANTE, Θεσσαλονίκη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την «Ηρα».

Ο ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΧΑΛ, δ. A. S. U. S. Θεσσαλονίκης No 23, Ταμπούρια, Πειραιώς, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Τίτικα».

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΛΕΒ, κ. o. S. Κατεπών Γεωργίου 126, Ταμπούρια, Πειραιώς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους απ' το εξωτερικό, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής φιλίας.

Ο ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΔΗΜΗΤΡ, δ. A. S. U. S. (23 χρόνων) Βραχάτι, Κορινθίας, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' την Αμερική και την Αυστραλία.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΔ, ο. u. S. (23 χρόνων), Λευκωσία, Μεσσηνίας, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΜ, π. o. u. S. U. S. Βλαχιάτη, Λακωνίας, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με τη νέα από το «Ηρώδειο», που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Η Ελπίδα εὐτυχία». Με την «Ηρα» από το Σικάγο, ζητεί ν' αλληλογραφήσει **Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΡ**, κ. o. u. S. U. S. για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΤΩ, ν. o. u. S. U. S. K. Παπαρηγόπουλου No 19, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο.

Ο ΣΥΚΙΩΤΗΣ, POSTE RESTANTE, Κεντρικών Πειραιώς, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' την Αμερική και τον Καναδά, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής γνωριμίας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΛΕ, τ. o. S. U. S. Κάνιγγος No 8, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλον τον κόσμο.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΥΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

«Η Ένωσις Εργατών Τύπου Αθηνών» προέβη εις την κάτωθι ανακοίνωσιν:

«Η Εργοδοσία του Αθηναϊκού Ημερησίου Τύπου, συμπαράσταται υπό του κυβερνητικού παράγοντος διά της διαθέσεως δημοσίων υπαλλήλων τού Εθνικού Τυπογραφείου και της χορηγούμενης πεπραχόμενης ύλης που άφισαν άθικτον τὰ άπεργούντα προσωπικά, καταβάλλει από 150 ημερών άπεργωνσένες προσπάθειας διά την έκδοσιν των αθηναϊκών ημερησίων ούλων.»

»Προειδοποιούμεν την Κοινήν Γνώμην διά την ετοιμαζομένην παρωδία των έκδοτων των έφημερίδων Αθηνών εις βάρος της νομοσύνης του αναγκαστικού Κοινού, τρέφοντες την αυταπάτην ότι είναι δυνατόν με τοιαύτας ενεργείας να επιφέρουν σύγχυσιν ανάμεσα εις τας τάξεις των άπεργών και την δημιουργίαν έντυπώσεων εις την Κοινήν Γνώμην περί διασπάσεως των.

Αθήναι 22 Μαρτίου 1960
Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ»

ΤΗΛ. 612-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες πρόσωπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ** **ΧΩΡΙΣ ΙΚΗΝ** ΡΙΖΙΚΑ ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΝΕΠΙΣΤΑΣΗ

Είσατε δισταγόντισσα; **Η υπερτρίχωση θεραπεύεται** **Η ΑΚΑΛΕΙΤΟΝ ΕΚ ΚΟΡΑΚΗ** **ΑΙΖΟΝΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ** **ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ** **ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ** **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

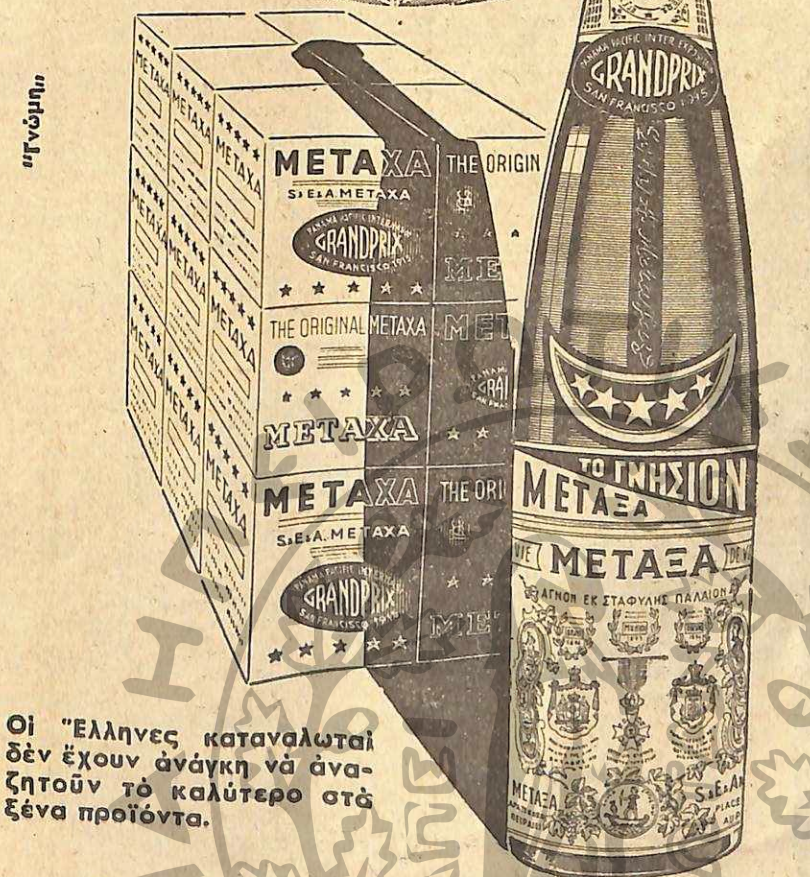
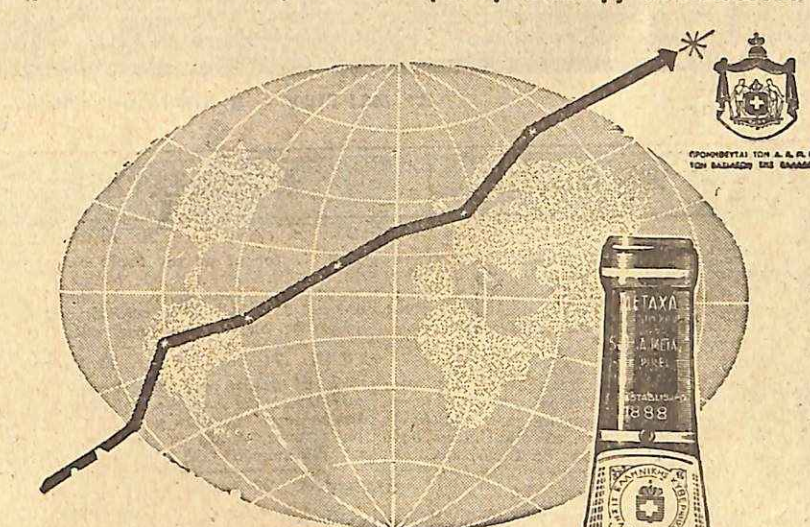
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΑ **ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ** **ΠΟΡΟΝ - ΠΑΛΛΑΡΟΝ - ΡΙΖΟΠΙΣΤΟΝ** **ΠΑΝΑΛΕΞ-ΔΕΚΟΜΕΝΗ ΠΛΑΣΕΝΤΑ**

Η διαρκώς αυξανόμενη

έξαγωγή ΜΕΤΑΞΑ παρά τον Διεθνή συναγωνισμό αποδεικνύουν ότι μόνον η άριστη ποιότης επιβάλλεται.

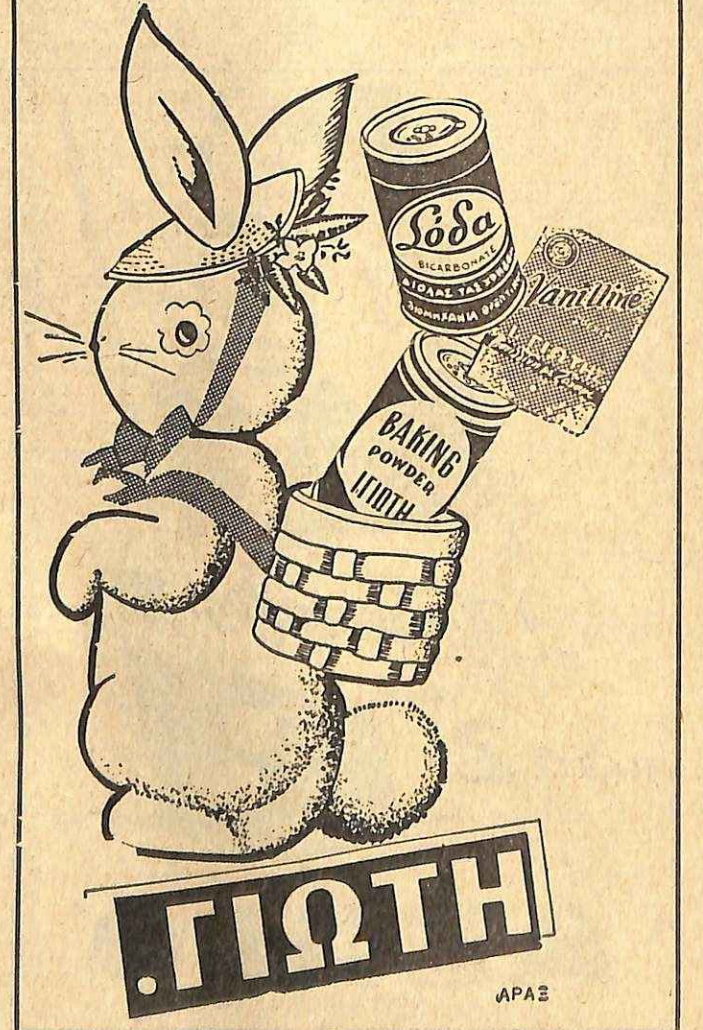


ΤΟ ΜΕΤΑΞΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ

Έγγυησις ποιότητος και γνησιότητος

ΜΕΤΑΞΑ

από το 1888



ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΩΝΗΣ
ΕΛΟΥΞΙΔΟΥ-ΑΜΑΖΩ
ΕΡΜΟΥΣΙ
ΤΗΛ. 35213
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΣΧΗΤΙΚΗ



Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

31 ΜΑΡΤΙΟΥ - 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1960

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...



★ Σημαντικές αλλαγές στον επαγγελματικό τομέα και πιθανότητα προσεγγίσεων με συναδέλφους ή συνεργάτες. ★ Τα άστρα εξασφαλίζουν μεγάλη επιτυχία στους καλλιτέχνες και στους διανοούμενους.



★ Δεχθείτε τους δρους, που σας προτείνουν. Δεν πρόκειται να μετανοήσετε. ★ Μη χάσετε την ευκαιρία, που παρουσιάζεται να θελιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Οι προσπάθειές σας θα επιτύχουν.



★ Οι δυσχέρειες, που συναντήσατε παίρνουν τέλος αυτήν την εβδομάδα. ★ Από την Κυριακή 3 αρχίζει μια περίοδος ευνοϊκή, κατά την οποία πολλές επιδιώξεις θα πραγματοποιηθούν.



★ Η τύχη εξακολουθεί να βρίσκεται με το μέρος σας και σας εξασφαλίζει νέες επιτυχίες. ★ Καμια σημαντική αλλαγή, αλλά ιδέες και σχέδια, που θα σας εξασφαλίσουν θετική των οικονομικών.



★ Θα εργαστήτε σκληρά. Θα παρουσιάσετε δυο αναπάντεχες, που θα κάνουν τους κόπους σας να πάνε χαμένοι. Εύτυχος ή μεγάλη σας θέληση θα θελιώσει κάπως την κατάσταση. ★ Σας φρονούν.



★ Μη διασκορπίζετε τις προσπάθειές σας προς διάφορες κατευθύνσεις αναγνώστες. ★ Τα άστρα ευνοούν ιδιαίτερα τις ενέργειες, που απαιτούν επιδεξιότητα και διπλωματία.



★ Πρόσωπο, με το οποίο συνδέστε στενά, εκπνέει από τα άστρα και αυτό αντανακλά επάνω σας. Έχετε συμφέρον ν' αφήσετε σ' αυτό κάθε πρωτοβουλία.



★ Έγνοιες οικονομικής φύσεως, που δεν πρόκειται όμως να διακόσουν. ★ Πολλά πράγματα θα διορθωθούν χωρίς στην επένδυσή καλών φίλων. Θα απαιτηθούν υπομονή και διπλωματία.



★ Η τύχη είναι πάντα με το μέρος σας και ευνοεί κάθε ενέργεια, αρκεί θέλατε να έχετε λογικές θέσεις. ★ Περίοδος κατέλληλη, για να ζητήσετε βοήθεια, που σας χρειάζεται.



★ Ο Ζεύς βοηθεί την κανονική εξέλιξη όλων των υποθέσεών σας και σας επιτρέπει να ελπίζετε στη βοήθεια σημαντικών προσώπων. ★ Επωφεληθείτε της επιδεξιότητος, που εξασφαλίζουν τα άστρα.



★ Έτοιμαστήτε να δεχθείτε την απειθαίστη προπόνηση, που ζημιώσατε με κάποια ενέργειά σας. ★ Προσέξτε τα γραμμάτια, που θα στείλετε και τα έγγραφα, που θα υπογράψετε.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 Απριλίου

★ Ο τρόπος με τον οποίο σκέπτεστε, άρρσει ιδιαίτερα και σας βοηθεί να έχετε σταθερές κατακτήσεις. ★ Η παραμικρή αλλαγή θ' απογοητεύσει πολλούς από τους γνωστούς σας. ★ Κίνδυνος ρήξεως.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Εύνοιστη περίοδος, άρκει ν' αποφύγετε τους πειρασμούς, που θα σας εξασφαλίσουν άλλωστε παρά μια πρόσκαιρη ευτυχία. ★ Θα πάρετε μια απόφαση, που θα επηρεάσει το μέλλον.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 Ιουνίου

★ Σας άρρουν οι ενεργητικοί χαρακτήρες, όχι όμως οι αυταρχικοί. ★ Έχετε ανάγκη από στοργή και τρυφερότητα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά. ★ Ανήσυχες αδικαιολόγητες.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου - 23 Ιουλίου

★ Σύζυγοι και ερωτευμένοι θα ζήσουν τις ημέρες αυτές στιγμές ευτυχίας, που θα τους μείνουν αξέχαστες. ★ Θα κάνετε με αγαπημένο πρόσωπο εξαιρετικά εύριστο ταξίδι ή έκδρομη.

ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου - 23 Αυγούστου

★ Θα σας δώσουν τις ημέρες αυτές μια απόδειξη ανάγκης, που από καιρό περιμένετε. Θα πάψετε έτσι ν' αμειβάλλετε αν σας ανταποδίδουν την αγάπη σας. ★ Θα δοκιμάσετε ζωηρή συγκίνηση.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Η περίοδος αυτή επιφυλάσσει στους ερωτευμένους γαρές, τις οποίες δε θα τολμώσαν ούτε να άνειρευτούν. ★ Μη δώσετε υποσχέσεις, που έχετε πώς δε θα υπορέσετε να κρατήσετε.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου

★ Αποφύγετε ένα ιδύλλιο με πρόσωπο, που έχει τα ίδια ελαττώματα με σας. ★ Οι γυναίκες, ιδίως εύκολα θα κατακτήσουν έναν άντρα, δύσκολα όμως θα ικανοποιηθούν οι ίδιες.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Δεν κινδυνεύετε από ανομιόβητα παραπατήματα κι' αυτό γιατί δεν ένθουάζεστε εύκολα και δεν ερωτεύεστε ένα πρόσωπο από την πρώτη εντύπωση, που θα σας κάνει.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Οι γυναίκες πρέπει ν' αποφύγουν τους στεγνούς και μονοκόμιατους άντρες, που δεν ταιριάζουν στο χαρακτήρα τους. Μόνο κοντά σ' ένα ανοιχτόκαρδο σύντροφο θα ζήσουν ευτυχισμένες.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 Ιανουαρίου

★ Δεν ερωτεύεστε εύκολα κι' όταν άκοιμα ερωτεύητε δε γάνετε τον έλεγχο της λογικής. Γι' αυτό δε σας χρειάζεται καμιά συμβουλή. ★ Αποφύγετε ένα δεσμό με πρόσωπο του Λέοντος.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Η ρομαντική ιδιοσυγκρασία σας είναι ένδοξη και σας οδηγεί κι' αυτή την άνοιξη σε μικρές και άπογοητεύσεις. Θα σας γορήσει όμως στιγμές, που θα μείνουν αξέχαστες.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Οι άντρες πρό πάντες καταδιώκονται από μια παράξενη άτυχία στον έρωτα. Αυτό οφείλεται στην ευθύτητα του χαρακτήρος τους, που άγνοεί τους απαραίτητους στον έρωτα ελιγμούς.

★ Ο οργανισμός σας έχει ανάγκη από ασθένεια. Γι' αυτό τρώτε άφθονο τυρί και γιαούρτι. ★ Αποφύγετε τα ταξίδια με άεροπλάνο, άκόμα και τις περιττές μετακινήσεις με αυτοκίνητο.

★ Η υγεία παρουσιάζει μεγάλη αστάθεια και ν' αυτό άπαιτεί προφυλάξεις. ★ Αποφύγετε τις επισκέψεις στα νοσοκομεία ή σε άρρώστους, γιατί μπορεί να σας μεταδώσουν την άρρώστια τους.

★ Αποφύγετε τα σπόρ και ό,τι άλλο θα μπορούσε να θάλλ σε κίνδυνο τα πόδια σας. ★ Προσέξτε επίσης κατά τις μετακινήσεις. ★ Χρώμα σας το μώβ, άσπιδος το 16.

★ Τα άστρα δημιουργούν ευνοϊκές για την υγεία σας συνθήκες κι' έτσι η κατάστασι παρουσιάζει γενική θετική. ★ Αποφύγετε πάντως κάθε υπερκόπωση και προσέξτε το σπυκί σας.

★ Αδύνη της νευρικότητος, που οφείλεται μάλλον στο ότι δεν άφαιρώνετε άρκιτες άρες στον ύπνο. ★ Σας άπειλει μικροατύχημα, που θα οφείλεται αποκλειστικά σε άπροσεξία σας.

★ Καμια σοβαρή άνωμαλία ή ένόχλησι, άρκει να κάνετε μια ζωή ψρεψ και ν' αποφύγετε τη μείωση των ώρων ύπνου. Θα έλανάσθε έτσι την ισορροπία και την άισιοδοξία σας.

★ Απαιτούνται προσοχή και προφυλάξεις κατά τις μετακινήσεις. ★ Αποφύγετε ιδίως τα ταξίδια με άεροπλάνο. ★ Προσέξτε την καρδιά σας και το κυκλοφοριακό σύστημα. ★ Τυχρό το 6.

★ Το στυάγι άπαιτεί να γαλιναγωγήσετε τη λαίμαργία σας. ★ Πόνοι στα πόδια, που άφείλονται μάλλον σε παράτασι της όρθοστασίας. ★ Άνθος σας ο πανσές, άριθμός το 6.

★ Περίοδος έννοική για την υγεία σας. Προσέξτε μόνο τα ρεύματα και τις έντονα λαγές θερμοκρασίες, γιατί ύπάρχει κίνδυνος κρυολογήματος. ★ Άγοράστε λαχείο τη Δευτέρα 4. ★ Τυχρό το 1.

★ Τα άστρα βοηθούν τον οργανισμό ν' άντιδράσει κατά των διαφόρων κινδύνων. ★ Αδύνη με κάθε θυσία της όρεξης ύπνου. ★ Μείνετε μακριά από νοσήματα επιδημικής φύσεως.

★ Αδύνη της ζωτικότητος σας επιτρέπει ν' άντιμετωπίζετε με ένδοξη άσχηνη της έλσαςίας. ★ Προσέξτε στο φαγητό. Σας άπειλει τροφική διλητηρίασι. ★ Αποφύγετε να τρώτε σε έστιατόρια.

★ Αποφύγετε τις πάσης φύσεως καταχρήσεις. Ο οργανισμός σας δεν άντέχει κατά τον Άπρίλιο σε μεγάλες ταλαιπωρίες. ★ Αν το προσέξτε αυτό, θα κληθή πολύ εύχάριστα. ★ Τυχρό το 20.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το φεγγάρι φώτιζε τον έξοχικό δρόμο. Ο άνακριτής Μαρσέλ Μπονζόν προχωρούσε με μεγάλα βήματα. Είχε περάσει τη βραδιά του στο σπίτι ενός παλιού φίλου του και βιαζότανε τώρα να γυρίσει στη βίλλα του, κοντά στη Λορμέτ, γιατί ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Είχε περάσει λοιπόν το σταυροδρόμι των Τριών Βράχων όταν του συνέβη κάτι παράξενο: Τη στιγμή ακριβώς που βρισκότανε μπροστά στο μεγάλο Έσταυρωμένο, που ύψωνότανε στην άκρη του δρόμου, ένιωσε να τον τραβήξει προς τα πίσω μια άκατανίκητη δύναμη!

Ήταν τόσο μεγάλη ή έκπληξη που δοκίμασε, ώστε του κόπηκε ή άνάσα. Τρέμοντας όλόκληρος, άντελήφθη πώς κάτι τι βάραινε πάνω στο στήθος του και γύρω άπ' τη μέση του. Μια μεγάλη και βαρεία ζώνη τον έσφιγγε και τον τραβούσε έξω άπ' το δρόμο. — Βοήθεια! φώναξε.

Μα ή άπελπισμένη φωνή του χάθηκε στην έρημιά της έξοχης. Είχε χάσει τελείως την ψυχραιμία του, δε μπορούσε να καταλάβει τί του συνέβαινε... Ένοιωσε μονάχα να τον σέρνουν όλοένα προς τα πίσω.

Κι' έξαφνα, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει, βλέποντας πώς ή μυστηριώδης κι' άκατανίκητη εκείνη δύναμη τον σήκωνε στον άέρα. Αυτή τη φορά, δε μπόρεσε να φωνάξει. Κρύος ιδρώτας έβουξε το μέτωπό του. Του φαινόταν πώς είχε φτάσει πολύ ψηλά στον άέρα όταν άπότομα άνοιξε ή ζώνη που τον έσφιγγε στη μέση, κι' έπεσε στο κενό...

Συλλογίστηκε άμέσως πώς είχε φτάσει ή τελευταία του στιγμή και πώς θα τσακίζετο στο έδαφος!...

Το φως του φεγγαριού χάθηκε άπ' τα μάτια του, και του φάνηκε πώς γκρεμίζότανε μέσα σ' ένα βαθύ πηγάδι...

Ύστερα έπεσε πάνω σ' ένα μαλακό στρώμα, χωρίς να πάθει άπόλυτος τίποτα. Άπόμεινε άκίνητος στη θέση που βρισκότανε. Σε λίγο—ύστερα άπό πέντε λεπτά περίπου—τα μάτια του άρχισαν να συνηθίζουν στο σκοτάδι. Άντελήφθη τότε ότι βρισκότανε στο βυθό ενός μεγάλου πηγαδιού.

Νόμιζε πώς ζούσε μέσα σ' ένα τρομαχτικό έφιάλη... Τί συνέβαινε λοιπόν; Ποιά μυστηριώδης δύναμη τον είχε άρπάξει άπ' το δρόμο; — Βοήθεια! Βοήθεια! φώναξε μ' όση πνοή του άπόμεινε, άντατριχάζοντας άπ' τη φρίκη του.

Αυτή τη φορά, άκουσε με κατάπληξη να του άπαντή μια βραχνή, άπόκοσμη φωνή: — Άδίκι φωνάζεις. Δε θα σ' άκούση κανένας... Έγκατάλειψε κάθε έλπίδα κι' έτοιμάσσε να θυσιαστής για να σώσεις έκατομύρια ανθρώπους!

Ποιος ήταν αυτός που μιλούσε έτσι;... Τη στιγμή εκείνη, άναψε ένα κόκκινο φως κι' ή μυστηριώδης φωνή τον διάταξε να προχωρήσει προς την είσοδο μιας ύπόγειας στοάς.

Ύπάρκουσε, εξακολουθώντας να τρέμει άπ' το φόβο του. Προχώρησε και βρέθηκε μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα, με κόκκινους τοίχους. Ένας κόκκινος έπίσης γλόμπος τη φώτιζε άπλετα.

Το πιο φρικιαστικό όμως άπ' όλα ήταν ένα είδος λαίμητρου, στήμενης στη μέση του κόκκινου εκείνου ύπογειου.

Ο Μπονζόν έκανε μια ένστικτική κίνηση για να γυρίσει πίσω. Την ίδια στιγμή όμως είδε με τρόμο να προχωρή προς το μέρος του ένας άμορφος όγκος κι' άκουσε τη μυστηριώδη φωνή να του λέει:

— Μην κουνιέσαι! Έφτασε ή μεγάλη στιγμή για σένα! Τρελλός πιά άπ' τη φρίκη του, ο Μπονζόν χύπηξε πάνω σ' εκείνο τον όγκο και έέσκιε άπότομα το κόκκινο ύφασμα που τον σκέπαζε. Άντίκρουσε τότε μια έφιαλτική μορφή, ένα άγριο πρόσωπο με άστραφτερά μάτια κι' άνοσηκαμένες τις τρίχες της κεφαλής.

Έξω ποιος είσαι! του έπτε έπίσημα ο άγνωστος. Είσαι το ξελαστήριο θύμα! Το αίμα σου θα χυθεί στη λαίμητμο και θα ξεπλύνει τις άμαρτίες όλου του κόσμου. — Βοήθεια! Θα με δολοφονήσουν! Βοήθεια! φώναξε πάλι μ' άπόγνωσι ο άνακριτής.

Ο άγνωστος συνέχισε, με τον ίδιο τόνο: — Ύστερα άπό τη θυσία, θ' άνταίλη μια φωτεινή αύλη, κι' οι ψυχές θα ήσυχάσουνε, γιατί θάχουν πιά έξαγνιστή! Ο Μπονζόν άρχισε να φωνάζει πιο δυνατά, τρέμοντας σπασμωδικά άπ' τη φρίκη του.

Θα τον καρατομούσε λοιπόν ο άγνωστος, μέσα σ' εκείνο το κόκκινο ύπόγειο;... Προσπαθούσε ν' άντισταθεί, Άλλ' ο άγνωστος είχε μια δύναμη υπεράνθρωπη. Τον οδηγούσε προς τη λαίμητμο, ένα-ένα βήμα...

Όταν έφτασαν κοντά στο μακάβριο μηχανημα, ο Μπονζόν έχασε πιά κάθε έλπίδα σωτηρίας κι' ένιωσε τα γόνατά του να λυγίζουνε...

Τη στιγμή εκείνη όμως, άνοιξε με πάταγο μια πόρτα κι' ώρμησαν δυο άτομα μέσα στο κόκκινο ύπόγειο. Ήταν δυο χωρικοί, άντρες και γυναίκα.

Άρπαξαν άμέσως τον άγνωστο με το χλωμό πρόσωπο και τον δέσανε γρήγορα μ' ένα σκοινί.

Ύστερα ο χωρικός στράφηκε στο Μπονζόν, που τον κύταζε άναυδος, και του έπτε: — Φτηνά τη γλυτάσατε κύριε! Άκούσαμε τις φωνές σας και τρέσαμε να σας βοηθήσουμε. Άργήσαμε όμως να βρούμε την ύπόγειο στοά, για να φτάσουμε ως εδώ.

Πού είμαι λοιπόν; ρώτησε με μισόβουστη φωνή ο άνακριτής. — Είσαστε στο κτήμα ενός μισότρελλου έπιστήμονα, του κ. Πράντ, του έξήγησε εκείνος. Φαίνεται όμως ότι, τον τελευταίο καιρό, τρελλάθηκε όλωσδιόλου άλλοιώς δε θάφτιαχνε αυτό το ύπόγειο και τη λαίμητμο!

Ο Μπονζόν χύπηξε πάνω σ' εκείνο τον όγκο και έέσκιε άπότομα το ύφασμα που τον σκέπαζε...

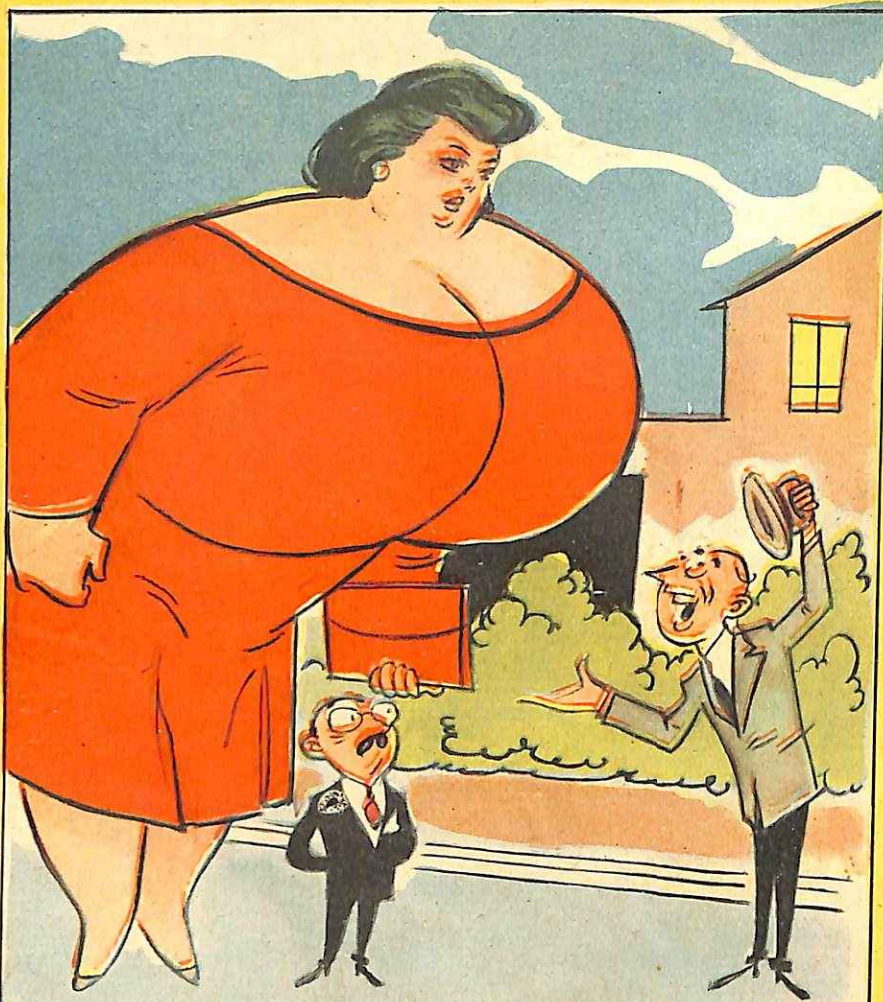


Το κόκκινο

ΥΠΟΓΕΙΟ

— Καί πώς μ' άρπαξε άπ' το δρόμο; άπορώσε ο άνακριτής. — Μ' ένα είδος γερανού. Το κτήμα του βρίσκεται δίπλα στο δρόμο... Ο Μπονζόν δεν είχε πιά δυνάμεις. Ένοιωσε μια ζάλη και σωριάστηκε λιποθύμιος... Την άλλη μέρα, έμαθε πώς ο τρελλός έπιστήμων είχε κλειστή σ' ένα ψυχιατρείο. Π. ΜΠΑΡΜΠΑΝΣ

ΕΥΡΩ ΑΠ' ΤΟ ΨΩΜΙ
Το πρώτο ψωμί παρασκευάστηκε άπ' τους Αιγυπτίους, έδω και 50 αιώνες περίπου. Οι άρχαίοι Αιγύπτιοι έδιναν στα ψωμιά τους διάφορα σχήματα πουλιών, ψαριών, πυραμίδων και κώνων. Οι Έσκιμώοι διατηρούν έπί βδομάδες φρέσκο και τραγανό το ψωμί, θάβοντάς το μέσα στον πάγο. Στη Λουίζιάνα, κάθε ψωμί πρέπει ναχη άποτυπωμένα με σφραγίδα πάνω στην κόρα του την ήμερομηνία που ψήθηκε και το όνομα του φούρναρη. Οι Άμερικανοί κοινωνιολόγοι έχουν βρει ότι το ένα τρίτο περίπου του ψωμιού που καταναλώνεται στις πόλεις καταλήγει στα σκουπίδια με τη μορφή ξεροκόμματων. Η διεθνής άστυνομία «Ίντερπόλ» έχει στα άρχεία της μια συλλογή των χημικών αναλύσεων 12.000 ειδών ψωμιού, άπ' όλα τα μέρη του κόσμου. Τα άνατολίτικα χαλιά καθαρίζουν θαυμάσια, αν τα τρίψουμε μ' ένα κομμάτι ψωμί βουτηγμένο σε έλαφο τσάι.



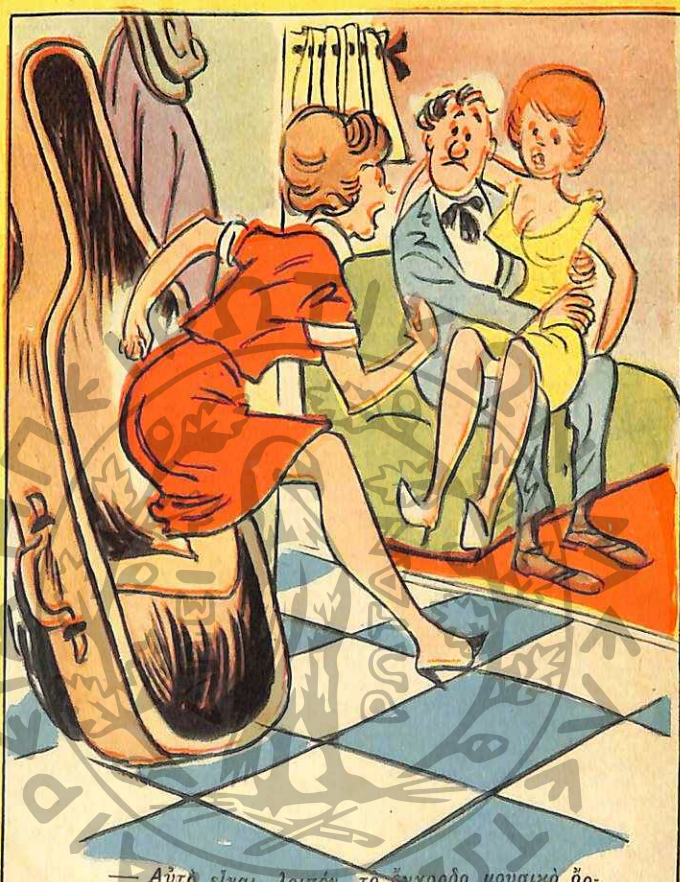
— Τι γίνεστε, κυρία μου;... Τελευταία δὲ σᾶς... βλέπουμε!...



— Δὲ θὰ δώσετε ἕνα φιλάκι στὴ μαμάκα σας, πρὶν πέσετε νὰ κοιμηθῆτε;



— Τὴν ἔξοδο, παρακαλῶ...



— Αὐτὸ εἶναι, λοιπόν, τὸ ἐπιγορδο μουσικὸ ὄργανο, πὺν μαθαίνει νὰ παίξει;